

அகவாசனை

inner fragrance

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

த.சிவப்பிரகாசம்

“நீ ஒரு பொக்கிஷம்

வாழ்க்கை ஒரு பொக்கிஷம் ~ இவைகளிலும்

உன் எண்ணங்கள் பொக்கிஷம்”

“காற்று எத்திசையிலிருந்தும் வீசலாம் ~ ஆனால்

நீ போகவேண்டிய திசை,

எத்திசை நோக்கி கப்பலின் பாய்களை

திருப்புகின்றாய் என்பதிலேயே இருக்கின்றது”.

“உள்ளத்தால் பேசும்போது மொழி

எவ்வளவு எளிமையாக இருந்தாலும்

உள்ளங்கள் உடையோருக்கு

ஏற்படையதாகும்”.

என்னுரை

அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஊர்க்கோவிலில் நிர்வாகிகள் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. தலைமை வகித்தவர் ஒரு பெரியவர். மதிக்கப்பட வேண்டியவர் என உணர்ந்தேன். அங்கிருந்த இளைஞன் இவரிலும் மூன்றிலொரு பங்கு வயதுடையவராக இருக்கலாம், சடுதியாக இப் பெரியவரை தரக்குறைவான, தகாத வார்த்தைகளால் விமர்சித்தார். தலைவரோ பொறுமையுடன் சிரித்தபடி இருக்கின்றார். இச்சம்பவம் என் உள்ளத்தைத் தொட்டது. 'மரியாதை கொடுப்பது எடுப்பதற்கு சமம்' என்பதையும் உணரவைத்தது. இச்சம்பவமும் என் ஆன்மீக சிந்தனைக்கு கருவாக இருந்துள்ளது.

அன்பர்களே! நான் எத்துறையைச் சார்ந்த ஒரு எழுத்தாளனும் அல்ல. ஆனாலும் நான் பெற்ற ஆத்மீக ஞானம், தியானப் பயிற்சிகள், வாசித்தவைகள், சுயசிந்தனை, சுயபரிசோதனை, என் வாழ்க்கை அனுபவங்கள், அவ்வப்போது பலருடன் பகிர்ந்து கொண்ட, எடுத்துக் கொண்ட ஞானக் கருத்துக்களும், அதற்கும் மேலாக ஒவ்வொருவருடைய அகத்திலும் நிறைந்துள்ள பொக்கிஷங்களின் வாசனை அகம் திறக்கப்பட்டு அனைவரையும் சென்றடைய வேண்டுமென்ற தூய விருப்பம் கடந்த ஒருவருட காலமாக தூண்டுதலாக இருந்து, இப்பொழுது ஒரு சிறுநூல் வாடிவில் உருப்பெற வழியமைத்தமைக்கு பகவானின் வழிகாட்டலே காரணம் என்பது உண்மை.

விசேஷமாக சிறுவர்கள், யுவர்கள், பெரியோர்கள், அனைத்து மட்டத்திலுள்ளவர்களும் பயனுற வேண்டுமென்பதை மனதில் இருத்தி ஒரு தரம் படித்தால் மீண்டும் படிக்கத் தூண்டுதலாக இருக்குமென்பதற்காக பல புத்துணர்ச்சியூட்டும் கதைகளையும் சேர்த்துள்ளேன். இக் கதைகள் எங்கள் வாழ்க்கைக்கு மெருகூட்டுபவை, எனவே வாழ்க்கையோடு இணைத்து உணரப்படுதல் வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பமுமாகும்.

அன்பர்களே! 'நிலையாமை' (Impermanency) உணரப்படுதல் வேண்டும் என்பதில் மிகவும் அக்கறை காட்டியுள்ளேன். இது எங்கள் விழிப்புணர்வில் சதா இருத்தப்பட வேண்டியதொன்று. இதன் 'உணர்வு' இல்லாமையே எங்களுடைய வாழ்க்கையில் அநேக அடிப்படைப் பிரச்சனைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. பொதுவாக அகங்கார

போதையிலே மயக்கமுற்று இருப்பதற்கும் காரணமாகின்றது. ஆதலால், இதை உணர் த் துவதற் காக ஒரு அத் தியாயத் தையும் உருவாக்கியுள்ளேன். எங்களுடைய சிந்தனை, பேச்சு, செயல் உருவாக்கும் முரண்பாடுகள், அதனால் வளரும் பாதகமானவைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கு முக்கியத்துவமும் தரப்பட்டுள்ளது.

‘மனம் போல் வாழ்வு’ என்ற கூற்றுக்கு மதிப்பு கொடுப்பதானால் ‘மனமாற்றம்’ அவசியம் என்பதும் உணரப்படவேண்டும். எண்ணங்களே இதில் முக்கிய பங்காக இருக்கின்றன. எண்ணங்கள் மேன்மையாக இருப்பது மிக அவசியம். எண்ணமே விதை. ஆதலால் மனதின் செயற்பாடுகள், எண்ணங்களின் தன்மைகள் சம்பந்தமான ஆய்வுகளை சில அத்தியாயங்களிலே வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். இப்பூவுலகிற்கு சமயத்தலைவர்கள் உட்பட திருத்துவ வாதிகள் (Reformists) தத்துவ ஞானிகள், புனிதர்கள் என அநேகர் வந்து சென்றுள்ளார்கள். வந்தவர்கள் நல்ல வாழ்க்கைப்பாதையைக் காட்டும் பணியிலே தங்களையும் திருத்திக்கொண்டு, உதாரணங்களாகவும் இருந்து சென்றுள்ளார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய வழிகாட்டல்களுக்கு எவ்வளவிற்கு மதிப்பு கொடுக்கின்றோம் என்பது சுயபரிசோதனைக்குரியது. ஆகவே எவரையும் எவராலும் மாற்ற முடியாது. தானே தன்னை மாற்ற வேண்டும். அதனாலேயே சுயமாற்றமே உலக மாற்றம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

ஒரு நல்ல கதைப்புத்தகம் கிடைத்து விட்டால் சிலர் அதை வாசித்து விட்டே மறு அலுவல்களைக் கவனிப்பார்கள். இந் நூலை அவ்வாறு நோக்காதீர்கள். படித்ததை அவ்வப்போது மீட்டுப் பார்க்கும் போதே உட்பொருள் தெளிவாகப் புலப்படும்.

விடிவதும் இருளுவதும், பகலும் இரவும் சுழற்சி முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் தங்கள் பணியை தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. எங்களால் வேகத்தை குறைப்பதற்கு காற்றுக்கு கட்டளையிட முடியாது. வெப்பத்தை தணிக்க இயலாது. குளிரை விரட்ட முடியாது. மழையை நிறுத்த முடியாது. இயற்கையின் சீற்றத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் இயலாது. இந்த விஞ்ஞானத்தாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நாங்களும் இந்த காலச் சுழற்சிக்குள்ளும், கர்மச்சுழற்சிக்குள்ளும் அகப்பட்ட பிராணிகளே. வருவதும், இருப்பதும், போவதுமாக இருக்கும் நாம் எஞ்சிய குறுகிய காலத்திலாவது ஏதாவது நல்லதை தேடிக்கொண்டால் வாழும் காலமும்,

வரவிருக்கும் பிறப்புக்களும் சிறப்பாகவே அமையும் என்பதையும் நம்புகின்றேன்.

அனைத்திற்கும் மேலாக 'தன்னைப்பற்றிய அறிவு' (Knowledge of the self) அவசியம் அறியப்பட வேண்டியதொன்று என்பது உணரப்பட வேண்டும். அதாவது 'நான் யார்?' என்ற விசாரணைக்கு விடைகள் அறிவு பூர்வமாக தரப்பட்டுள்ள போதிலும் விசாரணைக்கான முழுமையான பதில் புரிந்துகொண்டதைச் செயற்படுத்தும்போதே அனுபவம் ஆகும்.

பிரம்ம குமாரிகள் ஆத்மீக பல்கலைக்கழகம் உலகளாவிய ரீதியில் அமைந்திருக்கும் தனது இராஜயோக நிலையங்கள் ஊடாக இவ்விசாரணைக்கும் அதைத் தொடர்ந்து உருவாகும் வேறு விசாரணைகளுக்கும் சந்தேகங்களுக்கும் மிகச் சிறப்பான விளக்கங்களை அளித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதிலே நானும் ஒரு மாணவனாக இருப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

“இந்நூலின் அச்சப்பிரதியை திருத்தித் தந்துதவிய அன்பர்களுக்கும், அழகாக அச்சிட்ட ஹரே அச்சகத்தாருக்கும், அனைத்திற்கும் மேலாக என்னை வழிநடத்திவருபவரும், இந்நூலை எழுதத் தூண்டுதலாக இருந்த பகவானுக்கும் துதிசொல்லி இந்நூலை சமர்ப்பணம் செய்கின்றேன்”.

த.சீவப்பிரகாசம்

இல.44/4, 4/2 தர்மராம வீதி,

கொழும்பு - 06.

Phone 061 2504885.

வாழ்த்துரை

எங்கு பார்த்தாலும் அனர்த்தங்கள் நிறைந்த ஒரு காலகட்டத்தில் நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம். பல அனர்த்தங்கள் இயற்கையினாலும், சில பிற மனிதர்களாலும் இன்னும் சில எம்மாலும் ஏற்படுகின்றன. இந்த அனர்த்தங்களிலிருந்து விடுபட்டு அமைதியாக வாழவேண்டுமென்ப பலரும் தவிக்கின்றார்கள். சரியான வழி தெரியாமல் தடுமாறுவதையே காணமுடிகின்றது.

இப்படியான ஒரு துரதிஷ்ட நிலையில் எந்த அனர்த்தத்தையும் எதிர்கொள்ளும் மனத்திறனை ஏற்படுத்தக்கூடிய வழிகாட்டல் ஒன்று கிடைக்குமாயின் அது “காலத்தினாற் செய்த நன்றி” யாகக் கருதப்படும்.

இந்த நூல் அந்த வழிகாட்டல் வகையைச் சேர்ந்தது. அனர்த்தங்களை எதிர்கொள்ளும் திறனை வெளியிலிருந்து பெறலாம் எனக் கருதுவது தோல்வியில்தான் முடியும். அது எமது அகத்திலிருந்து உருவாக வேண்டும். அதற்குத் தக எமது மனதைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை இந்நூல் எமக்கு உணர்த்துகின்றது.

“மனத்துள் உறங்கிக் கிடக்கும் மனிதம் மனித தர்மம் மனித விழுமியங்கள் ஆத்மீக விழுமியங்கள் தழுவிய வாழ்வியற் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இவற்றை வாசகர்கள் கருத்தறிந்து வாசித்து, சிந்தித்து, தெளிந்து வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து ஏனையோரையும் வழிப்படுத்துவார்களேயானால் அது ஒரு மாபெரும் மனித சேவையாக அமையும் என்ற நூலாசிரியரின் கருத்து வரவேற்கத்தக்கது”

“துரிதமாக செயற்பட்டு மாற்றங்களை உருவாக்கிவரும் இந்த நவீன உலகத்திலே, தான் உட்பட தான் சார்ந்த அனைத்தும் அறித்திய மானவையென உணர்ந்தவர்கள் சிலர். பெயர், புகழ், செல்வம் வேண்டி கட்டுப்பாடற்ற விதத்திலே அலைந்தோடும் மனிதர்கள் பலர். இவர்களுடைய வேகத்தை சற்றுத் தணித்து திரும்பிப்பார்க்க வைத்துள்ளமையும் இந்நூலின் விசேட அம்சமாகக் கருதுகின்றேன்”

இது கற்றறிந்த நூல் அறிவிலிருந்து எழுதப்பட்டதல்ல. நூலாசிரியரின் பட்டறிவிலிருந்து - அனுபவத்திலிருந்து முகிழ்ந்தது. நூலாசிரியர் திருவாளர்

த.சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் தன் வாழ்வில் கடைப்பிடித்து வெற்றிகண்ட வழிகளையே இங்கு காட்டியுள்ளமை மகிழ்ச்சிக்குரியது. அவருடைய அமைதியான இயல்பும் மென்மையான போக்கும் நிதானமான செயற்பாடுகளுமே இவ் உண்மைக்குச் சாட்சியாகும். அவருடைய ஆன்மீகப் பயிற்சியும் தேடலும் பிறருக்கும் பயன்படத்தக்க நூலாக மலர்ந்துள்ளமை மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

“நாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற திருமூலர் சுவாமிகளின் வாக்கிற்கு அமைய தான் பெற்ற ஆன்மீக இன்பத்தை பிறர்க்கும் பகிர்ந்தளிக்க முன்வந்த நூலாசிரியரின் பணி போற்றுதற்குரியது. பலர்க்கும் பயன்தரும் இந்நூல் என்றும் நின்று நிலைத்து எங்கள் அமைதியான - நிறைவான வாழ்விற்கு உதவவேண்டுமென இறைவனை வேண்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

கலாபூஷணம், சைவப்பலவர்

சு.செல்லத்துரை

ஓய்வுநிலை பாடசாலை அதிபர்.

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	:	அகவாசனை
ஆசிரியர்	:	தம்பிப்பிள்ளை சிவப்பிரகாசம்
பதிப்புரிமை	:	நூலாசிரியருக்கு
பிரசுர ஆண்டு	:	மார்ச் 2011
பக்கங்கள்	:	viii + 158
நூலின் அளவு	:	1/8
அச்சகம்	:	Hare Printers
விலை	:	150/=

Title	:	Inner - Fragrance
Author	:	Thambipillai Sivaprakasam
Copyright	:	Author
Printers	:	Hare Printers

1) வாசனையைத் தேடி...	01
2) சந்தோசம் உன் பிறப்புரிமை	11
3) இறைவன் ஆட்சி	19
4) மவுனமும் மவுன சக்தியும்	32
5) எது சொந்தம்	44
6) இருதய பராமரிப்பு	53
7) செருக்கும் பணிவும்	62
8) கர்மாவும் விதியும்	73
9) மனம்போல் வாழ்வு	82
10) அறம்செய்ய வீரும்பு ஆறுவது சீனம்	95
11) செம்மையான மனம்	108
12) வாழும்கலையும் மரணிக்கும் கலையும்	123
13) கூத்து முடியுமுன்பே	128
14) அப்பாவித்தனமும் புத்திசாலித்தனமும்	135
15) முழுவதும் உண்மை	144
16) அந்த அழகான பேட்டி	153

வாசனையைத்தேடி

என் அன்பனே!

கடந்த ஒரு விநாடி நிகழ்விநாடி மாதிரியோ அடுத்த விநாடி மாதிரியோ இருப்பதில்லை என்பதை நீ அறிவாய். ஏனெனில் ஒரு கண நேரத்தில் அடங்கி இருக்கும் துளிக்கணத்தாலும் கூட மாற்றங்கள் இடம் பெறுவதைப் பார்க்கின்றோம். உதாரணமாக நான் அடுத்த எழுத்தை எழுதுவதற்குப் பேனாவை நிறுத்துவதற்கு முன்பு என்கதையும் முடியலாம் அல்லவா? சிந்தித்துப்பார்.

நிமிடங்கள், மணித்தியாலங்கள், நாட்கள், மாதங்கள், வருடங்கள், யுகங்கள், கல்பங்கள் மாறுகின்றன. இவைகள் அனைத்தும் உலக கடிகாரத்துள் அடக்கம். ஆனால், அனைத்து ஜீவன்களிலும் மிக உயர்வானவன் என்று கருதப்படும் மனிதன், தன் அக வாசனையை இழந்து இருக்கும் கால கட்டத்திலே அதை மீட்பதற்கு முயற்சி எடுப்பானா? புற உலகில் சதா பவனி வந்து, வந்து, பரீட்சைப்பட்ட மனம் இசையுமா? அநித்தியமான பிற வாசனையை நாடி காலம் காலமாக அலைகின்றான், ஓடுகின்றான், பறக்கின்றான். இந்த விஞ்ஞான உலகிலே அனைத்தும் வசீகரம். ஆடம்பர வாழ்க்கையே உலகம் என்றும் சந்தோசமான வாழ்க்கை என்றும் அதில் ஒரு திருப்தியும் கண்டு தன் நிழலைத் துரத்துமாப்போல் போலியான பெயர், புகழ், அந்தஸ்த்து, செல்வம் இவைகளைத் துரத்துவதிலும் அக்கறை வளர்த்து உலகப் பற்றுடன் வாழுவான் தன்னுள் இருக்கும் அகவாசனையை உணருவானா? ஆம், நிச்சயமாக உணருவான். அதற்கு முதலில் நீ ஒரு உதாரணமாகி வழிகாட்டியாகவேண்டும்.

எவ்வாறாயினும் சிலர் தங்கள் சுய தேடுதல்கள் மூலமாக சில தகவல்களைப் பெற்றுள்ளனர். சிலர் அம்முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருப்பதையும் காண்கின்றோம். ஆனால் இன்னும் அநேகர் 'அறியாமை' என்னும் இருட்டில் தத்தளிக்கின்றார்கள். இவர்களுையெல்லாம் வெளிச்சத்திற்கு அழைத்து வருதல் உன்னுடைய கடமை மட்டுமல்ல பாரிய பொறுப்புமாகும்.

கவரிமான் ஒன்று தன்னுள் இருந்து வெளிவரும் வாசனையை அறியாது, காடுகள், மேடுகள் எல்லாம், அந்த வாசனையைத் தேடி ஓடியதாம். இதனுடைய அபார முயற்சியிலே பல தடைகளும் அவ்வப்போது

வந்து அதனுடைய வேகத்தை குறைத்தது. இத்தடைகளை எல்லாம் பொருட்படுத்தாது உதறித்தள்ளிவிட்டு, தன் முயற்சியில் உறுதியும் உற்சாகத் துடனும் ஈடுபட்டதால் இறுதியில் அது வெற்றி கண்டது. எனவே அந்த கஸ்தூரிமானின் அற்புதமான முயற்சியை அதன் கதைமூலம் பார்ப்போமா?

அந்த அடர்ந்த காட்டிலே ஒரு விசித்திரமான மான், அது ஒரு கஸ்தூரிமான் அந்த மான் அற்புதமான ஒரு வாசனையை நுகர்ந்தது. ஆனால் அவ்வாசனை எங்கிருந்து வருகின்றது என்பதை அந்த மானால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எனவே அந்தக் காட்டினூடே தான் நுகர்ந்த வாசனையைத் தேடி தீவிரமாக ஓடிக் கொண்டே இருந்தது. அப்பொழுது அங்கே ஒரு இராஜரீகமான நடையுடன் வந்து கொண்டிருந்த யானையானவர் இந்த மானின் ஓட்டத்தை கண்ணுற்று ஆகா! எவ்வளவு வேகமாக இவரால் ஓட முடிகின்றது என்று தன்னுள் நினைத்து “அன்புள்ள மானாரே எதற்காக இவ்வளவு வேகமாக ஓடுகின்றீர்” என வினவியது. “ஆம் நண்பா! எனக்கே தெரியவில்லை ஆனால் வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாத ஒரு வாசனை என்னை மயக்குகின்றது. அதை நான் உணருகின்றேன். ஆனால் அது எங்கிருந்து வருகின்றது என்றுதான் அறியமுடியவில்லை. எனவே அந்த வாசனையைத் தேடி ஓடிக் கொண்டே இருக்கின்றேன்” என்றது மான். அதற்கு யானையானவர் “நல்லது ஓடுங்கள் முயற்சியை கைவிட்டு விடாதீர்கள். உங்கள் தீவிர முயற்சி வெற்றி பெற என் வாழ்த்துக்கள் முயற்சி சில வேளைகளில் தோல்வி யாகலாம். ஆனால் முயற்சி தொடருவதை கைவிட்டுவிடக்கூடாது” என்று, அறிவுரையும் வழங்கியதுடன் மேலும் அந்த யானை மாணப்பார்த்து “நீங்கள் ஒரு விநாடியாவது ஏன் திரும்பி பார்க்கக் கூடாது” என்று கேட்டது.

அப்பொழுது மானானவர், என் நண்பனே “ஒரு கண நேரத்திற்குள் இருக்கும் ஒரு சிறு கணம் கூட என்னால் வீணாக்க முடியாது. என்னுடைய குறிக்கோள் (MISSION) வெற்றியுறும் காலம் வரை என் தேடுதலை தொடருவதே” என்று கூறிய வண்ணம் யானையினுடைய பார்வையிலிருந்து வெகு தூரம் சென்றுவிட்டது. இவ்வாறு ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வேளை ஒரு முயலானவர் - புத்ர, செடி, கொடிகளுக்கூடாக மகிழ்ச்சியுடன் தாவித்தாவி, அங்குமிங்குமாக ஓடி மானின் ஓட்டத்தை தடுத்தார்.

முயல் “ஐயா பெரியவரே! நீங்கள் தலைகால் தெரியாமல் ஓடுகின்றீர்களே, உங்கள் காலடியில் உள்ள புற்றரையைப் பாருங்கள்.

பச்சைப் பச்சேலென்று செழிப்பாக வளர்ந்த புல். அதில் சிறிதளவேனும் சுவைத்து, களைப்பாறி, உங்கள் ஓட்டத்தை தொடரலாமே” என்றது. முயலாரே! “நேரம் ஒரு பொக்கிசம். சென்ற நேரம் திரும்பிவருமா? வீணாக்கிய நேரத்தை திரும்பப் பெற முடியுமா? நான் ஒரு வாசனைவரும் இடத்தைத் தேடி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன். என்னைத் தடுக்காதீர்கள். உணவைச் சுவைக்க இது நேரம் அல்ல” என்று கூறியவாறு தன் வேகத்தை துரிதப்படுத்தியது.

மானானவர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது ஆண் கவரிமான் ஒன்று அங்குள்ள குளத்தினுள் தன் தலையைத் தாழ்த்தி, தன் சொந்த விம்பத்தை பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருந்தது. ஓடிக்கொண்டிருந்த மாணை அழைத்து, அன்பான சகோதரனே! எங்கே இவ்வளவு அவசரமாக ஓடுகின்றீர்கள். இங்கே வாருங்கள், வந்து உங்கள் பிம்பத்தை இந்த தடாகத்தினுள் பாருங்கள், வாழ்க்கையை அனுபவியுங்கள், இந்த அவசரமும் கவலையும் ஏன்? (Why hurry and worry) என்று கூறி அழைத்தது. அதற்கு மானானவர் சற்று கோபமாக “என்னுடைய பிம்பத்தை இந்த தடாகத்தினுள் பார்ப்பதற்கு, நான் ஒரு சோம்பேறியல்ல. ஓய்வு எடுப்பதற்குரிய நேரமும் அல்ல. என்னுடைய முயற்சி நான் அறியாத அந்த வாசனையைக் கண்டு பிடிப்பதே. என்னுடைய எஞ்சிய நாளில் நான் எடுக்கும் தீவிர முயற்சி, எத்தடைவரிலும் கைவிடேன். என் உறுதியையும் உற்சாகத்தையும் கலைக்க வேண்டாம். மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் நண்பரே” என்று கூறிக்கொண்டு ஓடி மறைந்து விட்டது.

இறுதியாக இப்பொழுது, இந்த அபூர்வமானானது வாசனையைத் தேடி ஓடி ஓடி அலைந்து தன் சக்தியை முழுமையாக இழந்த நிலையினிலே மரணப்படுக்கைக்கு தள்ளப்பட்டுவிட்டது.

இப்போது நண்பனுடைய நிலையை கேள்வியுற்ற நண்பர்களாகிய யானை, முயல். கலைமான், கூட்டாக நண்பனின் நலம் விசாரிக்க மானின் வீட்டுக்கு வருகை தந்தனர். நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையிலிருந்த மானானவர் நண்பர்களை நோக்கி உரை நிகழ்த்துகின்றார்.

என் இனிய நண்பர்களே!

எங்கிருந்தோ வந்து கொண்டிருக்கும் இந்த அற்புதமான வாசனையை என்னால் என்னுடைய வாழ்நாளில் கண்டு கொள்ள முடியாமற் போனது விசனத்தைத் தருகின்றது. நான் இதற்காக தீவிர முயற்சி எடுத்தமை

நீங்கள் அனைவரும் அறிந்துள்ளீர்கள். எவ்வாறாயினும் நான் தோல்வியடையமாட்டேன். தோல்வி என் அகராதியில் இல்லை. நண்பர்களே, நான் இப்பொழுது உங்களைக் கேட்பது, இந்த தேடுதல் முயற்சி தொடரவேண்டும். இந்த வாசனையின் உற்பத்திஸ்தானத்தை கண்டுகொள்ளும் மட்டும் முயற்சியை கைவிடுவதில்லையென ஒரு சத்தியம் எடுங்கள். உங்கள் ஒத்துழைப்பு எனக்கு அவசியம், தொடருங்கள் தேடுதலை நிச்சயமாக, உங்களில் ஒருவர் என்னை ஏமாற்றிய என் முயற்சியை நிச்சயமாக நிறைவேற்றுவீர்கள் என்பதில் எனக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருக்கின்றது.

என்னுடைய ஆசீர்வாதம் என்றும் உங்களுக்குரியது என்று கூறிய வார்த்தைகள் முடிவுறு முன்பு, தன் கணவனைப் பராமரிக்கும் மனைவியார் தன்னுடைய பார்வையை கணவனின் தொப்பிப் பக்கம் திருப்பியது. பார்த்ததும் பலத்த சப்தத்துடன் குரல் எழுப்பியது. அங்கு கூடியிருந்த அனைவரது கவனத்தையும் ஈர்த்தது அந்தச் சத்தம். என்னே அற்புதம்! “உங்களுடைய தொப்பிப்பக்கமே கஸ்தூரிக்கொத்து (KASTURIMUSK) தெரிகின்றது. அங்கிருந்தே இந்த அற்புத வாசனை வருகின்றது என்று கூறிய பெண்மான், அற்புதமான வாசனை உங்களுக்குள் இருக்கும் பொழுது வெளியில் தேடித்தேடி இப்பொழுது வாழ்க்கையின் இறுதிக் கட்டத்தையும் அடைந்து விட்டார்களே எனக்கூறி விசனப்பட்டது. இவ்வினிய செய்தியைக்கேட்ட கஸ்தூரிமான் தன் மனைவியாரை விழிப்புடன் பார்த்து நன்றி கூறியது. இந்த மானாரின் இறுதி வார்த்தைகள் “ஐயனே! என்னுடைய வாழ்நாட்கள் முழுவதும், மதிப்பிடமுடியாத, வார்த்தைகளால் விபரிக்கமுடியாத வாசனை என்னுள் இருப்பதை அறியாது தேடலில் ஈடுபட்டேன். இன்று எனது மனைவியாரின் விவேகமான புத்தியால் அதன் இருப்பிடத்தைக் கண்டு கொண்டேன். அனைத்து கஸ்தூரி மான்களுக்கும் என் இறுதிச்செய்தியாக தெரிவிக்கின்றேன், கஸ்தூரி உங்களுக்குள்ளேயே இருக்கின்றது. அதை தேடவேண்டிய அவசியம் இனிமேல் உங்களுக்கு வேண்டாம் என்பதேயாகும்.

தன் இலட்சியத்திற்கும் நோக்கத்திற்கும் போராடிய இந்த விசித்திர மான் தேடியதை அடைந்ததும் தன் இறுதி மூச்சையும் விட்டது.

ஆம் நண்பா,

கஸ்தூரிமான் (MUSKDEER) அன்றிலிருந்த தன் தேடுதலை கைவிட்டு தன்னுள்ளேயே வாசனை இருப்பதாக அறிந்துள்ளது. ஆனால்

மனிதனோ தனக்குள் இருக்கும் அளவற்ற பொக்கிசத்தை அறியாது தேடுகிறான், தேடிக் கொண்டே இருக்கிறான். “எப்பொழுது உன் தேடுதலை கைவிடப்போகிறாய்” மனிதா என்று கஸ்தூரிமான் குரல் எழுப்புவது எங்கும் கேட்கின்றது. மேலும், இந்த கவரிமானின் உறுதி, உற்சாகம், துணிவு, தன்னம்பிக்கை, விடாமுயற்சி, குறிக்கோள் அனைத்தும் மனிதருக்கு ஒரு பாடமாகவும் இருக்கின்றதல்லவா? கஸ்தூரிமானின் முயற்சிக்கு, உடனடிப் பயனாக ஏதோ ஒரு சக்தி பெண்மானின் உருவிலே உணரவைத்துள்ளதும் மனிதன் கற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டிய பாடமாகும். முயற்சி திருவினையாக்க, தக்க சமயத்தில் உதவிக்கரம் நீட்ட கண்களுக்கு புலப்படாத சக்தி இருக்கின்றது என்பது உண்மை யெனவும் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

அன்பனே

கவரிமான் தன் தேடுதலில் வெற்றிபெற்றது உண்மை. ஆனால், மனிதன் தனக்குள் இருக்கும் பொக்கிசத்தை அறிவது எப்படி? அது என்ன? என்ற ஐயம் உனக்கும் வரலாம். ஆகவே இதோ ஒரு உரையாடலைக் கவனி.

“ஒரு சமயம் ஆத்மவிசாரணையில் ஈடுபட்ட ஒருவர் ஞானி ஒருவரிடம் வந்தார்.

- ஆத்துமவிசாரி :- கடவுளுக்கு உருவம் உண்டா?
- ஞானி :- உருவம் இருக்கிறது என்று யார் சொன்னது.
- ஆத்துமவிசாரி :- கடவுளுக்கு உருவம் இல்லையென்றால் கடவுளுக்கு உருவத்தை கற்பனைசெய்து வணங்குவது தவறெல்லவா?
- ஞானி :- கடவுளை விடுங்கள். உங்களுக்கு உருவம் இருக்கின்றதா?
- ஆத்துமவிசாரி :- ஆம் இருக்கின்றது. உங்கள் முன்னால் நிற்கின்றேன்.
- ஞானி :- என் உருவத்தை நீங்களே பார்க்கிறீர்களே.
- ஞானி :- (ஆச்சரியத்துடன்) என்ன? நீங்கள் என்பது இந்த உருவமா? ஐந்தரை அடி உயரம், கறுப்புநிறம் சற்று வளைந்த உடல், இவைகளா)
- ஆத்துமவிசாரி :- ஆம். (பெருமையுடன்)
- ஞானி :- நீங்கள் கனவுகளற்ற உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும்போது கூடவா?

- ஆத்துமவிசாரி :- (சற்றே வெறுப்புடன்) நிச்சயமாக, தூக்கத்திலிருந்து விழத்தாலும் இந்த உருவத்தோடுதான் இருப்பேன்.
- ஞானி :- (மிகுந்த பொறுமையுடன் நீங்கள் இறந்துபோனால் கூடவா?
- ஆத்துமவிசாரி :- ஆமாம் இதே உருவம்தான்
- ஞானி :- (சாந்தமாக) உங்கள் உறவினர் உடலை அடக்கம் செய்ய எடுத்துச்செல்ல ஏற்பாடு செய்கிறார்கள் அப்பொழுது இந்த உடல் என்ன செய்ய வேண்டும். என்னை எடுத்துப்போக வேண்டாம். நான் இங்கேயே இருக்க விரும்புகின்றேன் என்றுதானே சொல்ல வேண்டும்.
- ஆத்துமவிசாரி :- (தலைகுனிந்து) சுவாமி! நான்தான் தவறான கருத்தைக் கொண்டிருந்தேன் “நான்” என்பது உடல் அல்ல. நான் என்பது அதனுள் வாழும் உயிர்ச்சக்தி. அதுவே நான் என்ற ஆத்மா என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன்.
- ஞானி :- அன்பனே நீங்கள் இதுவரை உடல்தான் “நான்” என்று எண்ணி வந்திருக்கிறீர்கள். இப்பொழுது அந்த எண்ணம் தவறு என்றும் அறிந்துகொண்டீர். இதுவே ஆரம்ப அறியாமை. இந்த அறியாமையிலிருந்தே ஏனைய அறியாமைகள் உருப்பெறுகின்றன; இந்த ஆரம்ப அறியாமை இருக்கும்வரை கடவுள் உருவம் உள்ளவரா? இல்லாதவரா என்று ஆராய்வதில் ஒரு பயனும் இல்லை. இந்த அறியாமை போகட்டும். அத்துடன் மற்றைய அறியாமையும் அழிந்துவிடும் என்று கூறி முடித்தார்.

இனியவனே,

உலகப்புகழ் பெற்ற தத்துவஞானி சாக்கிரட்டீஸ் நாட்டு மக்களுக்கு, விசேடமாக இளைஞர்களுக்கு கீர்திருத்தம் (REFORMATION) சம்பந்தமான உரைகளை நிகழ்த்தி அவர்களிடையே ஒரு மாற்றம் உருவாக தூண்டுதலாக இருந்தவர். அவருடைய காலகட்டத்திலே சமுதாயம் கீர்குலைந்திருந்தது. இந்த ஞானியினுடைய உரையால் இளைஞர்கள் கவரப்பட்டார்கள். புத்துணர்ச்சிபெற்றார்கள், ஒரு பெரும் உற்சாகம் அவர்களிடத்திலே காணப்பட்டது. மனமாற்றம் துளிர்விட ஆரம்பித்தது. எனவே, இவர் பின்னே இளைஞர்கள் ஒன்று திரள ஆயத்தமானார்கள். இதனை கேள்வியுற்ற

அந்நாட்டரசன் கடும் சினமுற்றான். ஆகவே, ஒரு போலி விசாரணை செய்யப்பட்டு சோக்கிரட்டிஸ்க்கு மரணதண்டனை விதித்தான். மரண தண்டனை “நஞ்சு” அருந்துவதன் மூலம் நிறைவேற்றப் படவேண்டும் என்ற கட்டளையும் பிறப்பித்தான். அந்த நாளும் வந்தது. நஞ்சு நிரம்பிய கோப்பை சாக்கிரடீஸுக்கு கொடுக்கப்பட்டது. நஞ்சை குடிப்பதற்கு முன்பு ஞானி பேசுகின்றார். “அரசே இந்த நஞ்சு என்னைக் கொல்ல மாட்டாது. ஆனால் இந்த உடலை அழிக்கலாம். இது ஒரு நாள் அழிபடவேண்டிய உடம்பு, ஆனால் என்னை, உன்னுடைய வாள் பிரிக்காது, ஈட்டியால் குத்திக் கிளற முடியாது, ஆனால் என் உடலை வாள் கொண்டு பிரிக்கலாம், ஈட்டி கொண்டு குத்திக் குதறலாம்” என்றார்.

முன்பு ஒரு முறை இதே ஞானியிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது. “நீர் இறந்தபின் எப்படிப் புதைக்க வேண்டும்? “எனக்கு இறப்பு இல்லை” எனவே என்னைப் புதைக்க முடியாது, எரிக்க முடியாது. ஆனால் இந்த அழிந்து போகும் உடம்பை மட்டும் புதைக்கலாம், எரிக்கலாம்” என்றார். அந்த ஞானி சாக்கிரட்டீஸ். ஆகவே இவர் உடலுக்கும் உயிர்ச்சத்தி என்று சொல்லப்படும் ஆத்மாவுக்குமான வேறுபாட்டை அரசனுக்கும் விளக்கியுள்ளார்.

எனவே அன்பானவனே!

இவ்வளவிலும் நீ யார் என்றும், உனக்கும் உன் உடலுக்குமான தொடர்புகள், ‘நான்’ என்பது உன்னுடைய உடல் என்றிருந்த அறியாமையும் மாற்றிக் கொண்டாய். உன்னில் இருக்கும் வாசனை என்ன? என்பதையும் அறிந்து கொண்டாய் ‘நான்’ என்பது உனக்குள் இருக்கும் ஆத்மா என்பதையும் அறிந்துள்ளாய். இந்த உயிரையே ஆத்மா என்றும் உயிர்ச்சக்தி என்று கூறப்படுவதையும் அறிகின்றாய். இந்த ஆத்ம சக்தியே உன் உடலை அசைய வைப்பதும், பேச வைப்பதும், சிந்திக்க வைப்பதும், செயல்கள் செய்ய வைப்பதும், தீர்மானிப்பதும், பகுத்தறிவதும், நடிப்பதும் ஆகிய அனைத்து செயல்களையும் செய்ய தூண்டுகின்றது. இச்சக்தி உன் உடலை விட்டு பிரிந்துவிட்டால் நிரந்தரமாக மௌனமாகி விடுவாய் நீ, உன் உடலுடன் அடையாளம் காணப்படும் பொழுது உன்னை அடையாய்எப்படுத்த ஒரு பெயர், மேலும், ஒரு தொழிலதிபராக ஒரு தொழிலாளியாக ஒரு விவசாயியாக, ஆசிரியராக, மாணவனாக, அறிமுகமாகின்றாய். நீ ஒரு ஆத்மனே என்னும் பொழுது அதற்குரிய இயல்பான குணங்களும் உண்டு. அவையாவன. அமைதி, அன்பு, தூய்மை, கருணை, ஆனந்தம் எனலாம். தூய்மை என்றால் என்ன

என்றும் நீ கேட்கலாம். ஆம், இது பரந்த கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப்பட வேண்டியதொன்று. உன்னுடைய எண்ணங்கள், வார்த்தைகள், செயல்கள், தொடர்புகள், உறவுகள், அனைத்தும் அமைதி, அன்பு, கருணை, சந்தோசம் போன்ற உன்னுடைய இயல்பான குணங்களுக்கு அமைய இருத்தல் வேண்டும். இவைகள் செயல் வடிவில் (practical) மாறும்போது உன்னுள் இருக்கும் வாசனை மூலம் அனைவரையும் பயனடையச் செய்வாய்.

நண்பனே!

ஒரு பிச்சைக்காரன் சாலையோரமாகக் கடந்த 30 வருடங்களாக இருக்கிறான். ஒரு நாள் ஒரு அந்நிய வழிப்போக்கன் இவனை நெருங்கினான். அவனைக் கண்டதும், இப்பிச்சைக்காரன் “உன்னிடம் ஏதாவது சில்லறைகள் இருந்தால், இங்கே இருக்கும் இந்த தொப்பிக்குள் போட்டுவிட்டுப்போ அப்பா” என்றான். “என்னிடம் உனக்குத் தருவதற்கு ஒன்றுமே இல்லை” வழிப்போக்கன் பதில். பின்னர் கேட்டான். நீ எதன்மேல் அமர்ந்திருக்கின்றாய்? ஒன்றுமே இல்லை ஒரு பழைய பெட்டி மேல்தான் என்னுடைய ஞாபகத்திற்கு உட்பட்ட காலத்திலிருந்து இப்பெட்டிமேற்தான். உட்கார்ந்து என் தொழிலைச் செய்கின்றேன். ஆனால் இந்தப் பெட்டிக்குள் என்ன இருக்கும் என்ற சந்தேகம் எனக்கு உதிக்கவில்லை என்றான். மேலும் இந்தப் பெட்டிக்குள் என்ன இருக்கப்போகின்றது. எனது நேரத்தையும் வீணாக்கி இந்தப் பெட்டியை உடைத்தாலும் அதன் பின்பு அமருவதற்கு பெட்டியும் இல்லை. “இல்லை நீ இப்போது இப்பெட்டியை திற” வழிப்போக்கன் நிர்பந்தம் கொடுத்தார். ஓரளவு முயற்சியுடன் பெட்டியைத் திறந்தான் பிச்சைக்காரன். என்ன அற்புதம்! என்ன அதிசயம்! பெட்டிக்குள் நிறைய “தங்கம்” வியப்புடன், நம்பவும் முடியாமல், மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதந்தான் பிச்சைக்காரன். அப்பொழுது “நான்தான் வழிப்போக்கன் என்னிடம் தருவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் “உனக்குள் பார். இனிமேல் எந்தப் பெட்டிகளுக்கும் பார்த்து வேண்டாம்” உனக்குள்ளேயே பார்” அற்புதமான நிஜமான செல்வத்தை வெளிக்கொண்டு வருவாய்” என்றார் வழிப்போக்கன். நீங்கள் சொல்வது கேட்கின்றது. நான் இப்பொழுது பிச்சைக்காரன் அல்ல என்றான் தன்னை உணர்ந்த பிச்சைக்காரன். ஒருவர் எவ்வளவு தான் இந்த உலகாயப் பொருட்களுக்கு உடமையாளராக இருந்தாலும் உண்மையான செல்வத்தை உணராதவர்கள் பிச்சைக் காரர்களே. அந்தச் செல்வமே நீ இங்கு இருப்பதன் அர்த்தத்தையும், நோக்கத்தையும் பூர்த்தி செய்கின்றது.

பெரும் மகிழ்ச்சியையும், அதைத் தொடர்ந்துவரும் அமைதியையும் தரவல்லது. இன்று உலகத்தவர்கள் ஒரு துணுக்கு சந்தோசத்தைத் தேடி அலைகின்றார்கள், வாழ்க்கையில் நிறைவு காணுவதற்காக, தங்களை அடையாளப்படுத்துவதற்காக, பாதுகாப்பதற்காக, அன்புக்காக, வெளியே தேடுகின்றார்கள். ஆனால் இவர்கள் தேடுவதற்கு அதிகமாக அவர்களுக்குள் நிறைந்து இருப்பதை அறியாதும் உள்ளார்கள்.

சகோதரனே வாசனையைத் தேடும் படலத்திலே கவரிமானின் அனுபவம், மகா ஞானி ஒருவருக்கும் ஒரு அன்பருக்கும் இடையிலான உரையாடலைக் கவனித்தோம், அத்துடன் 30 வருடங்களுக்கு மேலாக ஒரு பெட்டிமேல் இருந்த ஒரு பிச்சைக்காரனின் அனுபவம் ஆகியவற்றையும் மேற்பந்திகளிலே கவனித்தோம்.

இந்த அழிவற்ற ஆத்மா அழிந்துபோய்விடும் தன்மையைக் கொண்ட உடம்பிலும் வேறுபட்டதையும் அறிந்துள்ளாய். உதாரணமாக “இப்பொருள் என்னுடையது” “அப்பொருள் என்னுடையது அல்ல” என்று ஒருவர் கூறுகின்றார். இங்கே ஏதோ ஒன்று சொந்தமாக உள்ளது அல்லது சொந்தமில்லாது இருக்கின்றது. அத்துடன் ஒருவருக்கு சொந்தமாகின்றது அல்லது சொந்தமாக்கப்படவில்லை. அதாவது சரீரம் என்னுடையது ஆனால் நான் சரீரம் இல்லை, உதாரணமாக நிழல் என்னுடையது ஆனால் நான் நிழல் அல்ல. (Shadow is mine but I am not the shadow).

அன்பனே!

நீ யார் என்ற அறியாமை நீங்கும்போது அனைத்து அறியாமைகளும் நீங்கிவிடும் என்று அந்த ஞானியானவர் கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அதாவது நான் யார்? (Who am I) என்பதற்கான அறிவு பெறப்படும் போது அனைத்துப் பலவீனங்களும் அறியாமைகளும் நீங்கிவிடும். இந்த வகையிலே ஆத்மா, உடல் சம்பந்தப்பட்ட வேறுபாடுகளையும் அவைகளின் தனித்துவத்தையும் மேற்பந்திகளிலே கவனித்துள்ளாய். அத்துடன் ஆத்மா, ஆத்ம உணர்வைத் தூண்டும் அதன் இயல்பான குணங்களான அமைதி, அன்பு, ஆனந்தம், கருணை, தூய்மை என்பதனையும் அறிகின்றாய். சரீரம் என்றும், சரீர உணர்வு என்னும்போது அதன் கூட்டுப் பொருட்களான காமம், கோபம், ஆணவம், பற்று, பேராசை என்பனவற்றின் ஆரம்பமே ஓங்கி நிற்கின்றது என்றும், இக் காலகட்டங்களிலே இவைகளினால் கட்டுண்டுள்ளோம் என்றும் அறிகின்றாய் ஆகவே இழந்த வாசனையை மீட்பதற்கு ஆத்ம உணர்வின் கூட்டுப்பொருட்களை நாளாந்த வாழ்க்கையோடு

இணைத்துக் கொள்ளும்போது தேடிய வாசனை உன்னுடனே உறைந்து
விடும் என்பதையும் அறிவாயாக.

அமைதியை அனுபவம் செய்து அடுத்தவருக்கும் கொடுத்தும்,
அன்பாக செயற்பட்டு அன்புதானம் செய்வதும் மகிழ்ச்சியாக இருந்து
மற்றவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதும் கருணை உணர்வு மூலம்
அடைந்த திருப்தியை அடுத்தவரும் அடைவதற்கு ஒத்துழைப்புக்
கொடுப்பதும், சகோதர மனப்பான்மையுடன் அவர்களுக்கான மதிப்புக்
கொடுப்பதும், எந்தச் சூழலிலும் பணிவுடனும் சகிப்புடனும் பொறுமையுடனும்
உறவாடி ஒற்றுமையையும் இணக்கப்பாட்டையும் காண்பதும் இயல்பாகவே
அகவாசனையை உருவாக்கும். இதுவே ஆத்மீக வாசனை.

இவைகளை வளர்த்தெடுப்பதற்கு “ஆத்ம ஞானம்” அனைத்து
அறியாமைகளையும் அகற்றிவிடும் அருமருந்தாகும். ஆதலால் இந்த
ஞானப்பாதையிலே சென்று ஒரு மாற்றத்தைக் காணும்போது
முழுமையடைவதுடன் வாசனையைத் தேடுவதும் முடிவடைந்துவிடலாம்.
ஆகவே இந்த ஆத்ம ஞானத்தை பிரம்ப குமாரிகள் இராஜயோக
நிலையங்கள் மிக இலகுவாகவும் எளிமையாகவும் கற்பிக்கின்றன.

ஆதலால் நீயும் ஆத்மீக வாசனைப் பொருளாக மாறுவதற்கும்
அடுத்தவர்களையும் அவ்வாறு ஆக்குவதற்கும் ஆத்மீக வாசனை
உன்னிடம் உணரப்பட வேண்டும். ஆகவே அங்கு விரைவாயாக, வாழ்த்து
கின்றேன்.

சந்தோஷம் உன் பிறப்புரிமை

என் அன்பனே!

சந்தோஷம் என்ற பொக்கிஷமும் பிறப்புடனேயே தரப்படுகின்றது. ஆகவே அது உன் பிறப்புரிமை. நாம் பல கால கட்டங்களிலே மாறுபட்ட யுகங்கள் ஊடாக பிறப்புக்கள் எடுத்து வரும்பொழுது, நம்முடைய வாழ்க்கை முறைகளும் அந்தந்த யுகங்களில் மாற்றமடைகின்றன. அது எங்களிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவே செய்கின்றன.

பொதுவாக நம்முடைய வாழ்க்கையினுடைய நோக்கம் சந்தோஷமாக வாழவேண்டும் என்பதே, இதில் மாறுபட்ட கருத்து இருக்க முடியாது. இருப்பினும் சந்தோஷத்தைத் தேடுவதும் இழந்துபோவதும் எங்கள் கைகளிலேயே இருக்கின்றது.

ஒருவர் சமயத்தில் நம்பிக்கை உடையவரா, இல்லையா, எந்தச் சமயத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் இந்த மானிட வாழ்விலே ஏதோ நல்லதையே தேடுகிறார் என்பது வெளிச்சம். ஏழையோ, பணக்காரனோ, பணிவானவரோ, அகங்காரியோ, இந்த மனிதமனம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கவே விரும்புகின்றது. இந்த நேரத்தில் இன்னொன்றும் அறியப்பட வேண்டும். துன்பம் துன்பம், என்கின்றாய், “நான் துன்பத்தில் மூழ்கியுள்ளேன். ஒன்றின் பின் ஒன்றாக துன்பம் என்னை வந்து வாட்டுகின்றது” என்று புலம்புகின்றாய். சந்தோஷம் நீயே தேடிக்கொள்ள வேண்டியதொன்று, அவ்வண்ணமே துன்பத்தை எவராலும் உன்னிடத்தில் திணிக்கவும் முடியாது. அதற்கு நீயே காரணம். காரணத்தை கண்டறிந்து களைய வேண்டியது உன் பொறுப்பு. சந்தோஷத்தை இழக்கும்போது துன்பப்படுகின்றாய். எனவே சந்தோஷத்தை இழந்து விடுவதேன்? நீ விரும்பும் சந்தோஷம், விரும்பாத துன்பம், இவைகளுடைய உற்பத்திஸ்தானம் மனமேதான் என்பதை அறிவாய். எனவே சந்தோஷமாகவும் பின்பு துன்பமாகுவதும் மனத்தின் நோயே ஆகும். இதை தவிர்த்துக் கொண்டால் நீ விரும்பும் சந்தோஷம் உன்னுடனேயே இருந்துவிடும்.

நண்பனே

உன்னிடத்தில் இன்னுமொரு கேள்வி தோன்றலாம். சந்தோசமாக வாழ்வதே மனித நோக்கம். அதற்காகவே மனிதன் வாழுகின்றான் என்றால் இந்த வாழ்க்கையை ஒரு அர்த்தமுள்ளதாக் குவது எப்படி? ஆம், சந்தோசம்

இல்லை என்றால் வாழும் வாழ்க்கையில் அர்த்தமே இல்லாது போய்விடும். அது உண்மையே. எனவே சந்தோசத்தை தக்க வைக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

அதாவது,

சந்தோசத்தை நோக்கிச் செல்வதற்கான காரணிகள் எவை அல்லது ஒரு துன்பகரமான நிலையினுக்கு இட்டுச் செல்லும் காரணிகள் எவை என அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இப்பொழுது இந்த இரண்டுக்குமான காரணிகளையும் இனம்கண்டுகொள்ள முடியுமானால், துன்பத்திற்கானதை கைவிட்டு சந்தோசத்திற்கானவைகளை வளர்த்துக்கொள்ளலாம் அல்லவா? அடுத்ததாக வாழும் வாழ்க்கையின் அர்த்தம், ஒரு ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை இப்பொழுதே உருவாக்க வேண்டும் என்பதாகும். அதற்கு சந்தோசத்தை மூலதனமாகக் கொண்டு வியாபாரத்தை விருத்தி செய்யலாம். இங்கே அநேக வாடிக்கையாளர்களும் உன்னிடம் வருவார்கள். இதற்கு உள்ளார்ந்தமான ஒழுக்கமும் ஒழுங்கும் (Morals and discipline) அகத்தில் வளர வேண்டும். சந்தோசம் வெளியிலிருந்து வாங்கும் ஒரு பௌதீக பொருள் அல்லவென்றும் அதற்கு விலைப்பட்டியல் போடமுடியாது அது உணரப்பட வேண்டியதொன்றென்றும் அறிவாய்.

இப்பொழுது, இச்சந்தோசத்தை அனுபவரீதியாக பார்ப்போமா?. அதற்கு ஒரு HIV Positive நோயாளி எப்படி சந்தோசத்தை அனுபவம் செய்கின்றார் என்று கவனிப்போம்.

HIV Positive இருப்பதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நோயாளியிடம் சில கேள்விகள் அவருடைய நண்பனால் கேட்கப்பட்டது. “நீங்கள் எப்படி இந்த நோயை சமாளிக்கின்றீர்கள்?” அக்கேள்விக்கு பதிலளிக்கையில் “நிஜமாகவே முதலில் எனக்கு என்னையே இழந்துவிட்டதான ஒரு உணர்வு இருந்தது. எனக்குள் இந்நோய்க்கான கிருமி இருப்பதை உறுதிப்படுத்த ஒருவருடம் எடுத்தது. அது எவ்வாறு இருப்பினும் கடந்த வருடத்திலிருந்து நிலைமைகள் மாறிவருகின்றன. நாளுக்கு நாள் எனது நோயில் முன்னேற்றத்திற்கான அறிகுறிகள் தெரிவதையும் நான் உணருகின்றேன். விநாடிக்கு விநாடி என்ற ரீதியிலே, ஒரு பொழுதும் அனுபவம் செய்யாதவொரு சந்தோசத்தை இப்பொழுது அனுபவம் செய்கின்றேன். ஒவ்வொரு நாளும் நடைபெறுகின்ற விஷயங்கள் எனக்கு உற்சாகம் ஊட்டுகின்றன. இந்த AIDS நோயில் மேலும் பாதகமான அறிகுறிகள் இல்லாது இருப்பது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக

இருக்கின்றது. ஒரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் இந்த நோயைப் பற்றி விழிப்புணர்வு என்னுடைய வாழ்க்கையை ஒரு ஆக்க பூர்வமான வழிக்கு மாற்றி வருகின்றது.”

“நான் இந்த உலகமயமான வாழ்க்கையையே சந்தோசத்தை தரவல்லது என்று நினைத்து ஒரு மாயையின் சந்தோசத்தையே பெரிதென நினைத்து கடந்த காலங்களை ஓட்டிவிட்டேன். எல்லாவிதமான செளகரியங்களும் அந்த வாழ்க்கை எனக்கு அளித்ததாகவே கருதியிருந்தேன். ஆனால் என்னுடைய இன்றைய வாழ்க்கை அனுபவம், நான் மரண வாசல் மட்டும் வந்துள்ளதை காட்டும்போது என்னுடைய சிந்தனை, ஒரு புது உலகத்தை எனக்கு விட்டிருக்கின்றது என்று உணருகின்றேன். ஆன்மீகத்தைப் பற்றிய ஆய்வுகளைக் கற்பதிலும், அவ்வாறு நான் கற்றவற்றை மக்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதிலும் ஆர்வம் காட்ட வைத்துள்ளது.

மேலும் முன்பெல்லாம் நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாதிருந்த அநேக விடயங்களை என்னால் உணரவைத்ததும், இந்த புதுவுலகம் எனக்குத் தந்த பரிசாகும். நான் அதிகாலையில் நித்திரை விட்டெழுந்ததும், அன்றைய நாள் எனக்குத் தருவதற்கு என்ன வைத்திருக்கின்றது என்பதை சிந்தை கொள்ளும்போதும் நான் பூரிப்படைகின்றேன் என்றார்.

எனவே நண்பனே!

உன்னிடத்தில் சந்தோசம் இயல்பாகவே இணைந்துள்ளது என்று வைத்துக் கொண்டாலும், உன்னுடைய உணர்வுகளை மேன்மையாக்கும் பொழுது சந்தோசத்தை சதா அனுபவம் செய்ய கூடியதுமாக இருக்கும். ஏனெனில் விநாடிக்குவிநாடி (Moment to Moment) சந்தோசம் அனுபவிப்பது, முழுக்க முழுக்க உன்னுடைய மனோபலத்திலேயே தங்கியுள்ளது.

அப்பனே!

இருப்பதை வைத்திருப்பதாக நினைத்து குழம்பாமல், நீ வைத்திருப்பதையிட்டு எவ்வளவு திருப்தியடைகின்றாய் என்பதிலும் சந்தோசபாகை (Degree of happiness) தங்கியுள்ளது. உன்னால் சந்தோசத்தை சதா அனுபவம் செய்ய இயலாமல் இருப்பதற்கு தடைகள் நீயே சிலவேளைகளில் போட்டு விடுகிறாய். எனவே அத்தடைகள் என்னவென்பதைக் கண்டறிந்து, அவைகளை அகற்றுவதற்கான முயற்சிகள் என்னவென்றும் பார்ப்போமா?

ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் மனம் (Comparing mind) ஆம், இந்த ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பழக்கம் ஒரு நோய். இதற்கு எந்த வைத்தியமும் செய்ய முடியாது. 'தன்னை அறிதலின்' மூலமே இதை மேலும் வளரவிடாமல் தடுக்கலாம். இது உன் சந்தோசத்தை படுகுழியில் தள்ளிவிட்டிடும் சக்தி கொண்டது. அதுமட்டுமல்ல பொறாமை, எதிர்ப்புணர்வு, கசப்புணர்வு ஆகியனவற்றையும் வளர்த்துவிடும்.

நம்முடைய வாழ்க்கையிலே நாமே தெரிவு செய்துகொண்ட சில எதிர்மறை நடவடிக்கைகளிலே ஒப்பிடுதலும் (Comparing) ஒன்று. இதனால் உன்னுடைய திருப்தி உணர்வு (Feeling of contentment) பாதிப்படைகின்றது. எனவே உன்னுடைய வாழ்க்கையிலே திருப்தி மட்டும் இருக்குமேயானால் சந்தோஷம் நிரந்தரமாகிவிடும். நீ இயல்பாகவே மகிழ்ச்சியுறுவாய்.

“ஒருவர் ஒரு விசேடமான சம்பள உயர்வை தன் வேலை ஸ்தலத்தில் பெற்றுக்கொண்டுள்ளார். அதாவது ரூபாய் ஆயிரம் சம்பள உயர்வு தரப்பட்டுள்ளது. இதனால் திருப்தியும் சந்தோசமும் ஒருங்கே அடைகின்றார். அவருடன் வேலை பார்க்கும் சக அலுவலருக்கு ரூபாய் ஆயிரத்து ஐந்நூறு உயர்வாக கொடுக்கப்பட்டது, அவருடைய காதுகளுக்கு எட்டிவிடுகிறது. உடனே இருந்த சந்தோசம் பறிக்கப்பட்டு விடுகிறது.” “என்னடா, என்னிலும் பார்க்க வேலையில் திறமை குறைந்தவருக்கு இவ்வளவு சம்பள உயர்வு, நேரம் காலம் பார்க்காமல் வேலை செய்யும் எனக்கு வெறும் ஆயிரம் ரூபாய் மட்டுமேதான் என்ற பகைமை உணர்வும், தொழிலில் அக்கறை இன்மையும் புகுந்து விடுகின்றது.”

நண்பனே!

நம்முடைய வருமானம் மட்டும் அல்லாது, நம் வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய வேறுபல விடயங்களையும் அயலவர்களுடனோ அல்லது மற்றவர் களுடனும் மதிப்பிட்டுப் பார்க்கின்ற ஒரு மனோபாவத்தையும் உருவாக்கி விடுகிறோம். அதாவது ஒருவருடைய அழகு, விவேகம், போலியான சமூக அந்தஸ்து, வாழ்க்கை, வசதிகள், இருப்பிடம், வாகனம், இன்னும் பலவற்றுடன் ஒப்பிடப்படும்போது அவர்களிடம் நம்மைப் பார்க்கிலும் அதிகமாக இருக்கும் பொழுது, அவர்களில் ஒருவித வெறுப்பும் அவர்களை குறை கூறுவதும் அல்லது அவர்களைப்பற்றிப் பேசுவதும் வழக்கமாக வந்துவிடுகிறது. அதனால் இருக்கும் சந்தோசத்தையும் இழந்து விடுகின்றோம். இந்த மானிட வாழ்க்கையிலே அனைவரும் ஒரே மாதிரியே

வாழ்முடியுமா? அவரவர்கள் எடுத்து வந்ததும் இங்கே இப்பொழுது சம்பாதித்துக் கொள்கின்ற வினைப்பயன்களும் அத்துடன் அவரவர்கள் எடுக்கும் தீவிர முயற்சிகளும் காரணிகளாக அமைகின்றன.

மேலும் இந்த நேரத்திலே உன்னிலும் பார்க்க வசதி வாய்ப்புக்கள் குறைந்தளவு உள்ளவர்கள் அநேகர் இருக்கின்றார்களே, நீ ஏன் அவர்களுடன் உன் நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ஒரு திருப்தியை உன்னளவிலே உருவாக்கி, அவர்களுடைய உயர்விற்கும் உன் நல்லாசிகளைத் தானம் செய்யக்கூடாது. சிந்தித்துப்பார்.

ஐயனே!

நம்முடைய வாழ்க்கையிலே நல்லொழுக்கம் (Discipline) எவ்வளவிற்கு முக்கியமோ அவ்வாறே அகவாழ்விற்கும் உள்ளார்ந்த ஒழுக்கம் (Inner Discipline) இன்றியமையாதது. அதனால் தன்னடக்கம் (Self control) இருக்கும்போது, சாந்தம் உடையவனாகக் காணப்படுவாய். இவைகள் குறையும்போது, எவ்வளவுதான் புற உலக வசதிகள் இருந்தாலும் உன்னுடைய சந்தோசபாகை இறங்கிவிடும். இதற்கு மாறாக, உன்னிடம் சாந்தம், மனோதிடம், தன்னம்பிக்கை, குளிர்மை உணர்வு இருக்குமேயானால் உன்னுடைய சந்தோசத்திற்கு அவசியமென கருதும் வெளியுலகை தேடுதல்கள். குறைவாக இருந்தாலும் இருக்காவிட்டாலும், உன்னுடைய வாழ்க்கை ஒரு வசந்தமாக மாறுவதைக் காண்பாய்.

எனவேதான்,

அன்பானவனே,

நான் மேற்பந்திகளில் தெரிவித்துள்ளது போல் புறவசதிகளையே தேடி அலையும்போது உனக்கே உரித்தான சந்தோசம் கேள்விக்குறியாகி விடுகின்றது. நீ ஆசைப்பட்ட ஒன்றை பூர்த்தி செய்தவுடன் அடுத்ததொன்று வரிசையிலே அழைப்பை எதிர்பார்த்து நிற்பதையும் கவனித்திருப்பாய்.

மாறாக, இப்படி எடுத்துக் கொள்வோமா? அதாவது சந்தோசமாக இருப்பதற்கு விருப்பம், அமைதியாக இருப்பதற்கு விருப்பம் நல்லிணக்கம் (Harmony) நிறைந்த உலகத்தை பார்ப்பதில் விருப்பம், அனைவருடனும் நல்ல உறவுகளை வைத்திருப்பதில் விருப்பம், திருப்தியாக இருப்பதில் விருப்பம். இவைகள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க பாதிப்புக்கள் மறைந்து, உள்ளார்ந்தமான அமைதியும், ஒரு எல்லைகளே இல்லாத ஸ்திதியும் வளர ஆரம்பிக்கும். அதனால் சந்தோஷமும் நிலையானதாகிவிடும். இந்த

சந்தோஷத்தைத் தேடும் படலத்திலே முதற்படி கற்றல் (Learning) ஆகும். இக் கல்வி, எதிர்மறையான உணர்வுகள், நடத்தை, நம்மைச் சுற்றியுள்ள வர்களையும் அபகரித்து இறுதியில் இந்த உலகத்தின் எதிர்காலத்தையும் பாதிப்புக்குள்ளாக்கும் என்றும் கற்பிக்கின்றது. எனவே பயன்தரும், பயன்தராத எண்ணங்கள், உணர்வுகள் எவையென்பதை பகுத்தறிந்து நல்ல எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் சொந்தமாகும்போது எங்களுடைய சந்தோசம், எதிர்காலம், எங்கள் கைகளிலேயே இருக்கின்றது என்ற இரகசியமும் அறியப்படுகின்றது. அதேவேளை வெறுப்பு, கசப்பு, எதிர்ப்பு, சினம், பொறாமை, இருக்கும் சந்தோஷத்தையும் இழக்கச் செய்துவிடும் என்பதும் அறியப்படல் வேண்டும்.

நண்பனே!

நீ எவரிடத்திலாவது ஒரு வெறுப்பைக் காட்ட அனுமதிப்பாயே யானால், உன்னுக்குள்ளே ஒரு எதிர்மறை உணர்வுகள் செழித்து வளர ஆரம்பிக்கும். அப்பொழுது மற்றவர்களுக்கு ஒரு எதிரியாகவே தோற்றமளிப்பாய். அதனாலே அங்கே ஒரு வித பயமும், அதிகளவு தடைகள் வருவதையும் பாதுகாப்பற்ற தன்மை இருப்பதையும் உணருகின்றாய். இவைகள் எல்லாம் உன் சந்தோசத்தை எடுத்து விடுகின்றன.

கருணை, அன்பு, இரக்கமனப்பான்மை என்பவற்றினால் உருவாகும் உணர்வுகளிலே ஒரு சக்தி உருவாக்கப்பட்டு உன்னுடைய அகக் கதவு திறக்கப்படும். இப்பொழுது அனைவருடனும் தொடர்புகள் வைத்துக் கொள்வது சுலபமாகிவிடும்.

ஆம் நிச்சயமாக இந்த உற்சாகம் ஒரு அந்நியோன்னியமான உறவை உருவாக்கி, அனைவரையும் சகோதரர்களாக மதிக்கவும் அணைத்துப் போகவும் கற்பிக்கின்றது. இந்த நிலையினிலே, பயஉணர்வு, சுயசந்தேகம், பாதுகாப்பு இல்லை என்ற மனக்குமுறல் விரட்டப்பட்டு, மற்றவர்களிடம் உனக்குள்ள நம்பிக்கையும் வளர்ந்து, அவர்கள் உன்னிடத்தில் வைக்கும் உறவுகளும் வளர்ச்சியடையும். இந்நிலை தொடரும்போது மன ஆரோக்கியம் அடைந்து சந்தோஷத்திற்கான பாதையில் பயணம் செய்யும்போது சுகமும் அமைதியும் அனுபவம் செய்யப்படும் வேளை அனைவருக்கும் அந்நிலை வரவேண்டுமென்ற ஆர்வமும் அக்கறையும் உருவாகும். சந்தோசமான காலகட்டத்தில் அளவிற்கு அதிகமாக சந்தோசப்படாமலும், துன்பம் என்ற ஒன்று வந்துவிட்டால் அதிகமாக அதைப்பற்றி அலட்டிக் கொள்ளாமலும் ஒரு சமத்துவம் (Balancing) பேணப்பட்டால் வாழ்க்கை ஆரோக்கியமாகும்.

ஓ ஒரு அரசனின் அனுபவத்தைப் பார்ப்போம்:

பொற்கொல்லர் ஒருவர் அந்நாட்டு அரசனுக்கு விநோதமான மோதிரத்தை பரிசாக அளித்தார். அதை அளிக்கும் போது, அரசனுக்கு ஏதேனும் பிரச்சினைகள், துன்பங்கள் தோன்றும்போது, அந்த மோதிரத்தைப் பார்க்குமாறு, பொற்கொல்லர் அரசனைக் கேட்டுக்கொண்டார். சிறிது காலத்தில் அண்டை நாட்டு அரசன் திடீரென்று தாக்கியதால் அரசன் வேறு ஒரு நாட்டிற்கு சென்று தலைமறைவாகிவிட்டான். தலைமறைவாக இருந்த காலத்தில் அரசன் மனத்தில் பெரும் போராட்டத்தை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். அந்த நேரத்தில், தான் அணிந்திருந்த மோதிரம் நினைவு வர மோதிரத்தை பார்த்தார். மோதிரத்தில் “இந்தநிலை கடந்து போய் விடும்” என்ற வாசகம் தென்பட்டது. அரசனின் மனம் அமைதியடைந்தது. காலம் ஒருநாள் மாறும் சந்தோசம் என்கைக்கு மாறும் என்று தனக்குள் கூறி ஆறுதல் அடைந்தார். தலை மறைவாக இருந்த காலத்தில் இவருக்கு வேறு நாட்டரசனின் நட்பு கிட்டியது. அந்நாட்டரசனின் உதவியுடன் பகைவனை வெற்றிகொண்டு திரும்பவும் ஆட்சியை கைப்பற்றினார். அரசன் மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீந்திக் கொண்டிருந்தார். அந்நாட்டு மக்களும் ஆனந்தம் அடைந்தனர். அரசன் பூரித்துப் போனார். அப்போதும் அரசருக்கு மோதிரத்தின் ஞாபகம் வந்தது. உடன் அதைப் புரட்டிப் பார்த்தார். “இந்த நிலை கடந்து போய்விடும்” என்ற வாக்கியத்தை மோதிரத்தில் கண்டார். அப்பொழுது அரசருக்கு ஒரு ஞானம் பிறந்தது. அதாவது வாழ்க்கையில் தோன்றும் எந்தச் சம்பவங்களும் சூழ்நிலைகளும் நிரந்தரமானது அல்ல என்ற உண்மை புலப்பட்டது. தன்னுடைய மோசமான நாட்கள் மறைந்து போனதைப் போல, இந்த சந்தோசமான நாட்களும் மறைந்துவிடும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தார்.

எனவே

இனியவனே!

நீ எதிர்பார்க்கும் சந்தோசம் உன்னை வந்தடைய வேண்டுமென்றால் மேற்பந்திகளில் தெரிவித்துள்ளது போல் உன்னையே விசாரணை செய். ஏனெனில் வேறொருவராலும் உனக்கான சந்தோசத்தை தரமுடியாது. இப்பொழுது நீ சில ஆன்மீகக் கருத்துக்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும். உன்னுடைய நாளாந்த நடவடிக்கைகள் மற்றவர்களுடன் வைக்கும் உறவுகள் அனைத்திலும் கவனம் செலுத்தி, சமபார்வையும் சகோதர உணர்வும், மதிக்கப்பட்டு, முன்னேறிச் செல்லும்போது சந்தோஷம் உன்னிடம் குடிகொள்ளும். உன்னுடைய ‘திருப்தி’ வாழ்க்கையில் யாருடன் ஒப்பிடுகிறோம் என்பதிலும் தங்கியுள்ளது.

மேலும் நீ ஒரு சுய ஆளுமையுடையவனாக ஆகவேண்டும். உன்னுடைய மனம், புத்தி, சமஸ்காரங்கள், புலன் உறுப்புக்கள் உன்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் இயங்க வைப்பதே உன்னுடைய ஆத்மீகப் பயணத்தில் நீ காணும் முன்னேற்றமாகும். இவைகளுக்கு நீ அதிபதியாகும் போது உன்னுடைய ஆன்மீகபலம் அதிகரிக்கும். அப்போது சந்தோசமும் உன்னை சதா அலங்கரிக்கும்.

அன்பனே!

உன்னுள் பொதிந்திருக்கும் இயல்பான உயர்குணங்களாகிய தெய்வீகமான குணங்கள் வெளிக்கொண்டு வந்து, மனித குலத்திற்கு தானம் செய்வதற்கான அடிப்படைக் கல்வியை பெற்றுக் கொள்வதற்கு இராஜ்யோக ஆத்மீக நிலையமொன்றுக்கு வருகை தருவாயேயானால், நிச்சயமாக ஆத்மீகப் பாதையிலே வீறுநடைபோட்டு முழுமையடைவாய். மற்றவர்களையும் முழுமையாக்குவாய். நீ நிச்சயம் வருவாய். ஏனெனில் நீ சந்தோசம் உன் பிறப்புரிமை என்பதை அறிந்த ஆன்மீக மாணவன்.

இறைவன் ஆட்சி

நண்பனே!

முடியாட்சி, குடியாட்சி, சர்வாதிகாரஆட்சி என்று காலத்திற்கு காலம் இப்புவிபில் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. இவைகள் ஒவ்வொன்றும் தங்களுக்கே இசைவான சட்டதிட்டங்களையும் இயற்றிக் கொள்கின்றார்கள். இந்த வரிசையிலே இறைவனுடைய ஆட்சியையும் பார்ப்போமா?

சொல்லப்பட்ட இந்த அரசாங்கங்களுக்கெல்லாம் அரசாங்கமாக இருப்பது (Government of the Governments) இறைவனுடைய அரசாங்கம். இந்த அரசாங்கம் உருவாக்கப்படுவதும் இல்லை, கலைக்கப்படுவதும் இல்லை. ஆகவே இது ஒரு சூட்சும அரசாங்கம். சர்வ சக்திகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு அனைத்தையும் அறிந்தவராகிய தலைவனின் கீழ் மிகச்சிறப்பாக இயங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது. இங்கே அதிகாரிகள் இல்லை. கட்டளையிடுவோர் இல்லை. ஆலோசகர்கள் இல்லை. இயல்பான ஆத்மீகச் சட்டங்கள் தங்கள் பணியைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. இவைகளுடன் இணைந்து இயற்கைச் சட்டமும் (Law of nature), பௌதிகச் சட்டங்களும் (Physical Law) இயங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றன. இந்த இறை அரசு உன்னிடம் கேட்பவற்றில் சில.

- சோகத்தைக் கொடுக்காதே, சோகத்தை எடுக்காதே
- பாவச்செயல்களைச் செய்யாதே, பாவமுட்டைகளைச் சுமக்காதே
- மதிப்பைக் கொடுத்து மதிப்பை எடு
- ஆணவத்தை அழி
- கோபத்தை ஒழி
- உனக்கு இருக்கும் உரிமை மற்றவர்களுக்கும் இருக்கின்றதை மறவாதே.

இவைகளை அலட்சியம் செய்யும்போது தண்டிக்கப்படுகின்றாய். உன் இலட்சியத்தை அடையமுடியாமலும் திண்டாடுகின்றாய். அதனால் நீயே உனக்குத் தண்டனை விதித்துக் கொள்கின்றாய். ஆகவேதான் “நீயே உனக்கு நீதிபதியாகவும், பகைவனாகவும் மாறுகின்றாய்” இவைகள் சூட்சுமமாக இருப்பதனாலோ என்னவோ, அநேக சந்தர்ப்பங்களில் தவறிழைத்தும் விடுகின்றோம். எதுசரி, எதுபிழை, எதைச் செய்யலாம், எதைச் செய்யக்கூடாது, எது நீதி, எது அநீதி, எது பாவம், எது புண்ணியம் எது நல்லது எது கெட்டது, எது தர்மம் எது அதர்மம், எது ஒழுங்கு, எது ஒழுங்கீனம், எது உண்மை, எது உண்மையல்லாதது என்பவனவற்றை

பகுத்தறியும் சக்தி குன்றியுள்ளதால், தீர்மானம் எடுக்க இயலாமலும் இருக்கின்றாய். இந்த இடத்திலே ஆத்ம ஞானம் அவசியமாகின்றது. இதுவே இறை ஞானம்.

மேலும் மனிதமனத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களோ, அறம், நீதி, தர்மம், ஒழுங்கு போன்ற உயர் தத்துவங்களுக்கு அமைய ஆக்கப்படுவதில்லை. ஏனெனில் மனம் எப்படியோ அப்படியே மனோ நிலையும் (AS IS THE MIND SO IS THE ATTITUDE) மனோநிலை எவ்வகையோ செயல்களும் அவ்வண்ணமே. (AS IS THE ATTITUDE SO IS THE ACTION) என்பதால் தவறுகள் இழைப்பதற்கு சாத்தியங்கள் அதிகளவில் இருக்கின்றது. எனவே நீதியை வழங்குவதில் சட்டங்கள் தவறிவிடுகின்றன. ஆனால் அடுத்தவருக்கு பௌதீகமாகவோ மறைமுகமாகவோ தீங்கிழைப்பதை ஆத்மீகவிதிகள் தடை செய்கின்றன. ஆகவே நண்பனே ஆத்மீக சட்டங்களுக்கு மதிப்பு கொடுப்பதற்கு தவறும் வேளைகளில் உன் கர்மக் கணக்குகளையும் அதிகரிக்கின்றாய். நல்லதையே எண்ணி, நல்லதையே பேசி, நல்லதையே செய்து, புதிய கர்மக்கணக்குகளை உருவாக்காமலும், இருப்பதை தீர்ப்பதுமான கால கட்டத்தில், உன் தவறான நடவடிக்கைகளை அதிகரிக்கச் செய்தால் நிலைமை என்னாவது. எச்சரிக்கையாக இருப்பது அவசியமல்லவா? சிந்தித்துப்பார்.

கடலிலே பேரலை உருவாகலாம். பூமியை உள்வாங்கலாம், வெப்பம் சுட்டெரிக்கலாம், குளிர் உறையவைக்கலாம், நதிவற்றிப்போகலாம், வறட்சி வாட்டலாம், கோபுரங்கள் அரண்மனைகள் சரியலாம், இன்று புலப்படுபவைகள் நாளை மறைந்து போகலாம். இவைகள் இயற்கையின் அரசாட்சி. ஆனால் மனிதன் ஆத்மீகச் சட்டங்களை மீறும்போது இயற்கையின் கேள்விக்கும் பதில்சொல்ல வேண்டியவனாகவே இருக்கின்றான். எனவே மனிதன் இந்த ஆத்மீகச் சட்டவிதிகளை தவிர்க்க முடியாது, தந்திரமாக நடந்து தப்பவும் முடியாது. இன்று இல்லையென்றால் நாளை பதில்கூற வேண்டி வரும்.

“அடுத்தவன் என்னிலும் பார்க்க மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும்”

“அடுத்தவனை வேதனைக்கு உட்படுத்தினால் அவ்வேதனை எனக்கும் திரும்பிவரும் என்று சிந்திப்பதும் ஆத்மீக விதிகளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தலாகும். எனவே நல்வினைகளும் தீவினைகளும் பதியப்படுகின்றது என்பதையும் உன் விழிப்புணர்வில் இருத்துவாயாக.

நண்பனே!

உலகில் பல மதங்கள் இருக்கின்றன. நாமே நமக்குள் இந்தச் சமயத்தை சேர்ந்தவர் அந்தச் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் “கடவுள்” என்னும் போது இந்தக் கடவுள் அந்தக் கடவுள் என்றும் இந்தச் சமயத்தை சேர்ந்த கடவுள் அந்தச் சமயத்தை சேர்ந்த கடவுள் என்றும் கூறிக்கொண்டு கண்ணுக்குப் புலப்படும் இந்த ஆலயம் அந்த ஆலயம் சார்ந்தவர்களாகக் கருதி, கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஆண்டவனின் ஆலயம் ஒன்றையே சேர்ந்த உறுப்பினர்களாக ஆகிக்கொள்ள தவறி விடுகின்றோம்.

மதம் என்பது வாழவேண்டிய வாழ்க்கைமுறையே என்பதையும் அலட்சியப் படுத்துகின்றோம்.

நீ கடவுளின் குழந்தை

நீ ஒரு ஆத்மா

ஆத்மாக்களின் தந்தையே பரமாத்மா.

அவர் ஒருவரே.

ஆத்மா அழிவற்றது.

ஆனால்

இந்த அழியக் கூடிய உலகம் மற்றும்

உடலுடன் அடையாளம் காணப்படும் போதே

இறக்கக் கூடியவனாக இருக்கின்றாய்.

உண்மையில் எந்தவொரு மதமும் அந்த மதத்தை சார்ந்தவர்களிடம் விசுவாசத்தை வேண்டுகின்றது.

“தேவனிடத்து சேருகிறவர்கள். அவர் உண்டென்றும், அவர் தம்மை தேடுகிறவர்களுக்கு பலன் அளிக்கின்றவர் என்றும் விசுவாசிக்க வேண்டும்” என பைபிள் சொல்லுகின்றது. “கெட்ட காரியங்கள் நிரந்தரமாக இருக்கப்போவதில்லை. நாம் படுப்பாடுகள் எல்லாம் தற்காலிகமானதே என இன்னல்களின்போது பொறுமையோடு சகித்துக் கொள்ளவும் வேண்டும் என்றும் அத்தர்மம் உணர்த்துகின்றது”

மண்ணுக்குள் இருக்கும் விதை வெளியாகி துளிர்விட்டு வளர்ந்து ஒரு பெரும் விருட்சமாகின்றது. இந்த விதையிலிருந்து புறப்படும் வேர்கள் நிலத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் நாலாபக்கமும் சென்று அதற்குத் தேவையான சக்தியை எடுத்து விருட்சத்திற்கு கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. மரமும் வேர்களிடம் இருந்து எவ்வளவைப் பெற்றுக் கொள்கின்றதோ அவ்வளவிற்குச் செழித்து வளருகின்றது. அவ்வண்ணமே நம்பிக்கையும்

(Faith). இந்த நம்பிக்கை என்ற விதை நாளாந்தம் வளர்ச்சியடைய வேண்டும். மரம் எவ்வாறு உறுதியடைகின்றதோ அவ்வாறே உன்னுடைய நம்பிக்கையும் வளர, வளர, உறுதியும் உற்சாகமும் தைரியமும் சேர்ந்து வளருகின்றன.

“நம்பினால் கைகொடுப்பது நம்பிக்கை”

ஈஸ்வரனை நம்பி அவன் பாதார விந்தங்களில் விழுந்த பின் எழுவதற்கு உன் கைகள்தான் பயன்படுகிறதென்றால் அந்தக் கைகள் அவருடையது என்பதே அர்த்தமாகும். இது ஒரு பக்தனின் நம்பிக்கை.

“ஒரு பாறைமீது விழுகின்ற இருபது அடிகளும் அப்பாறையைப் பிளக்காது. ஆனால் அதன் மீது விழுந்த இருபத்தோராவது அடியினால் அப்பாறை இரண்டாகப் பிளந்தது. உண்மையில் அப்பாறையின் மீது விழுந்த இருபது அடிகளும் வீண் என்றோ, பயன்தரவில்லை என்றோ அர்த்தப்படுவதில்லை ஒவ்வொரு அடிகளும் இறுதி வெற்றியில் தங்கள் பங்களிப்பை செய்திருக்கின்றன. அவ்வாறே வெற்றி எப்பொழுதுமே உன்னுடையதாக இருக்கவும் முடியாது.”

எப்பொழுதும் கடவுளிடத்தில் அதீத நம்பிக்கையும், பிரார்த்தனையும், தரிசனமும் நிர்சயமாக அளவிடமுடியாத பயனைத் தரும்.

சிலர் கடவுளை நோக்கி “இறைவா எனக்கு இவ்வளவு சோதனைகளையும் வேதனைகளையும் தருகின்றாயே அது ஏன்?” என்று கேட்டு வருந்துகின்றனர். கருணைக் கடலானவர் எவரையும் சோதனைக்கோ வேதனைக்கோ உட்படுத்துவதில்லை.

ஐயனே!

நதியிலே நீர்வற்றிப் போவது நதியின் குற்றமா? இராமாயணத்திலே இராமன் வனவாசம் செல்லவேண்டிய நிலை உருவாகியதற்கு, அவனின் அன்புத்தாயாகிய கைகேயியின் குற்றமா? மகனின் பிரிவால் தந்தையாகிய தசரத சக்கரவர்த்தி இறக்க நேரிட்டது, யாருடைய குற்றம்? மகன் இராமனின் குற்றமா அல்லது கைகேயியின் குற்றமா? சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும் காரணிகளாகவே இருக்கின்றார்கள். அவ்வப்போது என்னென்ன நடக்க இருக்கின்றதோ அவைகள் சரியாக குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அனைத்தும் தீர்மானிக்கப்பட்டவைகளே இதிலும் ஒரு புதினமும் இல்லை. பொல்லாப்பும் இல்லை.

“ஊழ்வினைகள் சூழ்வினைகளாகும் போதும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.” என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே கர்மவினைகளைப் பற்றிய ஞானம், மேலும் தீவினைகள் செய்ய அனுமதிக்காது விட்டால், எப்பொழுதும் அதற்குரிய பலன்களை அனுபவிக்கலாம் அல்லவா? கடவுள் எவருக்கும் துன்பம் தருவதும் இல்லை. எவரையும் தண்டிப்பதும் இல்லை. நாங்களே எங்கள் அறியாமையினால் கடவுள் சோதிக்கின்றார். தண்டிக்கின்றார். என்றும் குறைகூறுகின்றோம். முறைப்பாடும் செய்கின்றோம். தன்குழந்தைகளாகிய எங்களுடைய துன்பங்களை போக்கி சந்தோசத்தை அளிப்பதே அவருடைய பணியல்லவா? பெற்றோர் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு துன்பம் விளைவிப்பார்களா? நீ செய்யும் செயல்களை பதிவேடு வைத்து பதிக்கின்றாரா? இல்லையே, ஆகையால் அநாதியான தாய் தந்தையர் (ETERNAL PARENTS) சந்தோசத்தை மட்டுமே தருபவர்கள் என்பதையும் அறிவாயாக.

✚ “பக்தர் ஒருவர் தனது வாழ்க்கையில் தான் சுகத்தை அனுபவித்தாலும் துக்கத்தை அனுபவித்தாலும், இறைவன் எப்போதும் தன்னுடனேயே இருக்க வேண்டுமென்று வேண்டி அதற்கான வரத்தையும் பெற்றுக் கொண்டான். வரம் பெற்றதிலிருந்து தன் வாழ்நாளில் அதிகளவு துன்பத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கினான். ஒரு நாள் இறைவன் தன்னுடன் இருக்கின்றானா? இல்லையா? என்ற சந்தேகம் பக்தனுக்கு ஏற்பட்டது. அன்று மிகக் கவலையுடன் நித்திரையில் ஆழ்ந்தான். அவனுடைய கனவில் இறைவன் தோன்றினான். இப்பொழுதெல்லாம் பக்தன் தான் அதிகளவு துன்பத்தை அனுபவிக்கின்ற வேளைகளிலும், இறைவன் தன்னுடன் இருக்கின்றதை உணரவில்லையென புகார் செய்தான். உடனே இறைவன் ஒரு காட்சியைக் காண்பித்தார். ஓர் அழகான கடற்கரை. கடற்கரையின் மேற்பரப்பு தெரிந்தது. அந்த மணற்பரப்பில் இரு நபர்கள் நடந்து சென்றதைப் போலவே பாதச் சுவடுகள் தென்பட்டன. இறைவன் பக்தனை நோக்கி, “இது தான் உன் வாழ்க்கைப் பயணம் இந்தப் பயணம் முழுவதும் நான் உன்னுடன் துணையாக வந்திருக்கிறேன்.” என்று கூறினான். பக்தன் அக்காட்சியை உற்று நோக்கினான். சில இடங்களில் இரண்டு நபர்கள் நடந்து சென்றதைப் போலவும், சில இடங்களில் ஒருவர் மட்டுமே நடந்து சென்றதைப் போலவும் பாதச் சுவடுகள் தென்பட்டன. பக்தன் இறைவனை நோக்கி, “ஆம் நான் என் வாழ்நாளில் மகிழ்ச்சியை அனுபவித்த சமயங்களில் தாங்கள் என்னோடு துணையாக வந்துள்ளீர்கள். அதனால் இரண்டு ஜோடி பாதச் சுவடுகள் மட்டும் தென்படுகின்றன. ஆனால், நான் என் வாழ்நாளில் துன்பத்தை

அனுபவித்த சமயங்களில் தாங்கள் எனக்குத் துணையாக வரவில்லை. நான் மட்டும் தனியாக இருந்துள்ளேன். அதனால்தான் ஒரு ஜோடி பாதச் சுவடு மட்டுமே தென்படுகின்றன என கூறினான். இறைவன் புன்னகை பூத்தவண்ணம் பக்தனை நோக்கி, “என் அன்புக்கு என்றும் பாத்திரமான பக்தா உன் வியூகத்தை மெச்சுகின்றேன். நீ உனது வாழ்க்கையில் சந்தோசத்தை அனுபவித்த சமயங்களில் நான் உனக்கு அருகிலேயே நடந்து வந்துள்ளேன். ஆனால் நீ உன் வாழ்க்கையில் துன்பத்தை அனுபவித்து கலங்கிய காலங்களில் நான் உன்னை கீழே நடக்க விடவில்லை. உன்னை என் தோள்களில் சுமந்து சென்றுள்ளேன். அந்த ஒரு ஜோடி பாதச் சுவடுகளும் என்னுடையதே அது உன்னுடையது அல்ல” என்று கூறினார். இதைக்கேட்ட பக்தன் மனம் நெகிழ்ந்து போனான். அவனது கண்களிலே அன்புக் கண்ணீரும் நன்றிக் கண்ணீரும் சேர்ந்து மல்கியது. அப்பொழுது, பக்தன் “இறைவா! அன்புக் கடலே! கருணையின் பிறப்பிடமே! என் அறியாமையின் காரணமாக சந்தேகம் கொண்டு விட்டேன். மன்னித்தருள வேண்டும். பிரபு, உங்கள் கண்ணின் மணிபோல என்னை பாதுகாத்தருளுகிறீர்கள். என்னிலே அவ்வளவு அக்கறை கொண்டுள்ளீர்கள். என்னால் பிரதி உபகாரமாக என்னதான் தங்களுக்குச் செய்ய முடியும், நான் உங்களில் அடைக்கலம்” என்று தன் அகத்திலுள்ளதை வெளிக் கொணர்ந்தான்.

அன்பனே!

ஒருவர் இறந்துவிட்டால் ஒரு பொதுவான கூற்றாக “அவர் இறைவனடி சேர்ந்தார்” என்று கூறுபவர்களும் இருக்கின்றார்கள். ஆம் அனைவரும் இறைவனடி சேரத்தான் வேண்டும். இது இறுதி மரியாதைக்காக கூறிய கூற்றாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் இங்கு வாழும் நாட்களில் “இறைவனின் திருவடியை நாடியுள்ளாரா? இப்புவியில் வாழும் காலத்தில் அதையும் இதையும் செய்துவிட்டு வருங்காலங்களை ஒளிமயமாக்குவது எப்படி? நான் பிறப்பெடுக்க வேண்டுமென்பதுவும் மாற்ற முடியாத நியதி. நான் செல்ல வேண்டும் என்பதும் மாற்றமில்லாததொன்று.

எனவே

இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் என்ன செய்கின்றேன்? என்பது சுய பரிசோதனைக்கு விடப்படுகின்ற ஒரு கேள்வி. வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் பரமாத்மாவுடன் ஒரு தொடர்பை, சதா வைத்துக்கொள்வதும் ஆகும். அவருடனான சூட்சுமமான தொடர்பு துண்டிக்கப்பட அனுமதிக்கப்படலாகாது. இறைவனை உணர வேண்டும் என்கின்ற உள்ளுணர்வு கல்வி

கேள்விகளால் பெற்ற அறிவல்ல. அது இறைஞானம் (Godly knowledge) மூலமாக அறியப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

தன்னைத்தானே அறிந்துகொள்ளும் சந்தர்ப்பமாகவே வாழ்க்கையைக் காணவேண்டும். தன்னை உணரும் சக்தி மனிதனுக்கு மட்டுமே தரப்பட்டிருப்பதை புரிந்து கொள்வாயாக. மனிதனின் அகமாக உள்ளதை அவன் கவனித்தும் கவனியாதபோது அவன் தன்னையே இழந்து விடுகின்றான்.

புற அழுக்கைப் போக்குவதற்கு என்னென்னவோ எல்லாம் செய்கின்றோம். ஆனால் அகத்தில்படிந்த அழுக்குகளை களைய என்ன நடவடிக்கை எடுக்கின்றோம். கோபம், பெண்ணாசை, ஆணவம், பற்று, பேராசை, பொறாமை, வன்செயல், வஞ்சகம் போன்ற அழுக்குகள் அடர்த்தியாக படிந்திருக்கும் பொழுது அகமாக உள்ளதை எப்படி கவனிப்பது? எப்படி உணர்வது.

ஆன்மீகம் என்றால் சந்நியாசம் அல்ல. அது ஒரு வாழ்க்கை முறை 'எப்படி வாழவேண்டும்' என்பதை அறிந்து கொள்வதே ஆத்மீகத்தின் சாரம்.

குடும்ப வாழ்வும் ஆன்மீக வாழ்வும் ஒன்றை ஒன்று தழுவியது என்பதை இப்பொழுது உணருகிறாயா? குடும்பம் என்ற விருட்சத்திலே ஆத்மீகம் என்ற கொடி படரும்போது விருட்சத்திற்கு ஆதாரமாகவே அமையும். அக்கொடிக்கு தவறாது நீர் ஊற்றி பசளையும் இடும்போது அக்கொடியானது விருட்சம் முழுவதும் அடர்த்தியாக படரும். இப்பொழுது இக்கொடியானது விருட்சத்திற்கு பாதுகாப்பாகவும் இருக்கின்றது. அதேவேளை கொடி விருட்சத்தில் படருவதன் மூலம் அதனுடைய வளர்ச்சியும் பாதுகாப்பும் பேணப்படுகின்றது. விருட்சமும் கொடியும் எவ்வாறே அவ்வாறே எங்களுடைய வாழ்க்கையும் ஆத்மீகத்தைத் தழுவியதாகவும் இருக்கும் போதே ஆத்மீக வளர்ச்சி விருத்தியடையும். ஒரு விஞ்ஞானி “ஆன்மீகம் இல்லாத விஞ்ஞானம் குருடு” என்றும் “விஞ்ஞானம் இல்லாத ஆன்மீகம் முடம்” என்றும் கூறியுள்ளது நினைவு கூரத்தக்கது”

ஆன்மீக நேயங்களும் மனித நேயங்களும் இன்று மதிப்பிழந்து நிற்கின்றன.

ஏனெனில், மனிதன் பௌதீகப் பொருள்களிலும் அதனால் ஆன வாழ்க்கை வசதிகளும், ஒரு தற்காலிகமான ஏற்பாடாக இருந்தும், அதன்பால் ஈர்ப்பை அதிகரித்துள்ளான். இதுவே நிஜமான வாழ்க்கை என்று கூறுபவர்களும் இருக்கின்றார்கள். ஆகவே நிலையாமையை உணர்ந்து தன்னை மாற்றிக்கொள்வதற்கு அகம் திறக்கப்பட வேண்டும்.

தன்னை அளக்கத் தெரியவேண்டும்.

அளவோடு இருக்கவும் தவறிவிடுகின்றோம்.

அன்பனே!

அடுத்தவனை சகோதரனாக கருதுவதும் அடுத்தவனுடைய சந்தோசத்திலே பங்கு கொண்டு மகிழ்ச்சியுறுவதும் அடுத்தவனுக்கு மரியாதை தருவதும், அடுத்தவனை அனுசரித்து ஏற்றுக்கொள்வதும், அனைவரையும் சமநிலையில் பார்ப்பதும் (Equal Vision) சந்தோசத்தைக் கொடுத்து சந்தோசத்தை எடுப்பதும் ஒருவர் விட்ட தவறை மறந்து மன்னித்தலும், மரியாதையும் கௌரவமும் கொடுப்பதும் எடுப்பதும் நாளாந்த வாழ்க்கையில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும்போது, மனித மனத்திலே மாற்றங்கள் வளரத்தொடங்குகின்றன. நீயும் ஒரு சுதந்திரமான கட்டுப்பாடு டனான திறந்த ஆன்மீகப்பாதையில் சென்று கொண்டிருப்பதை உணருவாய். இறைவனுடைய அரசும் எதிர்பார்ப்பதும் இவைகளையே.

அன்பனே!

எல்லா நதிகளும் கடலில் போய்த்தான் சங்கமமாகின்றன. இருந்தபோதிலும் எல்லா நதிகளும் தூய்மையாக இருப்பதில்லை. சில நதிகள் குப்பை கூளங்களைக் கடலுக்கு எடுத்துச் செல்கின்றன. சில நதிகள் சேற்று நீரையும், சில நதிகள் கழிவுப் பொருட்களையும் கடலில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கின்றன. சில, கால்வாய்களிலிருந்தும் தொழிற் சாலைகளிலிருந்தும் வெளியேற்றப்படும் இரசாயனப் பொருட்கள் கலந்த அழுக்குகளையும் சுமந்து சென்று கடலில் சேர்த்து விடுகின்றன. இவைகளையெல்லாம் நதிகள் தானாகவே செய்வதில்லை. இந்த மனிதன் கொட்டி விடுவதை பாவச் சுமையாக சுமந்து முறைப்பாடுகள் செய்யாமல் அமைதியாக தன் தாயாராகிய சமுத்திரத்தில் சேர்த்துவிட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன.

எது எவ்வாறு இருப்பினும் எல்லையற்ற கடலானது எந்த நதியையும் அணைபோட்டுத் தடுப்பதில்லை. அனைத்தையும் தன்னுடன் ஐக்கியப் படுத்திக் கொள்கின்றது. குப்பைகளை எல்லாம் ஒரு ஓரமாக ஒதுக்கியும் விடுகின்றது. அழுக்குகளை அலசி அலசி இல்லா தொழித்தும் விடுகிறது.

அவ்விதமே பரமாத்மாகியவர் தன்குழந்தைகளாகிய ஆத்மாக்களில் பதிந்திருக்கும் அழுக்குகளை அலசி அலசி அழுக்குகளை இல்லா தொழிப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டு அதற்கான ஒத்துழைப்பையும் தன் குழந்தைகளாகிய எங்களிடம் கேட்கின்றார் என்பதையும் இராஜயோகக் கல்வியிலே நானும் கற்றுள்ளேன்.

இந்தச் சமுத்திரத்தின் செயற்பாடுகள் போன்று நாம் வாழும் இந்த உலகத்திலே வேறுபட்ட கலாச்சாரப் பின்னணியில் வாழும் மக்கள் மாறுபட்ட வாழ்க்கைச் சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஒருவர் சிடு சிடுவென்று இருப்பார், இன்னொருவர் முகம் மலர்ச்சியாக இருப்பார், ஒருவர் கோபமாக இருப்பார், ஒருவர் அன்பாக இருப்பார், ஒருவர் முகம் சுழித்துப் பேசுவார், ஒருவர் சோகமாக இருப்பார், ஒருவர் பொருளாசை பிடித்தவராக இருப்பார், ஒருவர் 'தானம்' செய்து கொண்டே இருப்பார், இவ்வாறு வித்தியாசமான சுபாவங்கள் உடையவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள்.

எனவே

நாங்கள் எப்படி இவர்களை அணுகுவது? ஒருவரிடம் பத்து தீய குணங்கள் இருந்தாலும் ஏதேனும் ஒன்று இரண்டு நற்குணங்களும் இருக்கத்தான் செய்யும் ஆனால் நாம் ஏன் அந்த நற்குணங்களை ஒதுக்கிவிட்டு மற்றவைகளைப் பார்க்கின்றோம்? மேலும் சமுத்திரம் போன்று விருப்பு, வெறுப்புக்களை நீக்கி அனைவரையும் ஒரே பார்வையில் பார்ப்பதும் ஏற்றுக் கொள்வதுமாகவும் இருக்க வேண்டுமல்லவா? இதுவே மனித ஜாதிக்கு கொடுத்த மேலதிக அறிவின் மகிமையல்லவா? ஒரு நாடகத்திலோ, சினிமாவிலோ, கதாநாயகனும் வில்லனும் நடிக்கவே செய்வார்கள். இருவரும் கொடுக்கப்பட்ட வேடங்களையே நடிக்கின்றார்கள். வில்லன் கையாளும் அட்டகாசத்தைப் பார்த்து அவன்மீது வெறுப்புக் கொள்ளலாமா. அவனுடைய சிறந்த நடிப்பைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

குற்றம் புரிந்தவர்கள் பாவச் செயல்களைச் செய்தவர்கள் மீது கூட இறைவன் அக்கறை செலுத்துகின்றான். ஏனெனில் அறியாமையின் காரணத்தினாலேயே அவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்கள். ஒருவன் திருட்டுக்குச் செல்லும்போது கடவுளை வேண்டுகின்றான் "நான் திருடுவதில் உனக்கும் ஒருபங்கு ஒப்புவிப்பேன் என்னைக் காப்பாற்றிவிடு" இப்பொழுது இவனுக்கு என்ன தண்டனை வழங்குவது? இது அவனின் அப்பாவித்தனத்துடன் கலந்துள்ள அறியாமை.

நாம் அனைவரும் இறைவனின் குழந்தைகள், இறைவனின் குழந்தைகளை வெறுப்பதற்கு நமக்கு என்ன உரிமை இருக்கின்றது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக செய்ய வேண்டியது ஒன்றே ஒன்றுதான் அதுவே சம்பூர்ண சரணாகதி. சுய சரணாகதி மூலம் (Selfsurrender) இறைவனை அறிந்து கொள்ளலாம் அவரை அனுபவமும் செய்யலாம். அவருடன் ஐக்கியப்படும்போது உன்னத நிலையை அடைகின்றாய். உன்னுடையது என்று ஒன்றும் இல்லாத போதே நீ செல்வந்தன் ஆகுகின்றாய். அவனுடைய பராமரிப்பும், பாதுகாப்பும் இருக்கும் பொழுது நீ என்றும் செல்வந்தனாகவே இருப்பாய். ஆகக் குறைந்த ஒப்படைப்பாக உன்னிடம் இருக்கும் விகாரங்களை தானமாகக் கேட்கின்றார். அவைகளைக்கூட முழுமையாக கையளிக்க உன்னாலும் என்னாலும் முடியவில்லையே. இவைகளை ஒப்படைத்துவிட்டால் எஞ்சியிருப்பவைகளை இயல்பாகவே ஒப்படைக்கப்பட்டு நாமும் விடுதலையடைந்திருவோம். அர்ப்பணமென்னும் போது உடல், மனம், செல்வம் (BODY MIND WEALTH) உட்பட சரீர உறவுகள் அனைத்தையும் அர்ப்பணிக்கவேண்டும்.

நாம் இறைவனுடைய அரசாங்கத்தின் மகிமையான அரசாட்சி பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது கடவுள் இருக்கின்றாரா? இல்லையா? என்ற கொள்கையில் புத்தர் என்ன நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தார் என்று பார்ப்பதும் ஒரு தர்மம் எனக் கருதுகின்றேன்.

முதலில் புத்தர் தனியானதொரு மதத்தை ஆரம்பிக்கவில்லை இந்துக்களின் மிகப் பழமையான நம்பிக்கையிலிருந்தே அது தோன்றியதாகும். அவர் வாழ்ந்த காலகட்டங்களிலே இருந்த பழக்கவழக்கங்களை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மதங்களின் பெயரால் உருவாகும் பேதங்களை அவர் எதிர்த்தார். மதங்களின் பெயரால் அநேகர் பாதிப்புறுவதை அவர் விரும்பவில்லை. இவ்வாறான செயல்களின் விளைவாக ஏற்படும் சந்தோசத்தை அவர் மதிக்கவில்லை. அவருடைய நோக்கம் ஒரு புனரமைப்பாகவே இருந்தது. மனிதனில் மாற்றத்தை விரும்பினார். ஆகையால் ஆத்மீக வாசனையை அறிந்துகொள்ளும் ஒரு நடவடிக்கையாகவே அவருடைய தத்துவம் இருந்தது என்றே நம்புகின்றேன்.

புத்தர் ஒரு சமயம் தன் சிஸ்யர்களுடன் ஒரு ஆன்மீக உரையாடலை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஒருவன் புத்தரை நாடிவந்து கடவுள் என்று ஒருவர் இருக்கின்றாரா? என்று கேட்டான். யார் சொன்னது?

புத்தர் கேள்வி, இதோ இங்குள்ள வனம், செடி, கொடிகளைப் பார் மலையைப் பார், கடலைப்பார், நதியைப் பார் இவைகள் எல்லாம் கடவுளை நம்பியா இயங்குகின்றன. இங்கு அலைந்தோடும் விலங்கினங்களைப் பார், அவைகளுக்கு எந்தக் கடவுள் தீனி போடுகின்றார்? அதாவது கடவுள் என்பது ஒரு கற்பனை என்றார். மதியம் வந்தது. இன்னொருவன் வந்தான். அவன் கேட்டான். கடவுள் யார்? எங்கு இருக்கின்றார்? இருக்கின்றாரா? இல்லையா? யார் கடவுள் இல்லையென்று சொன்னது? இந்தச் சூரியனைப்பார். இங்குள்ள வனம், செடி, கொடி, அடர்த்தியான மரங்கள், அலைந்து திரியும் விலங்குகள், பறவைகள், பட்சிகள், மற்றும் ஊர்வன, திரிவன இவைகளையெல்லாம் போசித்து ரட்சிப்பவர் யார்? எனவே கடவுள் என்று ஒருவர் இருக்கின்றார் என்று கூறினார். மாலையில் இன்னொருவன் வந்தான். அவன் மிக அமைதியாகவும் பணிவாகவும் புத்தரிடம் “ஐயா நீங்கள் உயர்ந்த ஒரு ஞானி எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர், கடந்தவர் நீங்கள் ஒரு திரிகால ஞானி என்றும் கூறுகின்றார்கள். நீங்கள் தான் என் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்க முடியும்.

எனவே கடவுள் இருக்கின்றாரா அல்லது இல்லையா?” புத்தர் அவனை தன் அருகில் உட்காரவைத்து “சில விநாடிகள் பொறுத்திரு” என்று கூறினார். இப்பொழுது புத்தர் சிஸ்யர்களில் ஒருவர் புத்தரை நோக்கி “ஓரே நாளில் மூவருக்கு வெவ்வேறு பதில்களை அளித்துள்ளீர் களே, இதில் எதை நாங்கள் நம்புவது? என்று கேட்டார்.” காலையில் வந்த இருவரும் தங்கள் கண்ணோட்டத்தில் உறுதியாக நின்று கொண்டு அதற்கு என்னை ஒரு சாட்சிப்பொருளாக வைத்து புத்தரே ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாரே, இனி என்ன? என்பது போல கேட்டார்கள். ஆதலால் அவர்களுடைய வினாவிற்கு அவர்களையே மையப் பொருளாக வைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கேற்ப பதிலளித்தேன் என்றார். இறுதியாக வந்தவனோ ஒரு நிஜமான தேடுதலை மேற்கொண்டு அலைந்து திரிந்து விடைகாண முடியாத நிலையிலேயே என்னிடம் வந்திருக்கிறான். அந்தச் சூழ்நிலையில் தான் கடவுள் இருக்கின்றாரா? இல்லையா? என வினவினான்.

எனவே அவனுடைய தேடுதலுக்கு விடையளித்திடும் வகையில் நான் அவரை என் அருகிலேயே அமர்த்திக் கொண்டேன். இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒருவன் அகங்கார போதை தலைக்கேறிய நிலையில் ஏய் புத்தரே! கடவுள் என்பவர் யார்? உம்முடைய பதில் என்ன? என்று கேட்டான் அதட்டலாக “புத்தர் பணிவுடன், கடவுள் என்று ஒருவர் இருக்கின்றார். அவர்தான் எங்களைப் போசிப்பவர். எங்களுடைய நடவடிக்கை

கைகளையும் கண்காணிப்பவர். அகங்கார போதையிலே மற்றவர்களுக்கு துன்பம் விளைவிக்கின்றவர்கள் கடும் தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்படுவர்” என்றார்.

எனவே

புத்தர், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப அவரவர்களின் கேள்விகளுக்கு விடையளித்துள்ளார் என்பது புலனாகின்றது. மேலும் கடவுள் பற்றிய அநேகமான வினாக்களுக்கு ஒரு மௌனநிலையை கடைப்பிடித்து அதன் மூலம் பதிலளித்திருக்கிறார். புத்தர் துறவறம் பூணுவதற்கு ஆதாரமாக இருந்த நான்கு காட்சிகளும் அவதானிக்கப்பட வேண்டியவைகள். வயோதிபன், பிணியாளன், பிணம், துவராடை தரித்த சிரமணன், இளவரசன் சித்தார்த்தனின் தந்தை தன் மகன் ஒரு துறவியாக மாறக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் அதிகம் இருப்பதாக சோதிடர்கள் தெரிவித்ததினால் மிகக் கவலை கொண்டிருந்தான். ஒரு மாலைப் பொழுதில் அரண்மனையை விட்டு சித்தார்த்தன் தேரில் தேரோட்டியுடன் வெளியே சென்றான். அரசன் தேரோட்டியிடம் முன்கூட்டியே ஜன நடமாட்டம் இல்லாத பகுதிகளுக்கே செல்லவேண்டுமென்றும் கட்டளையிட்டிருந்தான். எவ்வாறாயினும் ஒரு நாள் தேரில் சென்ற சமயம் திடீரென தோன்றிய மனித உருவம் சாலை ஓரமாக நின்று “சாமி பசிக்குது” என்றது. ஒட்ட உலர்ந்த உடலும் குழிவிழுந்த கண்களும், கூன் விழுந்த உடலைத்தாங்க ஒரு ஊன்று கோலும், சடையும், நரையும் திரையும், இவன் ஏன் இப்படி என்று சித்தார்த்தன் மனத்துள் ஒருகேள்வி. ஒரு நொடிப்பொழுதில் தேரோட்டி தேரை எடுத்து விரைந்தான். சித்தார்த்தனுக்கோ கேள்விகள் ஒன்றொன்றாக ஆரம்பமாகின்றன.

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்திலே ஒரு துவராடை உடுத்திய துறவி பிச்சைப் பாத்திரத்துடன் சடுதியாக, சித்தார்த்தனுக்கு முன் தோன்றி, “துக்கம் என்னை வதைக்கிறது. துக்கத்தை நினைத்து என்மனம் இடைவிடாது வருந்துகின்றது. இத்துக்கதிலிருந்து நீங்கி என்றும் அழியாததும், ஆதி அந்தம் இல்லாததும் ஏகாந்தமானதுமான ஆனந்தமயமாக உள்ள ஒரு நிலையை அடைவதற்கு என் உள்ளம் அவா கொண்டிருக்கின்றது” என்று அச்சிரமணன் கூறிய வேளை சித்தார்த்தன் மறுபடியும் அவனைப் பார்ப்பதற்கு திரும்பியபொழுது, அவரும் மறைந்து விட்டார். அக்கணமே இளவரசன் சித்தார்த்தன். சிரமணக் கோலம் பூணவும் பிச்சை எடுத்து உண்ணவும் தீர்மானித்தார். எனவே இக்காட்சிகளுக்கு தூண்டுதலாக இருந்த சக்தி யாது? சிந்தியுங்கள். ஒரு கட்டத்தில் புத்தர் தான் அடைந்த

‘நிர்வாண’ நிலையை மக்கள் முன் வைப்பதற்கு தயக்கம் காட்டினார். ஏனெனில் அன்றும் கூட மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கைமுறை அவருக்கு திருப்தியாக இருக்கவில்லை. ஆதலால் போதனைகளை ஏற்றுக் கொள்வார்களா என்ற சந்தேகம் அவருக்கு இருந்தது. இப்பொழுது பிரம்மன் கனவில் தோன்றி “நீ போதிக்க விரும்பியதை மக்களிடம் எடுத்துச்சொல்ல தயங்காதே! அவர்கள் மனத்தில் விதைப்பதற்கு இதுவே தக்க சமயம்” என்று கூறியதாகவும் அறியப்படுகின்றது.

அன்பனே!

இப்பொழுது கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறாரா? இல்லையா என்ற விசாரணையே பலவீனம் அடைந்துள்ளது. மேற்கூறிய சம்பவங்களைப் பார்க்கும்போது மனித மனத்திற்கு எட்டாத சக்தி ஒரு தெய்வீகம் அவருக்கு துணையாக இருந்ததை பார்த்த காட்சிகள் மூலமாக உறுதியாகின்றது அல்லவா?

இறைவனுடைய மகிமையை மனிதசக்தியால் அளவிடமுடியாது. ஆராயமுடியாது. அதனாலன்றோ! உலகத்தை தாளாகவும், காடுகளில் உள்ள மரங்களை வெட்டி குச்சியாகவும், சமுத்திரத்தை மையாக பாவித்தாலும் அவருக்குரிய புகழை எழுத்தில் அடக்கமுடியாது. என்றதொரு ஆழமானதொரு விளக்கத்தை பிரம்ம குமாரிகள் பல்கலைக் கழகத்தின் இராஜயோக கல்விமுறையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இனியவனே!

எல்லைகளே இல்லாத நித்தியமான இறைவனுடைய அரசிலே நீயும் ஒரு அங்கத்தவனாகி அரசு காட்டிய கோட்பாடுகளை வழுவாது பூரணமாகப் பின்பற்றி காட்டிய பாதையிலே செல்லும்போது உன்னிடம் இருந்து புறப்படும் ஆத்மீக வாசனை உன் சகோதர ஆத்மாக்களிடத்திலே ஒரு மாற்றத்தை உருவாக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மவுனமும் மவுன சக்தியும்

அன்பனே!

காற்றுக்கு இலைகள் அசைகின்றன.

கொடிகள் அசைகின்றன.

மலர்கள் அசைகின்றன.

கடலும் கொந்தளிக்கின்றது.

ஆனால்

மலைகள் அசைவதில்லை.

அசைவது பலவீனம்

அசையாமை உறுதி

ஆதலால்

நீயும் மலையைப் போல் உறுதியாக

இருந்து காற்றைப் போல் அனைவரையும்

அரவணைத்துச் செல்வாயா?

இது சப்தம் நிறைந்த உலகம் (This is a world of sound) அதன் காரணத்தாலோ என்னவோ இல்லற வாழ்க்கையை துறப்பவர்கள் தங்களை காடுகளுக்கும் குகைகளுக்கும், மலையடிவாரங்களுக்கும் நாடு கடத்திக் கொள்கின்றார்கள்.

ஆழ்கடல் அமைதி போன்ற வாழ்க்கையை உலகத்தவருடன் வாழும் போதே வாழலாம். இந்த ஆடம்பர உலகம் தன் தொழிலைச் செய்யத்தான் செய்யும். நீ ஏன் அதற்குள் போய் மாட்டிக்கொள்ள வேண்டும். தூண்டில்காரன் எவ்வளவு எச்சரிக்கையாக இருப்பானோ, அவனிலும் மேலாக நீ நிச்சயமாக எச்சரிக்கையாக இருத்தல் வேண்டும் அல்லவா?

அளவிற்கு அதிகமாகப் பேசுபவர்கள் எவ்வளவு தான் சாதாரணமாக பேசினாலும் தங்கள் பலவீனத்தையும் காட்டிவிடுவார்கள். ஏனெனில் உண்மையும், உண்மை அல்லாததும் அவர்களுடைய பேச்சில் கலந்தே இருக்கும். எனவே அதிகப் பேச்சிலே கலப்படம் இருக்கும். அதனால் மதிப்பையும் நல்லபிப்பராயத்தையும் இழந்துவிடுகிறார்கள்.

சுருங்கக் கூறி விளங்க வைப்பது ஒருகலை. யோகிகள், ஞானிகளுடைய வார்த்தைகள் பொன் மொழிகள் என வர்ணிக்கப்படுவது ஏன்?

வாழ்க்கையோடு பொருந்திய அறிவுறுத்தல்களும், உள்ளுணர்வைத் தூண்டி ஆழமாகச் சிந்திக்கவைக்கும் ஞானக்கருத்துக்களும், புத்துணர்ச்சியும் சுயமாற்றத்திற்கான வழிமுறைகளும் அங்கு நிறைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இராஜரீகம் உடையவர்களும் அதிகம் பேசமாட்டார்கள். சிலருடைய முகம் பேசும் இன்னும் சிலருடைய உடலும் மொழி பேசும்.

மவுனம் என்றால் என்ன?

பேசாதிருந்து மவுனத்தைக் குறிக்கும் பாட்ஜ் அணிந்து கொள்வதா? சிலர் “இன்று நான் மவுனவிரதம்” என்று கூறிக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே பேச்சின்றி இருக்கின்றார்கள். இன்னும் சிலர் “மவுனம் என்றால் பேசாதிருத்தல் அல்ல, அமைதியாக இருந்து மனத்தை பேசவைப்பது” என்றும் கூறுகின்றார்கள்” மவுனம் என்றால் உள்ளார்ந்தமான அமைதியை அனுபவம் செய்யத் தூண்டுவதென்றும், அதற்காக உதடுகளின் உபயோகம் தவிர்ப்பதல்லவென்றும் இன்னும் சிலர் நாளாந்த வாழ்க்கையில் ஒரு மவுனப் போக்கை கைக்கொண்டு அமைதியாகச் சில வார்த்தைகள் நிலைமைக்கேற்றவாறு பேசுதல் என்றும் கூறுவர். இன்னும் சிலர் “இவருடைய மவுனம் என்னைக் கொல்லுகின்றது” என்றும் கூறுவர். இவர் மவுனமாகவே இருந்து தண்டனை வழங்குபவர். ஒரு விஞ்ஞானி கூட ஒரு மவுனநிலையிலேயே ஆராய்ச்சிகள் செய்கின்றார்.

எனவே

அன்பனே,

குறைவான சிந்தனை, சிக்கனமான பேச்சு, உறுதியான மனம் உன்னை ஒரு மவுன நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும். உன் உதடுகள் மூடப்படவேண்டிய அவசியமில்லை. மலையைப்போல் உறுதியாகவும் அசைவற்றும் இருப்பாய், அனைத்தையும் உள்ளெடுத்துக் கொள்வாய்.

இற்றைக்கு 5000 வருடங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த நாகரீகமான மனிதர்களுடைய (இவர்களைப் பற்றிய விபரங்கள் இன்னொரு அத்தியாயத்திலே தெரிவிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது) நாகரிகமான வாழ்க்கையில் அளவான பேச்சும் அடங்கும். சட்டவாதம் செய்கின்றவர்களும் மணித்தியாலக்கணக்கில் விவாதிக்கின்றார்கள். இவைகள் அனைத்தையும் நீதிபதியானவர் ஒரு மவுனநிலையினிலே அவதானித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

புத்தர் மவுனநிலையில் பல வருடங்கள் தபசு செய்தவர். நபிகள் நாயகம் மலையடிவாரத்தில் தபசில் ஈடுபட்டிருந்தார் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் இந்த மவுனத்தின் சக்தியை உள்ளெடுத்து அதன் சொருபமாகவும் ஆகியும் உள்ளனர். இவர்கள் மவுனத்தின் சக்தியை உணர்ந்தவர்கள்.

பிரம்மகுமாரிகள் ஆன்மீக பல்கலைக்கழகத்தை சேர்ந்த ஆரம்ப கால சகோதரிகள் 14 வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக தீவிர தபசில் (Intense Tapasya) இருந்திருக்கிறார்கள். இப்பல்கலைக்கழகத்தினால் கற்பிக்கப்படும் இராஜயோக கல்வியும், தியானப் பயிற்சியும் மவுனத்தை (Silence) ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. இங்கே மவுனத்தின் அபாரசக்தியை உணர்ந்தவர்கள், இன்று இருக்கும் பெரு நிலைக்கு வளர்ச்சியடைந்தமைக்கும் இச்சக்தியே காரணமகும்.

எல்லாராலும் மிக அன்பாக அழைக்கப்படுகின்ற 'மம்மா' என்ற மூத்த சகோதரி, இராஜயோகினி, ஒரு முழுமையான ஞானி, ஒரு முழுமையான யோகினி, மௌனத்தின் சிகரம். இவர் மவுனத்தின் சக்தியை உலக சேவையாகக் கருதி அதிகாலை 2 மணியளவிலும் தன் இருப்பிடத்தின் மேல் மாடிக்குச் சென்று தபசில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள் என்றும் அக்கால கட்டத்தில் அவருடன் வாழ்ந்த மூத்த சகோதரிகள் மூலமாகவும் அறிகின்றோம். இவரிடம் இருந்தும் மற்றும் இராஜயோகினிகளாகிய சகோதரிகளிடம் இருந்தும், அன்றும் இன்றும் புறப்படுகின்ற மௌன அலைகள் (Waves of Silence) அதிர்வுகளாக ஆகாயப் பிராந்தியத்திலே வலம் வந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. இவைகள் மனித குலத்திற்கு மட்டுமல்லாது மற்றும் அனைத்து ஜீவன்களுக்கும் தத்துவங்களுக்கும் பயனளிக்கின்றன.

பழைய பாரதத்திலே வாழ்ந்துள்ள சித்தர்கள், முத்தர்கள், ஞானிகள், சாதுக்கள், புனிதர்கள், யோகிகள் ஆகியோரின் தவவலிமை, இன்றும் பாரதத்தை தாங்கிநிற்கின்றது என்றும் கூறப்படுகின்றது. இது மவுன சக்தியின் மகிமையாகும்.

ஆலயங்களில் நிலைகொண்டுள்ள திருமூர்த்திகள், மவுனமாகவே இருந்து பக்தர்களின் வேண்டுகோள்களையும் பூர்த்தி செய்கின்றார்கள். அவர்கள் பேசுவதில்லை. ஆனால் பக்தர்களின் வேண்டுகோள்களுக்கு செவிமடுப்பார்கள். அவர்களில் உயிர்த்தன்மை இருக்கின்றது.

எனவே அவைகளை உயிருடன் பார். அப்பொழுதுதான் தொடர்ச்சை ஏற்படுத்தலாம். உன்னுடைய பார்வையிலே அவர்களுடைய உயிர்த் தன்மை புலப்படவேண்டும்.

ஆகவே!

அன்பனே, நீயும் ஒரு மவுன நிலையிலிருந்து யார், எவர், எந்தச் சமூகம், எந்த இனம், ஏழை, செல்வந்தன் என்று பார்க்காது, மவுனசக்தி மூலம் புறப்படும், தூய உணர்வுகளையும், நல்வாழ்த்துக்களையும் அவர்களுக்கு வரமாகக் கொடுப்பதையே பணியாக்கிக் கொள்வாயாக. அது உன்னுடைய குலத் தொழிலாக கருதுவாயாக இதுவே முதல்தர சேவையாகும்.

பேசுவது என்றால் என்ன? (What is talking?)

ஆம் எப்பொழுது பேச முனைகின்றாய் என்றால் “உன்னுடைய சொந்த எண்ணங்கள் உனக்கு அமைதியைத்தர தவறும் போது நீ பேச ஆராய்கின்றாய்” (you talk when you cease to be at peace with you own thoughts)

“உன்னால் ஏகாந்தமாக இருக்க இயலாது போகும்போது உன் உதடுகளையே நம்புகின்றாய்” (When you can't no longer dwell in the solitude of your heart you live on your lips)

உன்னால் உருவாக்கப்பட்ட எண்ணங்கள் நிச்சயமாக உனக்கு அமைதியைத் தரவேண்டும். ஆம், அமைதியை அனுபவம் செய்ய முடியுமானால், பேசுவதற்கு அவசியமே இருக்காது. அவ்வாறு இல்லாது போகும்போது வார்த்தைகளையே நம்பவேண்டி இருக்கும். மனத்திலே கொந்தளிப்பு, பீதி, அச்சமனப்பாங்கு, விரக்தி, வெறுப்பு, இருக்குமே யானாலும் அமைதியான எண்ணங்களை உருவாக்க முடியாது போகலாம். எனவே உள்ளம் சாந்தமாகவும், களங்கமற்றும், திறந்த நிலையிலும் இருக்கும்பொழுது அமைதியான சூழலையும் உருவாக்கலாம்.

ஏகாந்தமாகி, அகநோக்கமாக இருப்பது ஒரு உயர்வான ஆத்மீக நிலை. இந்த நிலையினிலே இறைவன் ஒருவரே என்ற அசையாத நம்பிக்கையுடன், அவர் ஒருவரையே நினைவிலிருத்தி, அவருடைய பலமும், ஆதாரமும்தான் எனக்கு வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலே மிக ஆழமாகச் செல்ல செல்ல அங்கே உள்ளம் சாந்தமாகும், ஆனந்த மயப்படும். இந்த ஸ்திதியை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளும்போது தூய

உள்ளதுடன் புற உலகநாட்டம் இல்லாத ஒரு ஆழ்ந்த மவுனம் தவழும், அங்கே மொழி அவசியமாக இருக்காது.

ஐயனே!

கடலின் மேற்பரப்பில் இருக்கும் ஆரவாரம் ஆழ்கடலில் இருப்பதில்லை. அடர்த்தியான காட்டில் காற்று வேகமாக வீசுவதில்லை. அங்கு காற்றினால் மரங்களுக்கு சேதம் ஏற்படுவதில்லை. மனிதர்களை விட சில மிருகங்களுக்கு ஆயுள் அதிகம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அவைகள் சப்தங்களை மட்டுமே எழுப்புகின்றன. பேசுவதில்லை. ஆனாலும் அவைகளும் பேச முற்பட்டால் இந்த மனித சமுதாயம் இல்லாதும் போயிருக்கலாம். இவைகளையெல்லாம் கருத்திற்கொண்டோ என்னவோ படைப்பவனும் படைப்புக்களை உருவாக்கியிருக்கிறான் போலும். மௌனம் என்றதொன்று உருவாகியதே இந்த மொழிகளின் அட்டகாசமோ என்றும் சிந்திக்கின்றோம். ஏனெனில் நாம் கூடுதலான நேரத்தை இந்த மொழிகளில் உபயோகிப்பதிலேயே செலவிட்டு விடுகிறோம். எவ்வளவு வீணான பேச்சுக்கள், எவ்வளவு அரட்டை அடிப்புக்கள், தன்னை மறந்து மற்றவர்களைப் பற்றி பேசுவதில் எவ்வளவு சுகம். பேசவேண்டுமென்பதற்காக கருத்தற்ற, சாரம் அற்ற பேச்சுக்கள், போட்டி பொறாமைகளின் அடிப்படையிலே உருவாகும் பயனற்றதும் பாவம் நிறைந்ததுமான பேச்சுக்கள் மனித மனத்திலே இடம் பிடித்து விடுகின்றன. இருவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது முன்றாமவர் இணைந்துவிட்டால் எவ்வளவு இனிமையாக அடுத்தவரைப் பற்றியும் பேசுகின்றோம். உனக்குத் தெரியாத ஒருவருடன் தொடர்பு வைப்பதற்கு மொழி ஒரு தடை அல்ல. உன் உள்ளம் மட்டும் தூய்மையாகவும், தெளிவாகவும், இருக்குமே யானால் அடுத்தவரைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

✽ “ஒரு ஏழை விவசாயியின் தோட்டத்திலே ஒருநாள் ஒரு கறுப்புக் குதிரை ஆச்சரியம் ஊட்டும் விதத்தில் வந்து நின்றது. விவசாயியும் அவர் மகனும் வியப்படைந்தார்கள். இந்த விபரம் அந்த நாட்டு மன்னனுக்கு எட்டியது; மன்னன் அக்குதிரையை வாங்குவதற்கு அதிகளவு பணம் தர முன்வந்தான். விவசாயி பணிவாக அரசனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்க மறுத்துவிட்டான். இப்பொழுது கிராமத்தவர்கள் ஒன்று கூடி வந்து விவசாயியின் செயலை கண்டித்தனர். “வீடு தேடி வந்த பொக்கி சத்தை இழந்து விட்டாய்” என்றனர். விவசாயி “இருக்கலாம்” என்றார். பின்னர் ஒருநாள் இக்குதிரை காணாமற் போய்விட்டது. இப்போது மக்கள்

ஒன்று கூடி வருகை தந்து “குதிரையை அரசனுக்கு கையளித்திருந்தால் வருந்த வேண்டிய அவசியம் இருந்திருக்காது” என்றனர். விவசாயி “இருக்கலாம்” என்றார். பின்னர் ஒரு நாள் இக்குதிரை திடீரென மேலும் 20 குதிரைகளுடன் விவசாயியின் தோட்டத்திற்கு வருகை தந்தது. இப்போது கிராமவாசிகள் ஒன்று கூடி விவசாயியை அதிர்ஷ்டசாலி என்று பாராட்டினர். விவசாயி “இருக்கலாம்” என்றார். விவசாயியின் ஒரே மகன் குதிரைகளுக்கு பயிற்சி அளிக்கும் போது நிலத்தில் வீழ்ந்து ஒரு காலை உடைத்து விட்டான். அந்த காலகட்டத்திலே நாட்டிலே யுத்தம் வந்தது. அனைத்து யுவர்களும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டனர். விவசாயியின் மகன் தகுதி இல்லாத காரணத்தால் யுத்தக் கட்டளை அனுப்பப்படவில்லை. இப்பொழுது கிராமத்தவர்கள் ஒன்று கூடி “நீ மகா அதிர்ஷ்டசாலி அப்பா உன்னுடைய ஒரே மகன் காப்பாற்றப்பட்டான்” என்றனர். விவசாயி “இருக்கலாம்” என்றான்.

எனவே

நண்பா,

இந்த விவசாயினுடைய அடக்கமான சாராம்சம் கொண்ட செயற்பாடுகள் கவனிக்கப்பட வேண்டியவைகள். உனக்கும் எனக்கும் நல்ல பாடத்தை மட்டுமல்ல, அந்த கிராமத்தவர்களுக்கும் ஒரு பாடமாக அமைந்துள்ளதைக் கவனித்தாயா? அதிகம் பேசி தங்கள் சக்தியை இழுக்கின்றவர்களுக்கும் வீணான பேச்சுக்களில் காலத்தைக் கழிப்பவர்களுக்கும் நேரத்தின் மதிப்பு தெரியாதவர்களுக்கும் சோம்பேறியர்களுக்கும் தங்கள் கருமங்களை மறந்து, அல்லது கைவிட்டுப் பிறருடைய விஷயங்களில் விரும்பாத விருந்தாளியாக வந்து தங்களுடைய சொந்தக் கருத்துக்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் விதைப்பவர்களுக்கும், பிறரைக் கண்காணித்து குறைகுற்றம் கூறுபவர்களுக்கும், பொறாமை என்ற தீயைப் பற்றவைத்து வேடிக்கை பார்ப்பவர்களுக்கும், சலனமின்றி, கொடுத்த பதிலடியே “இருக்கலாம்” என்ற ஒரே வார்த்தையில் அளித்த பதில். இங்கே அந்த விவசாயி சினம் கொள்ளவில்லை, பொறுமை தளரவில்லை, ஒவ்வொருவரையும் அனுசரித்து நடந்து, காத்திரமானதும் சாராம்சமானதுமான பதிலைக் கொடுத்து, அவர் ஒரு உதாரணமாக இருந்துள்ளார் என்பதும் புலப்படுகிறது அல்லவா? இதுவும் ஒரு மவுனப் பாதையே.

“ஒரு காலைப் பொழுதில் காலி வீதியில். சென்று கொண்டிருந்த சமயம் அறிமுகமான அம்மையார் ஒருவரைச் சந்தித்தேன்.” “அம்மா

வணக்கம் நலமாக இருக்கிறீர்களா?” இது என்னுடைய விசாரணை பதில் வரவில்லை. ஆனால் தன்கைவிரலால் வாயைத் தொட்டுக் காட்டிவிட்டு சென்று விட்டார்கள். அச்சமயம் எனக்குள் ஒரு யோசனை. அதாவது இந்த அம்மா பல்லுப் பிடுங்கியிருப்பாவோ என்னவோ, அதனால் அவரால் பேச்சுத் தரமுடியவில்லைப் போலும் என்ற கேள்வியுடன் சென்றேன். பின்னர் ஒரு நாள் அவரை அவரது வீட்டில் சந்திக்க நேர்ந்தது. “தம்பி நான் அண்டைக்கு மவுனவிரதம் சனிக்கிழமைகளில்தான் முழுநாள் மவுனம் அனுட்டிப்பேன் ஆதலால்தான் உங்களுடன் அண்டைக்கு கதைக்கவில்லை குறையாக எடுத்துப் போடாதையுங்கோ” என்றார்கள். அப்போது, விரதங்களுக்குள் மவுனவிரதம் சிறந்ததென்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். அம்மா, நீங்கள் இந்த மவுன விரதத்தை தெரிவு செய்ததின் நோக்கம் என்ன? இந்த விரதத்தினால் ஆன அனுபவங்கள் ஏதாவது இருக்கின்றதா? “என்று வினவிய பொழுது” - ஆம் கூட்டாக இருந்தாலும் தனிமையாக இருக்கவேண்டும் என்று நான் கற்ற ஞானம் தெரிவிக்கின்றது. அதாவது கூட்டத்துடன் சேர்ந்து ஒருவராக இருந்தாலும், தனிமை தனித்துவத்தை காக்கும் என்று ஆரம்பித்து, ‘எனக்கு மவுனமாக இருப்பதில் பொதுவாக விருப்பம். சனிக்கிழமை எனக்கு வசதியான நாளாக இருக்கின்றதினால் அந்த நாளை தெரிவு செய்துள்ளேன். மேலும் விரதம் உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் நல்லதென்றும் சொல்லியினம். ஆனால் நானோ உடல் ஆரோக்கியத்திலும் கூடுதலாக உள ஆரோக்கியத்திற்கே முதலிடம் கொடுப்பவள். உள்ளம் சரியில்லாமல் உடலை வளர்த்து என்ன செய்கிறது. உள்ளம் சரிவரும்போது உடலும் சரியாகிவிடும். நான் இந்த விரத நாட்களில் வழமையாகச் செய்ய வேண்டிய பணிகளைக் கவனித்துக் கொண்டு மனத்தை கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்வேன். இந்த புலன்கள் அங்கை இங்கை போகாதபடி கட்டுப்படுத்தலாம் என்பதே என்னுடைய அனுபவம். என்னுடைய அமைதியைப் பார்த்து ஒருவரும் ஊர்வம்பு கதைக்க இழுக்கமாட்டினம். அது எனக்கு பிடிக்காத ஒரு விஷயம், மேலும் தெரிந்தவர்கள், சொந்தக்காரர்களின் குறைநிறைகளை அலசிப் பார்ப்பதற்கு அழைப்பவர்களையும் தவிர்த்துப் போடுவன். ஆதலால் அன்றைய தினம் என் நினைவு முழுவதும் என் தந்தையாகிய பரமாத்மா பரமசிவனுடன் மட்டுமே வைத்துக் கொள்வேன். ஆன்மீகப் புத்தகங்களை வாசிப்பேன். சமய ஆன்மீகப் பாடல்கள் கேட்பேன். “இன்றைய தினத்துக் கான எண்ணங்கள்” என்ற சிறு புத்தகமும், “பரமாத்மா யார்?” என்ற புத்தகமும் கிடைத்தது, அவைகளை விரும்பி படிப்பன். “இன்றைய தினத்துக்கான எண்ணங்கள்” என்ற புத்தகத்தில் மீண்டும் மீண்டும் சிந்திக்க வைக்கும் நல்ல கருத்துக்கள் இருக்கின்றன”.

“சிலர் ஆன்மீகம் என்றால் என்போன்ற கிழடுகளுக்குத் தான் வசதியாக இருக்கும் என்றும் தங்களுக்கு இன்னும் காலம் இருக்கு என்றும் கூறியினம். ஆனால், சின்னதுகளிலிருந்து, பெரிசுகள் மட்டும் தலைகீழாக நடக்கின்ற கால கட்டத்திலே மன அமைதியை நாடி அந்த வைத்தியம் இந்த வைத்தியம் என்று ஓடிக்கொண்டிருக்காமல், தன்னளவில் மவுன சக்தியை வளர்த்து, ஆன்மீகமான சிந்தனையிலே சொற்ப நேரத்தையாவது பிரயோசனப்படுத்தினால் அவர்களிடையே நல்ல மாற்றம் ஏற்படும் என்பது என்னுடைய உறுதியான நம்பிக்கை” என்றார் அத்தாயானவர்.

இத் தாயானவர் மவுனத்தின் மகிமையை தன்னளவில் வெற்றி கண்டவர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவருடைய அணுகுமுறையும் கருத்துக்களும் எங்களுக்கும் ஒரு பாடமாக அமைகின்றது என்றே கருதுகின்றேன். ஆனால் நீயோ, மவுனத்தை அத்திவாரமாக்கி அதிலே உன் வாழ்க்கையை கட்டி எழுப்புகின்ற ஒரு ஆன்மீக சாதகன். எனவே உன்னுடைய வாழ்க்கையில் எவ்வளவு மறுமலர்ச்சி மாற்றங்களை எதிர்பார்க்கலாம். உறுதியுடன் செயற்படு.

ஐயனே.

மவுனம் ஒரு தற்காப்பு ஆயுதம்.

கண்களுக்கு புலப்படாத சூட்சும ஆயுதம்.

ஆனால் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதம்

எதிரிகளை துவசம் செய்யும் பயங்கர ஆயுதம்

நண்பர்களை அரவணைக்கும் அற்புத ஆயுதம்

எவராலும் அபகரிக்கமுடியாது.

ஆனால்

பௌதீகமான ஆயுதங்களோ ஒன்றை ஒன்று மோதி மனித குலத்தையே நிரந்தர மௌனத்திற்கு அனுப்பிவிடும் பயங்கரமான ஆயுதங்கள், இன்று இவ்வுலகில் மலிவாகச் செயல்படுகின்றன.

அது எவ்வாறு தற்பாதுகாப்பு ஆயுதம் என்றும் கேட்பாய்?

ஆம், இந்த ஆயுதத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அதை உன் உடமையாக்கும்போது வேறு எந்த ஆயுதங்களும் அதனை நெருங்கமாட்டாது. அனைத்தையும் உள்ளெடுத்துவிடும் சக்தி அதற்கு உண்டு. உனது வாழ்க்கையில் அம்பு போன்ற கூரிய சொற்கள், இகழ்ச்சி, புகழ்ச்சி, சிந்தனை, விருப்பு, வெறுப்பு, அனைத்தையும் எதிர்கொள்ள வேண்டி வரலாம். ஆனால் இவைகள் உன் மவுன சக்திக்கு (Power of silence) முன்னால் சாம்பலாகிவிடும்.

அன்பனே!

கிறிஸ்தவத்திலே றொசாரியன் (Rosarian) பிரிவைச் சேர்ந்த சகோதரிகள், மவுனம் என்னும் அருமருந்தை மையமாகக் கொண்டே தங்கள் வாழ்க்கையை ஒரு அமைதியான முறையிலே எடுத்துச் செல்கின்றார்கள். இவர்களை “மவுன சபையைச்” சேர்ந்த சகோதரிகள் என்றும் கூறுவர். இவர்களை சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு அநேக தடவைகள் கிட்டியது. கர்த்தரையே முழுக்க முழுக்க மூலதனமாகக் கொண்டு எல்லாம் கர்த்தரே என்றும், கர்த்தரின் வழிகாட்டலிலேயே தங்கள் வாழ்க்கை நகர்கின்றது என்றும் கூறுவர். இவர்கள் ஒரு நாளில் பிரார்த்தனைகளிலும் ஜெபத்திலும் அதிகளவு நேரத்தை செலவிடுகின்றார்கள். வருடத்தில் தொடர்ந்து 40 நாட்களுக்கு தீவிர தபசு (Intense Tapasya) ஒரு மவுனமான சூழல் சுற்றாடலிலேயே செய்பவர்கள். ஒரு சேவை மனப்பான்மையுடன் இயங்கும் இவர்கள் தபசு நாட்களில் வெளி உலகத் தொடர்புகளை நிறுத்தி விடுவார்கள். தங்கள் பணிகளை தாங்களே கவனித்துக் கொண்டும், உதவி தேவைப்படும்போது, மவுனநிலையிலே நின்று ஒத்துழைப்புக் கொடுத்தும் வருகிறார்கள். எப்பொழுதும் தங்களை சுறுசுறுப்பாக வைத்திருக்கும் இவர்கள் புன்சிரிப்பு மலர்ந்த முகத்திலேதவழ, உரையாடலில் கனிவும் அன்பும் குடிகொண்டிருப்பதை காணக்கூடியதாகவும் இருந்தது. தேவைகளைப் பொறுத்து மென்மையான பேச்சும், செவிமடுத்து கேட்கும் விதமும் இவர்களுக்கு அழகு ஊட்டுகின்றன. தங்களை கர்த்தரிடத்திலே பரிபூரணமாக ஒப்படைத்து, ஆசைகள் என்ற பதத்திற்கு அர்த்தம் தெரியாதவர்களாகவும் வாழ்கின்றோம் என்று கூறுகின்றார்கள்.

அகம் சாந்தம் அடையும்போது ஒரு மவுன நிலையும் அங்கு வளரும். மனம் வலிமை பெறும். இது ஆக்கபூர்வமான சக்தி (Positive Energy) மனம் வலிமையடையும்போது, சாந்தம், குளிர்மை, திறந்த மனப்பான்மை, ஆடாத அசையாத தன்மை, கனிவு, கருணை, அன்பு, தூய்மை மேலும் விருத்தியடையும். மவுனம் என்ற பாத்திரத்தினுள் அடங்கியிருக்கும் ஆழமான சக்தியை சில உதாரணங்கள் மூலமாக பார்ப்போமா?

“மவுனம் அதிக விஷயங்களை சகித்துக் கொள்ளும் வல்லமை உடையது” ஆம், மாங்காய் நிறைந்திருக்கும் மாமரம் ஒன்று கல்லடிபட்டாலும் பொல்லடிபட்டாலும் அசையாது நின்று தான் கொடுக்க வேண்டியதை தந்து கொண்டுதான் நிற்கின்றது. அது தான் வந்த நோக்

கத்தை உணர்ந்து சகிப்புடன் செயற்படுகின்றது. எனவே நீயும் பாதகமான காலகட்டங்களில் இந்த மாங்காய் மரம் போல் இருந்து விடு.

“மவுனம் என்றால் எளிமை இருக்கும்” சிந்தனையில் சிக்கனம், பேச்சில் சிக்கனம், தொடர்பில் சிக்கனம், சக்தியை உபயோகிப்பதில் சிக்கனம். இவைகள் ஒரு எளிமை நிலையை காட்டுகின்றது. அங்கே தேவைகள் அதிகரிப்பதில்லை. பெரிய திட்டங்கள் தீட்டமாட்டார்கள். அங்கே அமைதியிருக்கும் மவுனத்தின் எதிரி - பகட்டு, ஆடம்பரம், புகழ்

“மவுனத்தில் இனிமை இருக்கும்” மவுன நிலையில் உள்ள ஒருவர் வெகுளமாட்டார். குழப்பமடையமாட்டார். பதிலாக, இனிமையான பேச்சு, ஒளிவீசும் முகம், நேர்மையான உரையாடல் மற்றவர்களை வசப்படுத்தும் இனிமையான சுபாவம் உடைய ஒருவராக இருப்பார்.

“மவுனத்தில் திருப்தி இருக்கும்.” ஒருவர் திருப்தியாக இருக்கின்றார் என்றால் அடையவேண்டிய அனைத்தையும் அடைந்துள்ளார் என்பதே அர்த்தமாகும். பௌதீகமாக அடையும் எதுவும் நிலையற்றது. மறைந்துவிடும். எனவே திருப்தியைத் தரமுடியாது. உன் உயர்வான ஆத்மீக நிலையினிலே இருந்து பெறும் சக்தி, ஆசீர்வாதம், தெய்வீகக் குணங்கள், பராமரிப்பு ஆத்மீக பலத்தை அதிகரிக்கும். எனவே ஆத்மீக பலம் வலுவடையும்போது எச்சத்திகளினாலும் எதிர்க்க முடியாது. அங்கே திருப்தியானநிலை சகஜமாகிவிடும்.

“மவுனத்தில் மகிழ்ச்சி” ஒரு மவுன நிலையிலேயே உன் தந்தையாகிய சிவன், பரமாத்மாவுடன் நினைவின்புலம் ஒரு ஆத்மீகத் தொடர்பை உருவாக்கலாம். இத்தொடர்பு வளர, வளர மவுன நிலைக்கு தள்ளப் படுவாய். அங்கே மகிழ்ச்சி பொங்கும் எனவே உன்னுடைய பாதையிலே முன்னேறும் போது மவுனமாகிவிடுவாய். மவுனத்தில் இருந்து மகிழ்ச்சி பிறக்கின்றது. இவ்வண்ணம் உன்னுடைய முன்னேற்றத்தில் அடையும் மகிழ்ச்சி மாறாதது. இறுதியில் ஒரு பற்றற்ற பார்வையாளராக மாறிவிடுவாய். பார்வையாளராக இருப்பவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை விட வேறென்ன இருக்க முடியும்.

“மவுனத்தில் விவேகம்” ஆம் இங்கே மனத்திற்குள் இரைச்சல் இருப்பதில்லை. தலைக்குள் சப்தமும் உருவாகாது. புத்தியும் தெளிவு, சித்தமும் தெளிவு, இது விவேகத்தின் மகிமை. விவேகமும் மவுனமும்

சேர்ந்து பயணிப்பர். விவேகமுடையோர் மவுனமாக இருப்பதை பார்த்திருக் கிறாயா?

“மவுனத்தில் தீர்வு காணலாம்” ஆம் தீர்வு காண்பதற்கு அமைதிச் சூழல் அவசியம். ஒரு அமைதியான நிலையினிலேதான் மவுனமும் உருவாகும். இச் சூழலிலே தீர்வு காண்பது சாத்தியமாகும். பிரச்சினை களுக்கு மவுனமே தீர்வு ஒரு பாதகமான சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளில் கூட மவுனத்தை ஆயுதமாக பாவிப்போமானால் நிச்சயமாக உடன் இல்லாவிட்டாலும் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் தீர்வு காணலாம். அது மவுனத்தின் அபார சக்தி.

“மவுனம் சுயநலத்தை அகற்றும்” மவுனம் என்பது ஒரு எல்லையற்ற தன்மையை விபரிக்கின்றது. எனவே எல்லைகள் இல்லாதபோது அங்கே “நான்”, “எனக்கு”, “என்னுடையது” என்று எதுவும் இருப்பதில்லை. அனைவரையும் அனைக்கும் தன்மையும், சமநோக்கும் இருக்கும் அற்புதமான நிலை. ஆகவே அங்கே சுயநலம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை.

“மவுனம் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தும்” மனம் தளர்வடையும் போது அது புலன்கள் வசப்பட்டு விடுகின்றது. மவுனம் மனத்தை ஸ்திரப் படுத்தும். அப்பொழுது புலன்கள் மனத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வரும்.

“மவுனம் கவலைகளை அகற்றும்” கவலைகள் எதிர்மறையான சரீர உணர்வு. மவுனம் ஒரு கவலையற்ற ஆக்கபூர்வமான அந்தஸ்தைக் கொண்ட உயர்நிலை அங்கே கவலைகள் வாழமுடியாது. மவுன சக்திக்குள் கரைந்துவிடும். மவுனம் ஒரு தெய்வீகமான சக்தி, அச்சக்திக்குள் கவலைகள் விரட்டப்பட்டு கவலையற்ற (carefree) தன்மை இடம்பிடித்துவிடுவார்.

“மவுனம் பாதுகாப்பைத் தரும்” எப்பொழுது சொற்கள் சிக்கன மாக்கப்பட்டு மொழிகளின் உபயோகம் மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றதோ அங்கே முரண்பாடுகள் மோதல்கள், பெரிதாக வளரமாட்டாது. இவைகள் சுயபாதுகாப்பிற்கு அத்தியாவசியமானவைகள். எனவே இவைகளின் உபயோகம் சிக்கனமாக்கப்படும்போது ஒரு மவுனநிலை தோன்றுகின்றது. ஆகவே இந்த நிலை பாதுகாப்பு ஆயுதமாக மாறிவிடுகின்றது.

“மவுனமே ஆத்மீகம் ஆத்மீகமே மவுனம்” மவுனமும் ஆத்மீகமும் ஒன்றிணைந்தவைகள். ஆத்மீகத்தின் வளர்ச்சிக்கு மவுனமே தளம். ஆத்மீகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டதே மவுனம். மரமும் செடியும்போல் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாக இருக்கின்றது. ஒரு மவுன நிலையினிலேயே தியானமோ, தபசோ இறைவனுடனான சூட்சுமத் தொடர்போ வெற்றியளிக்கும். இந்நிலை ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கு வித்திடுகின்றது. அதாவது சகோதர உணர்வு, சமபார்வை, அணைத்துப் போகும் சக்தி நல்லுறவுகளை வெளிப்படுத்தும். இவைகள் ஆத்மீக வளர்ச்சியின் அடையாளங்கள். ஆகவே இங்கே மவுனத்திற்கும் ஆத்மீக வளர்ச்சிக்குமான இணைப்பைக் காண்கின்றோம்.

ஆத்மனே இந்த ஆன்மீகப் பாதையிலே பல தடைகளையும் தாண்டிச் சென்று கொண்டிருக்கும் எனக்கும் உனக்கும் மேலே கூறிய வாழ்க்கை முறைகள் ஒரு அனுபவமாகவும் அமைகின்றது. இருப்பினும் மவுனத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒரு நிரந்தர செல்வம் (Richness) நிறைந்த வாழ்க்கை முறையை இப் பயணத்திலே அமைத்துக் கொள்வதற்கு ஆர்வம், அக்கறை, உற்சாகம் காட்டும் பொழுது எப்பயல் வீசினாலும் அப்பயலை எதிர்கொண்டு முன்னெடுத்துச் செல்லலாம். அதற்கு மவுனம் தேரின் அச்சாணி போன்றது. இந்த வாழ்க்கைத்தேரை ஓட்டுவதற்கு அச்சாணியின் உறுதியும் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

தான் விரும்பியதை எல்லாம் அடைந்த ஒரு சக்கரவர்த்தி இருந்தார். ஆசியாக்கண்டம் முழுவதும் அவருடைய ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. இலட்சக் கணக்கான மக்கள் அவர் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிந்தனர். ஒரு கை சொடுக்கில் அவரால் இந்த உலகத்தில் உள்ள எதையும் அடைய முடியும். ஆனால் அவைகள் ஏதும் அவர் இங்கு வாழும் போதே விடுதலையாகி தன் வீட்டைச் சென்றடைய உதவாது என்பதையும் அறிந்துள்ளார். இது அவருக்கு மிகுந்த சோர்வைத் தந்தது. ஆன்மீக ஞானம் வேண்டி இடமிடமாக அலைந்தார். சில விசயங்களைச் சேகரித்தார். எனினும் அவைகள் அவருக்கு திருப்தியளிக்கவில்லை. இறுதியில் மிகவும் சோர்வடைந்து எல்லாவற்றையும் உதறித்தள்ளினார். ஆனால் அதுவும் அவருக்கு பயன்தரவில்லை. அவரால் தனக்கென ஒரு குருவைக் கண்டு பிடிக்கவும் முடியவில்லை. அப்படி ஒருவரை கண்டாலும் அவரை அடையாளப்படுத்தி ஏற்றுக் கொள்ளவும் தயங்கினார்.

சக்கரவர்த்தியாக இருப்பதிலும் பயன் இல்லை. அதைத் துறந்ததிலும் பயன் இல்லை என்பதையும் உணர்ந்தார். இவ்வாறு அலைந்து திரிந்த கால கட்டத்திலே ஒரு நாள் களைப்புற்று மரத்தடியில் விழுந்துவிட்டார். இப்பொழுது அந்த மரத்தில் இருந்த சருகு அவருக்கு வழிகாட்டியாக அல்லது குருவாக வந்து ஞானம் போதிக்கின்றது. எப்படி என்று கேட்கின்றாயா? ஆம் அவர் மரத்தின் கீழ் களைப்புற்று இருந்த வேளை காய்ந்த இலையொன்று(சருகு) மேலிருந்து விழுந்தது. அவர் அந்த இலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். விழுந்த இலையானது காற்று கிழக்குப் பக்கமாக வீச கிழக்கே போனது, பின்பு வடக்குப் பக்கமாக வீசியபொழுது வடக்கே சென்றது. காற்றுப் போகும் திசையெல்லாம் மிதந்து சென்றது. அச்சருகை உற்று நோக்கிய வண்ணம் இருந்த சக்கரவர்த்திக்கு தலையில் ஒரு பொறி தட்டியது. அதாவது தானே கர்த்தா என்ற எண்ணமும், ஆசைகளும் அவரை விட்டு அகன்றன. அத்தருணத்தில் அவர், அந்த நிகழ் விநாடியே முடிவற்றது, நிலையானது என்பதை உணர்ந்தார். தன்னையும் ஒரு சருகாக கருதினார். அவர் சுயத்திற்கு திரும்பி வந்தார். அந்தச் சக்கரவர்த்திக்கு தெய்வீகத் தொடுதல் (Godly Tushing) ஏற்பட்டவேளை தானே கர்த்தா என்ற உணர்வு மறைந்தது. அவனை செய்யத் தூண்டுபவனும், செய்விப்பவனும், நானோ செய்யும் கருவி என்ற விழிப்பு உடனே பிறப்பெடுத்தது.

என் இனியவனே

இருக்கின்ற உலகத்திலே, இருப்பதுடன் திருப்தியடைந்து நிகழ்விநாடியுடன் (Present moment) சேர்ந்து மிதத்தல், கடந்ததை எண்ணி வருந்தாமல் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய எதிர்பார்ப்புக்களை அதிகரிக்காமல், ஆசைகளை விட்டு, தேவைகளைக் கவனித்து, ஒரு காய்ந்த சருகைப் போல வாழ்க்கையை வாழ்பவர் எப்பொழுதும் தன்னை பரிசோதனை செய்து, நல்லதொரு ஆரோக்கியமான ஞானசக்தி, பெற்றவராய் வாழ்வதற்கு வித்திடுகின்றார்.

உனக்கென்ன சொந்தம்? நீ அவன் கையில் இருக்கும் பொம்மை. ஆட்டுமாப்போல் ஆடுவாய். செய்யத் தூண்டுபவனும் செய்விப்பவனும் அவனே. “நான் ஒரு கருவியாகவே இயங்குகின்றேன்” என்ற ஆழமான விழிப்புணர்வுடன், உன்னுடைய இந்த பெறுமதி வாய்ந்த வாழ்க்கையை மேலும் மேம்படச் செய்வாயாக. இந்த நிலையினிலே சொந்தம் என்ன பந்தம் என்ன. எல்லாம் தற்காலிகமானவைகள் அல்லவா? அன்பனே நீ கட்டிக் காத்து வந்த சொந்தங்கள், பந்தங்கள் அனைத்தையும் முறித்து விடு என்று அறிவுரை கூறப்படவும் இல்லை. ஆனால் இந்தப் பந்தங்களினால் கட்டுண்டு இதுதான் உலகம் என்று இருந்துவிட்டால் உன்னுடைய விடுதலைக்கு வித்திடுவது எப்போது? ஆகவே இந்தப் பாசம் என்ற சங்கிலியில் பிணைக்கப்பட்டதால் நீ உன்னளவிலே ஒரு பொய்த் தோற்றத்தை உருவாக்குகின்றாய். பாசம் என்றால் அதன் முடிவு கவலை. அன்பு திருப்தியும் சந்தோசமும் தரும்.

ஒரு துறவி மிக அமைதியாக ஒரு கானகத்தில் வசித்து வந்தார். ஒரு நாள் அவர் தன் இடுப்புத் துணியை (Looin cloth) தோய்த்து உலர விட்டிருந்தார். உலரவிட்ட துணியை எலியொன்று அபகரித்துச் சென்று தனக்கு இரையாக்கிக் கொண்டது. துறவி தேடினார், துணியைக் காணவில்லை. எலியொன்று அவரது துணியை எடுத்துச் சென்றுவிட்டது என்பதை தன் உள் உணர்வு மூலம் அறிந்து கொண்டார். உடனே அவர் மேலே பார்த்தவண்ணம் “இறைவா இந்த இடுப்புத் துணியைக் கூட அபகரிக்க இந்த மாயை உலகத்திலே ஒரு ஜீவன் இருக்கின்றதே! எனவே இந்த மானிடன் இது என்னுடையது, இதுவும் சொந்தம், அதுவும் சொந்தம் என்று கருதி தன்னையே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றானே” என்று பகவானைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

“பூமியிலே காணப்படும் செல்வங்களுக்கு உன்னைப் பலியாக்காதே. அவைகளை பூச்சிகளும், துருவும் காலகதியில் தங்களதாக்கிக் கொள்ளும். திருடர்களும் உட்புகுந்து திருடியும் விடுவார்கள்” என்று 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யேசு கூறிவைத்தார்.

அன்பனே!

இந்த உலகத்திலே அனைவருக்கும் எப்போதும் சொந்தமான பொருள் ஒன்றே ஒன்றுதான் என்று நினைக்கின்றேன். அதுவே ‘காற்று’ அது, வஞ்சகம், கபடம் இல்லாது, யார் எவர், என்று பார்க்காது, தன் சுய தொழிலைச் செய்து உயிர்வாழ வைக்கும் அற்புதமான தத்துவங்களில் ஒன்று. நீராகாரம் இல்லாது மூன்று நாட்களுக்கு உயிர்வாழ முடியும் என்றும் ஆனால் காற்று இல்லாது மூன்று விநாடிக்குமேல் உயிர் வாழ்வது சிரமம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இந்த மானிடம், ஆகாயத்திலே, நீரிலே, மண்ணிலே சொந்தம் கொண்டாடலாம். ஆனால் காற்றிலே மட்டும் சொந்தம் கொண்டாட இயலாது.

இந்த உலகத்திலே தோன்றுபவைகள் அனைத்தும் நிலையற்றவை, மாற்றத்திற்கு உட்பட்டவைகள். எனவே இந்த ஊனக்கண்களால் பார்க்கும் அனைத்தும் காலகட்டங்களிலே அழியக் கூடியவைகளே. ஆனால் ஞானக்கண் (Eye of wisdom) மூலமாக பார்க்கும் அனைத்தும் அழிவிற்கு அப்பாற்பட்டவைகள். ஏனெனில் அவைகள் சூட்சுமமானவை. எனவே நீயும் முன்றாவது கண் என்ற இந்த ஞானக்கண் மூலம் பார்ப்பவைகள் உனக்குச் சொந்தமாகும்.

அழியக் கூடியவை என்றால் என்ன?

முதலில் என்னுடையது, எனக்குச் சொந்தம் என்று உரிமை கோரும் அனைத்தும் அழிந்து போவன, கைவிட்டும் போகலாம், மறைந்தும் போகலாம்.

நீ கட்டிக்காத்து வந்த உன்னுடைய உடம்பையே உன்னால் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே இந்த உடம்பு உட்பட, அதனால் தேடியவைகளும் நிலையற்றவை.

தேற்று உன்னுடையது என்று உரிமை பாராட்டியது இன்று இன்னொருவர் கையிலே நாளை எவர் கையிலோ?

உனக்கு கிட்டியவுடன் ஆரவாரம். விட்டுச் சென்றவுடன் சோர்வு. தன்னுடன் எதுவும் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டுமென்கின்றது மனிதமனம். எக்கணமும் இறுதிக் கணமாக இருக்கும் பொழுது எதை என்னுடன் வைத்து சொந்தம் பாராட்ட முடியும்.

இந்த உறவுகள் சொந்தங்கள், பந்தங்கள், எல்லாம் ஒரு மாயையின் தோற்றம்தான். மனித மனத்தால் உருவாக்கப்பட்டவைகள் எல்லாம் ஒரு தற்காலிக சந்திப்பு. ஒரு அறிமுகம்தான்.

நாம் கூட அவ்வப்போது,

“இது என்னுடைய பரம்பரைச் சொத்து”

“இது எங்களுக்கே உரித்தான பாதை”

“கிணற்றில் பங்கில்லை ஆனால் தண்ணீர்ப்பங்கு மட்டும்தான்”

“வேலிக்கு போட்ட மரம் எங்கள் வழிப்பக்கம் சரிந்து நிற்கின்றது.”

“துலாவின் பிற்பகுதி எங்கள் வேலியை முட்டுகின்றது.”

என்றெல்லாம் நாம் வரும்போது கொண்டு வந்தமாதிரி பேசிக் கொள்கின்றோம். இதனாலே உறவினர் உறவுகள், அயலவர், உறவுகள், சகோதர உறவுகள் பாதிப்புற்றதையும் அனுபவரீதியாக காண்கின்றோம்.

இவ்வாறு, ஒருகாலத்தில் “எங்களுக்குரியவைகளை பாதுகாக்கின்றோம்” என்ற போர்வையில் ஒருவருக்கொருவர் விமர்சனம் செய்தது மட்டுமல்ல, பகைமையை வளர்த்தும், வந்துள்ளார்கள். இப்பொழுது அவ்வாறு ‘சொந்தம்’ பாராட்டியவைகள் அழிந்தநிலையில் காணப்படுவதும் மட்டுமல்ல, அவைகளை பராமரிக்கவும் பாதுகாக்கவும் உரிமை கொண்டாடியவர்களே இல்லாதும் போயுள்ளார்கள் என்ற தகவல்களும் வருகின்றன. ‘செருக்கு’ மனித மனத்தை ஆளுமேயானால் இந்த நிலைமைகளுக்கு மனிதன் தள்ளப்படுவது இயல்பாகிவிடும்.

ஒரு துண்டு காணிக்கு வழக்காடி அந்த வழக்கை நடத்துவதற்காக இன்னொரு காணியை அடமானம் வைத்து இரண்டையும் இழந்தவர்களின் கதைகளும் உண்டு. இங்கே எது சொந்தம்?

அண்ணன் ஒருவருடைய குடையை தம்பியார் திருப்பிக் கொடுக்கும் போது கம்பி ஒன்று உடைந்துவிட்டதை கண்ணுற்றார் அண்ணன். உடனே கடும் சினம் கொண்டு குடையை வீசிவிட்டார். இருவருக்குமிடையில் வாக்குவாதம். தம்பி மனம் நொந்து போய்விட்டார். இங்கே சகோதர உறவிலும் மேலாக இந்தப் பழைய குடையில் இருந்த பற்றுத்தான்

இந்த நிலைக்கு தள்ளியது அல்லவா? சொந்தமானதொன்று பாதிப்பை போது தன்னையே இழந்து விடுகிறார்கள். கோபமும் மமதையும் சேர் அழித்துவிடுகின்றன.

நண்பனே

நீ வாழும் பூமி ஒரு பொதுச்சொத்து, மனிதனே தன்னுடைய விவேக புத்தியால் எல்லைக் கோடுகளை போட்டுக் கொண்டான்.

“ஒரு விவசாயி கொடுக்கப்பட்ட ஒரு ஏக்கர் காணியிலும் கூடுதலாக இன்னும் ஒரு ஏக்கர் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அவாவினால் ஓடுவதற்கு இயலாத நிலையிலும் முயற்சித்து ஓடி களைப்பிற்று விழுந்து மரணமானார். அவர் இரண்டு ஏக்கர் காணிக்கு சொந்தக்காரனாக முயற்சித்து தன் வாழ்வையே இழந்தார். இரண்டு ஏக்கர் உரிமையாக்க விரும்பியவருக்கு ஆறு அடி நிலம் மட்டுமே தேவைப்பட்டது. அந்த ஆறு அடிநிலம் கூட காலப்போக்கில் அவர் மண்ணுடன் சங்கமமாகும் போது ஒன்றுமே இல்லாது போய்விடும். இதை நீ அறிவாயா?

“சந்நியாசி ஒருவர் ஒருநாள் அரண்மனைப் பக்கமாக நடந்து சென்றார். வாயிற் கதவுப்பக்கமாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்த போது அரண்மனைக் காவலாளி அவருடைய கண்களில் தென்பட்டார். சந்நியாசி காவலாளியை நோக்கி “ஐயா இன்றிரவு நான் இந்தச் சத்திரத்தில் தங்கலாமா? என்று கேட்டார். இதைக் கேட்ட காவலாளி கோபமுற்றார் “ஏன் பெரியவரே இவ்வளவு பெரிய அரண்மனை உமக்கு சத்திரமாகத் தெரிகின்றதா? அப்போது அரசரும் வாயிற்பக்கம் வந்தார். அரசனைக் கண்ட சந்நியாசி “மன்னவா, இதற்கு முன்பு நான் இந்தப்பக்கம் வந்தபோது வேறு யாரோ அரசராக இருந்ததை பார்த்தேன். அவர் யார்?” என்று கேட்டார். அவர் என்னுடைய தந்தை. அவர் இறந்துவிட்டதால், நான் இப்பொழுது அரசனாக இருக்கின்றேன் என்று கூறினார். “அப்படியானால் இன்னும் சொற்ப காலத்தில் உங்கள் மகன் அரசனாகலாம். அரச பதவியானது பதவி வகிக்கும் காலத்திற்குள் மட்டும்தான். அதனால்தான் இதை சத்திரம் என்றேன்”

சந்நியாசி கூறிய வார்த்தைகள் அரசனைச் சிந்திக்க வைத்தது. அதாவது அரசனாக இருப்பதும் தற்காலிகமானது. அரண்மனை வாழ்க்கையும் தற்காலிகமானது. என்னுடன் எப்பொழுதும் இருக்கும் என்று

சொல்லிக் கொள்ள இந்த புவியிலே ஒன்றும் இருக்கப்போவதில்லை என்பதை உணர்ந்தான்.

இயற்கையும் தன் கைவரிசையைக் காட்டுகின்றது. தத்துவங்களால் உருவாக்கப்பட்ட மனிதன், அதோடு ஒரு இணக்கப்பாட்டுடன் வாழத் தவறி விடுகிறான். அதனுடைய சீற்றமும் நாளாந்தம் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகின்றது.

கடல் பூமியை உள்ளெடுத்துக் கொள்கின்றது. காட்டுத்தீ வருடா வருடம் தன் பங்களிப்பைச் செய்கின்றது. தொடர்மழையினால் பாரிய வெள்ளம் ஏற்பட்டு ஜீவன்கள் அடித்துச் செல்லப்படுகின்றன. இன்னொரு பக்கம் வறட்சியால் பட்டினிச்சாவுகளும், உலகத்தின் பல பாகங்களை சூறாவளி உலுக்கியும்விடுகின்றது. சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அதிரடியாக வந்து தாக்கி அழிக்கும் பூமி அதிர்ச்சி, பூகம்பம் புகையைத் தள்ளி ஆகாயப் போக்குவரத்தை தடை செய்யும் விநோதம், பாரிய மண்சரிவுகள், மனிதனை காலத்திற்குக் காலம் வந்து தாக்கும் விநோதமான பிணிகள், காய்ச்சல்கள் இவைகளையெல்லாம் மனிதமுளையால் வரமுன் தடுக்க முடியுமா, என்ன?

இல்லை, இவைகள் அனைத்தும் விஞ்ஞானம். மனிதசக்தி ஆகியவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஒரு யுகத்தின் முடிவு அண்மிக்கும் போது இவ்வாறான நடவடிக்கைகள் அதிகரிப்பது மட்டுமல்லாது ஒரு ஒத்திகையாகவும் இடம்பெறலாம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவைகள் எல்லாம் எப்போ முடிவாகிய காரியங்கள். ஆகையால் “ஏன் இப்படி” ‘ஏன் அப்படி’ ‘எதற்காக’ என்ற வினாக்களுக்கு விடை காணப்படமாட்டது. எனவே ஒரு பற்றற்ற பார்வையாளனாக இருந்து கொண்டு, காட்சிகளிலே முழ்கிவிடாமல், உன்னை முன்னேற்றுவதற்கான வழிவகைகளை, உன்னுடைய ஆன்மீகப் பாதையிலே உருவாக்குவதில் அக்கறையுள்ள ஒரு சாதகனாக இருப்பாயாக.

மூன்றில் ஒருபங்கை மட்டும் மனித ஜாதிக்குக் கொடுத்துவிட்டு மூன்றில் இரண்டு பங்கை சமுத்திரம் தனதாக்கியுள்ளது. இந்த மூன்றில் ஒரு பங்கிலும் செடி, கொடிகள், மரங்கள், வனாந்தரங்கள், மணற்காடுகள், வாழிகள், நதிகள், மலைகள், விலங்குகள், தங்கள் உடமையாக்கியும் உள்ளன. மூன்றில் இரண்டு பங்கை மனிதனிடம் விட்டிருந்தால்?

அன்பனே

அரசன் ஒருவன் மரணப்படுக்கையில் இருந்தபொழுது தன் அமைச்சரை அழைத்து இவ்வாறு கூறுகின்றான். “அமைச்சரே நான் இறந்த பிற்பாடு என்னுடைய பிரேதப் பெட்டியில் இரு பக்கங்களிலும் துவாரங்கள் போட்டு அவைகள் ஊடாக என் கைகள் வெளியில் தெரியும் படியாக வைத்து, ஊர் ஊராக எடுத்துச் செல்லுங்கள். இந்த மன்னன் உயிருடன் இருந்தபோது எங்களையெல்லாம் மகிழ்வித்து சிறப்பாக ஆட்சி செய்தவன் ஆனால் இப்போது வெறுங்கையோடு போகின்றான் என்ற உண்மையை நாட்டு மக்கள் அறியவேண்டும்” என்றான்.

இந்த அரசனாவன் தன் வாழ்க்கையில் இறுதிப் பயணத்திலும் கூட ஒன்றுமே இறுதியில் எடுத்துச் செல்ல முடியாது, எனவே சொந்தம் என்று எதை சொல்வது என்ற உண்மையை தனது நாட்டு மக்களுக்கு வெளிப்படுத்த எடுத்த முயற்சி மகத்தான சேவையாகும்.

ஆகையால், நீ ஒரு நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர் அல்லது தர்மகர்த்தா (Trustee) என்ற ஆழமான விழிப்புணர்வுடன் செயற்படும்போது எந்த வித சுமையும் இருக்கமாட்டாது. பதிலாக இது ‘நம்பிக்கை சொத்து’, ஏன் இந்த உடம்பே நம்பிக்கைச் சொத்து என்ற எண்ணம் ஸ்திரமாக இருக்குமேயானல் எந்தவித பாதிப்பிற்கும் உட்படமாட்டாய்.

தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்

ஆசைகளை விட்டு விடு

ஏனெனில் ஒன்றில் ஆரம்பிக்கும் இந்த

ஆசையானது அத்துடன் ஓயாது பதிலாக

பெருகிக் கொண்டே போகும் அப்பொழுது

உன்னால் எதிர்நீச்சல் போடமுடியாது.

சிக்கனமும் எளிமையும் (Economy & Simplicity) உன்னுடைய இரு ஆபரணங்கள் இந்த ஆபரணங்களை அணியும்போது வேறுபல ஆபரணங்களும் உன்னை வந்தடையும்.

ஆடம்பர வாழ்வு வேண்டுமென்றோ பிறர் முன் நல்ல தோற்றம் வேண்டுமென்பதோ கலப்பட மனத்தின் தூண்டுதலே அல்லாது உன்னுடைய இயல்பான தன்மையாக இருக்கமுடியாது.

அதனால் இந்த விளம்பர உலகத்தின்பால் கவரப்பட்டு இருப்பதையும் இழந்து தவிக்காதே. உன்னுடைய நடவடிக்கைகளைப் பார்த்து பலரும் ஈர்க்கப்பட்டுத் திண்டாடுவார்கள். எனவே ஒரு சாதாரண நிலையிலிருந்து அசாதாரண நிலைக்கு மாறுவதற்குரிய முயற்சியை எடுப்பாயாக.

சிலவேளைகளில் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் டாம்பீகமான வாழ்க்கையை அனுமதிக்காதபோது, எளிமையாகவும் சிக்கனமாகவும் வாழப்பழகிக் கொள்கின்றோம் அல்லவா? நம்முடைய வாழ்க்கை முறை மற்றவர்கள் மதிக்கத்தக்களவிற்கு இருக்க வேண்டும் என்றும் அப்பொழுதுதான் சமுதாயத்தில் அடையாளப்படுத்தலாம் என்று கூறுபவர்களும் இருக்கின்றார்கள். மற்றவர்களின் விருப்பத்திற்கு அமைய எங்களுடைய வாழ்க்கையை வகுத்துக் கொள்வதும், மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்பதற்காக எங்களுடைய இயல்பான வாழ்க்கை முறைகளிலிருந்து விலகிச் செல்வதும் ஒரு ஸ்திரமற்ற மனத்தின் பிரதிபலிப்பு மட்டுமல்லாது தங்களையே அழித்துக்கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பமாகவும் மாறுகின்றது.

இந்த நிலையிலே உன்னுடைய சொந்த இயல்பான குணங்களிலிருந்து விலகிச் செல்வதனால் “எப்படியும் வாழலாம்” என்ற சலிப்பு நிலைக்கு தள்ளப்படுவாய்.

உன்னுடைய எண்ணங்களிலே பேச்சிலே செயலிலே தொடர்புகளிலே உறவுகளிலே சுயநலப்போக்கு தென்படுமாயினும் அனைத்தையும் கையுடைமையாக்கும் சம்ஸ்காரம் வலுவடையும்.

ஒரு குழந்தையிடம் உன் பெயர் என்ன? - குழந்தை சொல்லும்

உன் அப்பா பெயர் என்ன? - குழந்தை சொல்லும்

இந்த அழகான பொம்மையாருடையது? - என்னுடையது

இந்தப் பொம்மையைத் தருவியா? - மாட்டேன்.

குழந்தை தன் பொம்மையைக் கைவிட மறுப்பதேன்?

தனக்குரியதை பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற மனோ நிலையா? “பொம்மை தனக்குச் சொந்தம் என்று அக்குழந்தையின் மனத்திலே பதிந்துள்ள காரணத்தினாலா, அதை கைவிட மறுக்கின்றது. குழந்தை வளர வளர “என்னுடையது” “எனக்கு” என்ற வரையறுக்கப்பட்ட உணர்வுகளுடன் சேர்ந்தே வளரலாம்.

ஒரு பௌதிகமான தேடுதல் இந்த உலகாய வாழ்க்கைக்கு அவசியம் என கருதப்படும் கால கட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதனால் எல்லையை நிர்ணயிக்க முடியாத கட்டத்தில், போட்டிகள், பொறாண்மை, சுயநிலம், வஞ்சகம், அதிகரிக்கத்தான் செய்யும். இந்த நிலையிலே தகுதியானவரே வாழமுடியும். (SURVIVAL OF THE FITTEST) என்றும் கூறுகின்றார்கள். இது தர்ம வழி விலகி நின்று ஏதோவொன்றை அபகரிக்கும் செருக்குக் கொண்ட மனோநிலையென்றே நினைக்கின்றேன். இவைகள் நல்ல சகுனங்களாகவும் இருக்க முடியாது. 'சொந்தம்' பாராட்டியவைகள் கைவிட்டுப் போன சம்பவங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. ஏன் உன்னுடைய வங்கியிலே இருக்கும் 'வைப்புப்பணம்' உனக்குச் சொந்தம் என்று எப்படிச் சொல்லலாம் என்ற காலகட்டத்திலே வாழுகின் றோம். எதுவும் எப்பவும் நடக்கலாம். எதற்கும் உத்தரவாதம் இல்லை. ஆதலால் எப்பொழுதும் தயாராக இரு.

இருப்பினும் நல்ல உணர்வுகளை உருவாக்கி அதனால் எதையும் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியை வரவழைத்து "வாழ், வாழ்விடு" (LIVE AND LET LIVE) என்ற கூற்றுக்கு அமைய வாழக் கற்றுக் கொண்டால் போட்டிகள் பகைமைகள் தவிர்க்கப்பட்டு எஞ்சியுள்ள காலத்தை சந்தோசமாக அமைத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா?

என் இனிய ஆத்மனே

நீ ஒரு ஆன்மீக வழிகாட்டலை முழு நம்பிக்கையுடனும், உறுதியுடனும், பின்பற்றும் பொழுது உருவாகும் எண்ணங்கள், உணர்வுகள், மனோ பாவங்கள், ஆழ்ந்த மௌனம், ஒரு சுயமாற்றத்தை உருவாக்கும். இந்த ஸ்திதி உனக்குச் சொந்தமானது, சூட்சுமமானது. எவராலும் அபகரிக்க முடியாது. அனைவருக்கும் பயன் தருகின்ற ஓர் உயர்வான நிலை.

இன்னுமொரு இரகசியம் என்னவென்றால் காலம் காலமாக, 'சொந்தம்' கொண்டாடுவதற்கு ஒருவர் தன்னை உனக்கு அறிமுகப்படுத்தி கின்றார். நீ என்னுடைய குழந்தை என தந்தை சிவன் உன்னை கூறுகின்றார். இந்த உறவு எப்பவோ தீர்மானிக்கப்பட்டதொன்று. காலத்தால் அழிக்க முடியாததொன்று. எனவே இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் உனக்குச் 'சொந்தம்' என்று சொல்லிக் கொள்ள என்றும் உன்னுடன் நிலைத்து நிற்கின்ற உறவு அவருடையதொன்றேயாகும்.

இருதயப் பராமரிப்பு

பொதுவாக இருதயநோய் அதிகரித்துள்ள காலகட்டத்தில் வாழுகின்றோம். எனவே இருதயம் ஒரு ஒழுங்குமுறையில் பராமரிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு உறுப்பு என்பது உணரப்பட்டுள்ளது. சமீபகாலமாக இருதயம் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள் அதிகரித்துக் காணப்படுகின்றன. இது அனுபவரீதியாகவும் ஆராய்ச்சிகள் மூலமாகவும் அறிகின்றோம்.

ஒரு நண்பர் தான் நல்ல ஆரோக்கியமானவர் என்றும் அதற்கு தான் தினமும் செய்யும் பயிற்சிகளும், உணவு முறைகளுமே காரணம் என்றார். இருந்தும் ஒரு நாள் மைதானத்தில் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த வேளை நெஞ்சுவலி ஏற்பட்டு மயக்க நிலையில் வைத்திய பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார். பரிசோதனையின் போது அவருக்கு 90 வீதம் இரத்தக் குழாய்களில் அடைப்பு உருவாகியிருப்பதாகவும் அதனால் உடனடியாக சத்திரசிகிச்சைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் கேட்கப்பட்டார். அடைப்பு, இரத்த ஓட்டத்தை தடைசெய்கின்றது. இதற்கு இரத்தக் குழாய்களில் தேன்றும் ஒருவித கொழுப்புக்களே தடைக்கான காரணம் என்றும் மருத்துவம் கூறுகின்றது.

அவ்வண்ணமே அகத்தில் உருவாகும் அடைப்புக்களை சுய பரிசோதனை மூலம் அகற்றப்பட வேண்டும். இந்த அடைப்புக்களுக்கான காரணம் அகத்தில் உருவாகும் கொழுப்புக்களான பொறாமை, வஞ்சகம், பகைமை ஆகிய தீயனவைகளே. இதனால் அன்பின் ஓட்டமும் (Love flow) தடைபடுகின்றது. ஆகவே எவ்வளவு அன்பு தடையின்றி ஓடுகின்றது. எவ்வளவு அன்பு உன்னால் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றது, எவ்வளவு அன்பு உன் இதயத்தை வந்தடைகின்றது, எவ்வளவு அன்பு இதயத்தில் சுரக்கின்றது, இவ்வன்புச் சுரப்பிகள் சரியாக இயங்குகின்றனவா? இந்த இரகசியம் பரிசோதிக்கப்பட வேண்டியவைகள். எனவே அடைப்புக்கள் இருக்குமேயானால் உடனடி சத்திரசிகிச்சை மூலம் அகற்றப்படவும் வேண்டும்.

சுயநலமற்ற மாசற்ற அன்புக்காக ஏங்கும் மனித உள்ளங்கள் ஏராளம். பாலைவனத்திலே ஒரு துளி நீரை தேடுமாப்போன்று ஒருதுளி அன்புக்காக ஏங்கும் மாந்தர்கள் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கின்றது. இது கிடைக்காததினால் இதயங்கள் செயலற்றுவிடுகின்றன. உடைந்த உள்ளம்

பன்றும், வறண்ட உள்ளம் என்றும், வெறுமையான உள்ளம் என்றும், கல்லுள்ளம் என்றும், மூடிய உள்ளம் என்றும் இருப்பதும் வேதனைக்குரியதாகவே இருக்கின்றது.

நதியிலே நீர் வற்றிப் போகலாம், பின்பு தொடர்மழை பெய்யும் போது சகஜ நிலைக்கு வரலாம். ஆனால் இதயங்களிலிருந்து ஊற்றெடுத்து ஓட வேண்டிய அன்பு தடைப்பட்டுப் போனால் அவைகள் செயலிழந்து போகலாம்.

ஐயனே!

அன்பு ஒரு வியாபாரப் பொருள் அல்ல. அன்பு செலுத்துகின்றோம் என்ற போர்வையில், எதிர்பார்ப்பும் உள்நோக்கமாக (intention) இருக்குமேயானால் அது உண்மையான அன்பாக இருக்க முடியுமா?

- ஒருவரை உள்ளத்தால் நேசித்தல்
- அனைவரையும் சமமாகப் பார்த்தல்
- எச்சந்தர்ப்பத்திலும் நிர்பந்தத்திலும் வேறுபாடு காட்டாதிருத்தல்
- அமைதியாகப் பேசுதல்
- இனிமையாகப் பேசுதல்
- மதிப்புக் கொடுத்தல்
- இனிமையாக அழைத்தல்
- கீழோர் மேலோர் என்று பேதம் காட்டாதிருத்தல்
- ஒருவரின் விருப்பத்தை, எதிர்பார்ப்பினைப் புரிந்துகொள்ளல்
- உறவுகளை பேணுதல்
- மற்றவர்களை சந்தோசமாக்குதல்
- சினம் கொள்ளாதிருத்தல்
- வெறுத்தல், தவிர்த்தல், இவைகளனைத்தும்,

அனைவரும் கடவுளின் குழந்தைகளே என்ற உயர்ந்த எண்ணமும் அன்பின் செயல்வடிவங்களே ஆகும்.

எனினும் பல எதிர்பார்ப்புகளோடு வாழும் இன்றைய மனிதனால் அன்பின் மகிமை உணரப்படவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது.

ஆகையால் உடனடியாக இருதய சிகிச்சை அளிப்பது அவசியமாகின்றது. முதலாவதாக முழுமையான இருதய பரிசோதனை, இரண்டாவதாக அவசியமானால் சத்திரசிகிச்சை முன்றாவதாக பராமரிப்பு.

இருதயப் பரிசோதனை

இப்பரிசோதனை மூலமாக இரத்தக் குழாய்களில் உருவாக்கி யிருக்கும் அடைப்புக்கள், நோயின் அறிகுறிகள், சத்திரசிகிச்சை அவசியமா? போன்ற விபரங்களை அறிந்து அதன் அடிப்படையில் சிகிச்சை அளிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். மேற்கூறிய சம்பவத்திலே 90 வீதம் இரத்த ஓட்டம் இருதயத்தின் சில பகுதிகளுக்கு செல்லவில்லை என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வண்ணமே எவ்வளவு அன்பு உன் இதயத்தை வந்தடைகின்றது. எவ்வளவு அன்பை உன்னால் கொடுக்க முடிகின்றது என்றும் பரிசோதிக்கவும் வேண்டும். உதாரணமாக எவ்வளவு அன்பு இதயத்தில் உருவாகின்றதோ அதே அளவைத்தான் கொடுக்க முடியும். மேலும் அன்புணர்வுகள் தடைப்பட்டால் அதற்கான காரணங்கள் என்ன? உள்ளத்தை தாக்கிய நோய்கள் என்ன? இரத்த ஓட்டம் தடைப் பட்டாலோ அல்லது குறைவாகவோ இருந்தாலும் அதற்கான பரிகாரம் தேடுகின்றோம். ஏனெனில் உடலின் பல பாகங்கள் செயலிழந்து விடலாம். அவ்வாறே உன்னிடம் இருந்து அன்பு என்ற அந்த சுரப்பி வற்றிப்போனால் அது மற்றவர்களைச் சென்றடையாது. அப்பொழுது உடைந்த, வறண்ட, வெறுமையான உள்ளங்களாக மாறுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்குகின்றோம்.

நண்பனே,

இப்பொழுது உன்னுடைய இதயத்திலிருந்து வெளியேறும் அன்பினுடைய ஓட்டத்தை எப்படி பரிசோதிப்பது என்ற ஒரு கேள்வி உன்னிடம் வரலாம். ஆம், அதை அத்தாட்சிப்படுத்துவதற்கு நிஜமான அடையாளங்களாக என்னிடமும், மற்றவர்களுடனும் திருப்தியாக இருக்கின்றனா? என்ற சுய பரிசோதனை அவசியமாகின்றது. மேலும் ஒரு தூய அன்பானது மற்றவர்களிடம் இருந்து ஒரு அங்கீகாரம் பெறவேண்டும் என்ற விருப்பத்தையோ அல்லது மதிப்புப் பெறவேண்டும் என்கின்ற ஆசையையோ அனுமதிக்காது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இத்தூய அன்பு சதா இருக்குமேயானால், கோபம், அகங்காரம் ஆகியன வெளியேறிவிடும். உன்னிடத்திலே தூய அன்பு இருக்கும் பொழுது எப்பொழுதும் ஒரு நிறைவை உணருவாய். அப்பொழுது இயல்பாகவே மற்றவர்களிடமும் அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் அதிகரிக்கும்.

பரிசோதனையின்போது உனக்கு இருதய சத்திரசிகிச்சை தேவைப் படுமானால் அன்பின் ஓட்டத்தை ஆரம்பிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட

வேண்டும். அதற்கு இதயம் திறக்கப்படவேண்டும். நல்ல உறவுகளுக்கு தேவையான கூட்டுப் பொருட்களாக, கௌரவம், நம்பிக்கை, நேர்மை, திறந்தமனம், கவனிப்பு போன்றவைகள் இருத்தல் வேண்டும். இவைகள் வாழ்க்கையில் பரீட்சிக்கப்படவும் வேண்டும். உதாரணமாக நான் என்னை எப்படி கணிக்கின்றேன்? குறைத்து மதிப்பிடுகின்றேனா? நான் தகுதியானவனா? மற்றவர்கள் என்னை விரும்புவார்களா? என்னை எப்படி நினைப்பார்கள். இவைகள் எல்லாம் தன்னை தானே தண்டிக்கும் நடவடிக்கைகள். இவைகள் இதயத்தின் வலிக்கு காரணமாகவும் அமைகின்றது.

எங்களுக்கு தரப்பட்ட கல்விமுறைகளும், இந்நிலைக்குக் காரணமாக இருக்கின்றது. நானே என்னுடைய இதயத்தைச் சுற்றி கட்டிய தடைகளையும் தோற்றங்களையும் நிஜமென நினைத்து அவைகளிடத்திலும் அன்பு காட்டுகின்றேன். அதாவது நான் கவர்ச்சியானவரா? நான் புத்திசாலியா? நான் அழகானவரா? நான் மரியாதைக் குரியவரா? என்னை தோற்கடிக்க முடியுமா? இவைகள் எல்லாம் மற்றவர்கள் என்னை நெருங்குவதை தடை செய்வது மட்டுமல்லாது, நான் அவர்களை நெருங்குவதையும் தடைசெய்கின்றது. எனவே முதலாவது சத்திரசிகிச்சை நடவடிக்கையாக நானே வளர்த்த மாயையை வெளியேற்றுவதாகவும் இருக்கவேண்டும்.

அவையாவன:

என்னுடைய உடம்பு, என்னுடைய அந்தஸ்து, என்னுடைய செல்வம், என்னுடைய பாரம்பரியம், என்னுடைய குலப்பெருமை, என்னுடைய அறிவு, என்னுடைய தொடர்புகள், இவைகள் வெளியேற்றப்பட வேண்டியவைகளே! அப்பொழுதே எனது இயல்பான ஆன்மீக விழிப்புணர்வு மலரும். அடுத்ததாக என்னுடைய இதயம் கடவுளுடைய அன்பைப் பெறுவதற்குத் திறக்கப்படவேண்டும்.

“ஒரு சமயம் எவருடைய அன்பையும் என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதவனாக இருந்தேன். கடவுளுடைய அன்பைக் கூட, நான் அன்பு காட்டப்படுவதற்கு தகுதியுடையவனா என்றும் சலித்திருந்தேன். ஆனால் இப்பொழுது அது முழுமையாக மாறிவிட்டது. சிலவேளைகளில் நான் தனிமையாக ஒரு மவுன நிலையில் ஸ்திரமாக இருக்கும் போது கடவுளே தன் அன்பை என்னில் சொரிவதை உணர்ந்திருக்கிறேன்.” இவைகள் சிலருடைய வாழ்க்கை அனுபவங்கள். இந்த அன்பு பலவீனமான இதயத்தை

வலுவாக்கும், உடைந்த இதயத்தை முழுமையாக்கும், வெற்று இதயத்தை நிரப்பும், முடிய இதயத்தை திறக்கும், வறண்ட இதயத்தை பசுமையாக்கும், நான் இந்த உண்மையான அன்பையே எதிர்பார்த்தி ருந்தேன் இதுவும் சிலருடைய வாழ்க்கை அனுபவங்கள்.

✶ “ஒரு அகங்காரம் கொண்ட மனிதன் 15 கிலோமீட்டர் தூரத்தை ஓடி முடிந்ததும் களைப்படையாது உற்சாகமாக காணப்பட்டான். அவன் அங்கு குழுவியிருந்த மக்களைப் பார்த்து, என்னுடைய இதயம் வலுவானது பூர்த்தியானது நல்ல ஆரோக்கியமான நிலையினிலே உள்ளது என்று கூறினான். அவனுடன் ஓடிய முதியவர் எழும்பி நிற்கவே முடியாத நிலையில் நின்றார். “என்னுடைய இதயம் உன்னுடையதிலும் பார்க்க நல்ல நிலையில் இருக்கின்றது” என்று தன்னம்பிக்கையுடன் கூறினார். அங்கு கூடி இருந்தவர்கள் அதிசயித்துப்போனார்கள். அப்பொழுது அந்த அகம்பாவம் கொண்டவன் ஒரு வித்தை பொருந்திய பளிங்குக் கல்லை எடுத்து (Magic Crystel) அந்த முதியவரின் இதயத்தினுள் மிக ஆழமாக செலுத்தினான். அந்தக் கல்லு முதியவருடைய இதயத்திலிருந்த உள்ள துவாரங்களையும் ஒட்டுக்களையும் காட்டியது. உடனே அந்த அகங்காரி “உன்னுடைய இதயம் என்னுடையதிலும் பார்க்க சிறந்தது என்று எப்படி கூறமுடியும். உன் இதயத்தில் இருக்கும் துவாரங்களையும் ஒட்டுக் களையும் இந்தக் கல்லில் பார். இம்மாதிரி என்னிடத்தில் ஒன்றுமே இல்லையென்று சற்று பெருமையுடனும் இறுமாப்புடனும் கூறினான்.

இப்பொழுது

முதியவர் கூறுகின்றார்.

“என் வாழ்நாட்களிலே என் இதயத்தை பயன்படுத்தியுள்ளேன். ஆனால் நீயோ பயன்படுத்தவே இல்லை. நான் எப்பொழுது அன்பு செய்கின்றேனோ அப்பொழுதெல்லாம் என் இதயத்தின் ஒரு பகுதியையும் கொடுப்பேன். அதனால் துவாரங்கள், அவ்விதமே அநேகர் தங்களுடையதை எனக்கு தந்துள்ளார்கள். அதனால் அங்கே ஒட்டுக்கள்(Patches). எனவே, நண்பா, நான் என் இதயத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன், நீயோ பயன்படுத்தவில்லை. ஆகவே இப்பொழுது யாருடைய இதயம் பூர்த்தியானது? இந்த நேரத்தில் அந்த அகங்காரம் கொண்டவன் தன் கபடத்தை உணர்ந்தவனாகி “என்னுடைய அன்பையும் இதயத்தையும் எடு” என்று கூறினான். உடனே அவனுடைய இதயத்தில் ஒரு துவாரமும் ஒட்டும் பதிந்தது. தன்னுடைய இதயம் முழுமையடைந்ததென இறுமாப்புடன் கூறி நின்றவன். இப்பொழுது தான் அதைப் பயன்படுத்தியுள்ளான், அவனது கர்வமும் தணிந்தது.

“சத்திரசிகிச்சை” அன்பு கொடுப்பதும் எடுப்பதும் இயல்பாகவே நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஏதோ ஒரு விதத்தில் அனைவரும் அன்புக் கயிற்றினால் கட்டுண்டு தான் இருக்கின்றார்கள். இங்கே எவ்விதமான நிபந்தனைகளோ வற்புறுத்தல்களோ இல்லை. எனினும் அன்பின் ஓட்டம் தடைப்படுமானால் சிகிச்சை அவசியமாகிவிடும். எனவே சிகிச்சைக் கருவிகள் அடங்கிய பெட்டியிலே தேவையான கருவிகள் உட்படுத்தப் படுவதை உறுதிப்படுத்தப்படவும் வேண்டும்.

“பற்றை விலக்கும் கருவி” “Detachment tool” இருதய பராமரிப்பு பெட்டியிலே இருக்க வேண்டிய கருவிகளால் முதலாவதும் முக்கியமானதும் இதுவே. கலப்படமே இல்லாத களங்கமற்ற அன்பு சதா இருக்கும்போது பற்று என்ற ஒன்று, அன்பின் இடத்தை கைப்பற்ற முடியுமா?. ‘பற்று’ கவலையை வளர்க்கும் தன்மை கொண்டது. பற்று, பாசம் ஒரு எல்லைக்குள்ளேயே செயற்படும். ஆனால் நீயோ எல்லைகள் இல்லாத உலகத்தில் இருப்பவன். எவருடைய பாசத்தால் கட்டுண்டு போகிறாயோ அவருடைய ஆதிக்கத்தின் கீழ்வருவதும் தவிர்க்க முடியாததொன்றாகி விடுகின்றது. சிலவேளையில் எதிரும்புதிருமாக இருந்து காட்டவேண்டிய மதிப்பையும். அன்பையும் மறுத்துவிடுகின்றோம். ஆனால் அவர் உயிர்விட்டு உடலாகிய பொழுது பற்றுப்பாசம் அதிகரிக்கின்றது. இது ஏனோ தெரியவில்லை. அவர் வாழும் காலத்தில் அவருடன் அன்பாகவும் இனிமையாகவும் இருந்து விட்டால் அவர் இல்லாதபோதும் அன்பும் இனிமையும் தொடர்ந்தும் அனுபவம் செய்யலாம் அல்லவா?

அன்பே

அடுத்தவரிடத்தில் என்ன தளம்பல்நிலையிருந்தாலும் நீ பாய்ச்சும் அன்பு மாறுபடக்கூடாது. நீ இறைவனின் குழந்தை, அவரும் இறைவனின் குழந்தை என்பது உன்னில் பதியப்படவேண்டும்.

“நல்லாசிகளை வழங்கும் கருவி” “Good wishes tool” இதுவும் கருவிகள் அடங்கிய பெட்டியில் இருப்பது முக்கியம். இது உள்ளங்களை நிறைவாக்கும் தன்மையுடையது. நல்ல உணர்வுகளே ஒரு ஆக்கபூர்வமான உறவுகளுக்கு ஆதாரம். இக்கருவி நம்பிக்கையற்றவர்களையும், குற்றம் காணும் பழக்கம் உடையவர்களையும் சரிப்படுத்தும். மூடப்பட்ட இதயம் திறக்கப்படும். யார் எவர் என்று பார்க்காது நல்லாசிகள் (Good wishes) என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தும்போது, இதயத்திலே அன்பு ணர்வுகள் கனிவான உணர்வுகள் கருணை உணர்வுகள் உற்பத்தியாகிய

வண்ணமே இருக்கும். அவைகள் அதிர்வுகள் மூலமாக அனைவருக்கும் எல்லையற்ற விதத்திலே விநியோகிக்கப்படுகின்றது.

“மன்னிக்கும் கருவி” (Forgiveness tool) இது பல காலமாக மண்டிக்கிடக்கும் கறள்களை அகற்றவல்லது. இது பழைய உணர்வுகளை அழித்துவிடும். இக்கருவி இதய வலியை உடன் நிற்பாட்டும் தன்மை உடையது. நோயாளி இக்கருவியை முன்னரே பயன்படுத்தியிருக்கலாமே என்றும் கூறுவார். இது கோபம், பகைமை உணர்வுகளை அகற்ற முடியாது தவிக்கும் இதயங்களையும் உடைந்துபோன இதயங்களையும் சரிப்படுத்தும் திறமையுடையது. இக்கருவி ஒருவருடைய சுமையைக் குறைக்கவல்லது. மேலும் ஒன்று சேர்க்கும் சக்தியும் கொண்டது. இக்கருவியில்லாது யாரிடமும் அன்பு காட்ட முடியாது. எங்களில் எவ்வளவிற்கு மன்னிக்கும் சக்தி இருக்கின்றதோ அவ்வளவிற்கே அன்பை விதைக்கவும் முடியும்.

“கௌரவிக்கும் கருவி” (RESPECT TOOL) இக்கருவி பாரமான இதயங்களைச் சரிக்கட்டும் சக்தியுடையது. அதாவது தங்கள் தவறுகளையும் சுமையாகக்கருதி அல்லல்படும் இதயங்களுக்கு ஆறுதலளிக்கும் சக்தியுடையது. “யார் என்னில் அன்பு காட்டுவார்கள், நான் அன்பைப்பெற தகுதியுடையேனா? என்று கூறி சுய நம்பிக்கையையும் சுய மரியாதையையும் இழந்து தவிக்கின்ற இதயங்கள் ஏராளம். சில சமயம் இதயம் கல்லாக மாறியுள்ளதால் மற்றவர்கள் தரும் அன்பையும் அனுபவம் செய்ய முடியாமல் இருந்துவிடுகின்றார்கள். அவரவர்க்குரிய மரியாதையை கொடுக்கும் பொழுது கல்லுள்ளமும் கரைந்துவிடும்.

“தியானம் என்னும் கருவி” (MEDITATION TOOL) இது நித்யமாக கருவிப் பெட்டியில் (Kitbox) இருக்க வேண்டியதொன்று. இதுவே நாம் எடுக்கும் அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் சமப்படுத்தி நல்ல விளைவுகளை தரவல்லதொரு அற்புத ஆயுதம். இதைப் பிரயோகிக்கும் முறை கிரமமாகக் கற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இக்கருவி, அன்பின் ஓட்டம் உள்ளும் புறமும் சரியாக இருப்பதை உறுதிசெய்கின்றது. இக்கருவியை கையாளும் அனுபவம் உடையவர்கள் எங்காவது அடைப்பு உருவாகுவதை துல்லியமான அறிந்து, அந்த அடைப்பை அகற்றிவிடும் வல்லமை உடையவர்களாக இருப்பார்கள். எனவே இதய சக்தியுடன் தினமும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம் புலன்களை உள்ளெடுத்து அமைதியுறச்செய்து ஒரு ஏகாந்தமான நிலையிலே, அகநோக்கமாகி தினமும் அமைதியாக

பத்து நிமிடங்களாவது இருந்து வர அதற்கான பலன்களை அனுபவம் செய்யலாம் என்பதே என்னுடைய அனுபவமும் ஆகும்.

ஒரு கல்லுப்போன்ற இதயத்திலிருந்து ஒருவர் எவ்வாறு அன்பைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றார் என்பதற்கு ஒரு உவமானம்.

“மாமியார் ஒருவருடைய துன்புறுத்தல் காரணமாக கடும் சினம் கொண்டிருந்தார் மருமகள். இந்த மாமியாரை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் முடிவு கட்டினார். இவர் ஒரு நாள் ஒரு சாதுவிடம் சென்று, தன் மாமியார் தனது வாழ்க்கையை நரகமாக்குகின்றார், என்னால் மேலும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே அவரை ஒழித்துவிட வேண்டும். அதற்கு ஏதாவது மருந்து இருக்கின்றதா? அம்மருந்து அமைதியாக உயிரை எடுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். சாதுவானவர் குளிசைகளைக் கொடுத்து அவற்றை காலையிலும் மாலையிலும் தேநீருடன் கலந்து கொடுக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார். அத்துடன் ஒரு நிபந்தனையும் விதித்தார். மருந்து கொடுக்கும் பொழுது மருமகள், மாமியாரிடம் மிக அன்பாகவும் கருணை உணர்வோடும் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். அப்பொழுதுதான் இந்த மருந்து வேலைசெய்யும். இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் மரணித்துவிடுவார், உங்களுடைய ஆசையும் நிறைவேறும். மற்றவர்களும் சந்தேகப்பட மாட்டார்கள் என்றார். இப்பொழுது மருமகள் ஒரு மாதத்திற்குள் சாதுவிடம் திரும்பி வந்து “சுவாமி என்னுடைய மாமியார் இறப்பதை நான் விரும்பவில்லை. அவரை எப்படியும் காப்பாற்றியாக வேண்டும். அவர் என்னுடன் மிக அன்பாகவும் பக்குவமாகவும், அதிசயிக்கத்தக்க முறையில் நடந்து கொள்கின்றார். எனவே அவரை மீட்டெடுக்க வழி செய்யுங்கள். நான் செய்த தவறை உணருகிறேன் என்றாள். சாது ஒரு புன்னகையுடன் “மருந்திலும் பார்க்க உன்னுடைய அன்பான செய்கைகள் தான் அவரை மாற்றியுள்ளது. நான் தந்தது வெறும் உற்சாகம் ஊட்டும் குளிசைகளே என்றார்.” இங்கே இந்த சாதுவின் சாதாரியத்தால் அன்பு செயலாக்கப்பட்டு கல்லாக இருந்த இரு உள்ளங்களும் நெகிழ்வடைந்து ஒன்றுபட்டார்கள்.

அன்பனே!

அன்பைக் கொடுப்பதும் எடுப்பதும் ஒரு சூட்சுமமான சங்கதி. அன்பாய் இரு, உன்னிடத்திலே சுவர்க்கத்தை உருவாக்குவாய். ஒருவர் மாறவில்லையென்றால் எல்லோரும் இப்பொழுது பயணத்தில் தான்

இருக்கின்றோம் என்று அறிந்துகொள். பயணத்திலே ஒருவர் விரைவாகச் செல்வர். ஒருவர் மெதுவாகச் செல்வார், ஒருவர் களைப்படைந்து நின்று விடுவார். ஆனால் நீதான் இவர்களுக்கு உற்சாகம் ஊட்டி அழைத்து செல்லவேண்டும். அதை உன்னுடைய குலத்தொழிலாக கருத வேண்டும். சம்பந்தப்பட்டவரிடம் இன்னமும் பழைய உணர்வுகள், சமஸ்காரங்கள் இருக்கின்றன என்பதையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். எனவே அவரை எதிர்க்காதே. இறைவன் உனக்குத் தந்த சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி அவரையும் உயர்த்திவிடு. அவரிடம் ஒரு மாற்றத்தை உருவாக்குவதற்கு நீயே ஒரு கருவியாக இருப்பாயாக.

ஆத்மனே!

இப்பொழுது இருதய பராமரிப்பதற்கு ஒரு நிகழ்ச்சிநிரல் தயாரிக் கப்பட வேண்டும். இதற்கு ஆரோக்கியமான உணவும், கிரமமான பயிற்சியும் அவசியம். ஒரு ஆரோக்கியமான உணவிலே, நேர்மறை எண்ணங்கள் சமபோசாக்குடைய உணவாக அமையும். கொழுப்புச் சத்தான உணவு வகைகளை தவிர்ப்பதில் நீ எச்சரிக்கையாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அவையாவன, எதிர்மறை எண்ணங்கள், கலப்படமான எண்ணங்கள், வன்செயலை தூண்டும் எண்ணங்கள். இவைகள் அன்பின் அமைதியான செயற்பாட்டிற்கு தடையைப் போட்டுவிடும்.

உலகத்திலே தானங்கள் பல செய்கின்றார்கள் நீ செய்யவேண்டியது அன்புதானம் (Donation of Love) ஒன்றே. ஆகவே இதற்கு இதயம் சதா பராமரிக்கப்பட வேண்டும். பராமரிப்பு ஒரு கலை. அக்கலையை முழுமையாக கற்றுக்கொள்ளும்போது உள்ளம் ஆரோக்கியம் அடைந்து அங்கே அனைத்து சக்திகளும் குடியேறிவிடும். இருதய பராமரிப்புக்கு அவசியமான வேறு தகவல்களை ஒரு இராஜ்யோக ஆத்மீக நிலையத்திற்குச் சென்று பெற்றுக்கொள்ளுமாறும் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

செருக்கும் பணிவும்

என் இனிய நண்பனே!

நம்முடைய ஆன்மீக நிலையத்திலே ஒரு கிணறு இருக்கின்றது. மேலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கைப்பிடிச் சுவரில் ஒரு செடியானது ஒரு சிறு சந்து கிடைத்து அந்த இருக்கிலே தன்னுடைய ஆணிவேரை பதியவிட்டு வேகமாக வளர்ச்சி பெற்று வந்தது. இறுதியில் அந்த கைப்பிடிச் சுவரே இடிந்து போய்விடும் அளவிற்கு பெரியதாக வளர்ந்துவிட்டது. அந்த செடியினை அழிக்க அமிலமெல்லாம் கரைத்து ஊற்றினார்கள்.

அதனையும் மீறி,

அந்தச் செடி இன்னமும் வேகமாக வளர்ந்தது. இறுதியாக அந்த கற்களை எல்லாம் எடுத்துவிட்டு அந்தக் குழியின் அடியிலே ஒரு கொங்கிரீட் பெட் அமைத்து அதற்கு மேல் கைப்பிடிச் சுவரை கட்டினார்கள்.

ஆனால்,

அந்தச் செடியோ மீண்டும் ஒரு சின்ன துளை கிடைத்து அந்த கொங்கிரீட் பெட்டையும் தாண்டி வேகமாக வளரத் தலைப்பட்டது.

இப்பொழுது,

விதை விதைத்து செடியாகி உரமிட்டு நீர் பாய்ச்சிய செடிகளெல்லாம் கூட வாடிவிடுகின்றன.

ஆனால்,

அந்தக் கிணற்றில் இருக்கின்ற செடியோ எவ்விதமான துணையுமின்றி உரம் போடாமல் நீர் பாச்சாமல் எவருடைய கவனிப்பில்லாமல் வேகமாக வளர்ந்தது.

அது போலவே,

இந்த அகங்காரம் என்கின்ற கொடிய செடியும் எவ்விதமான கற்பாறைகளையும் கூட உடைத்து, துளைத்து, அதனைப் பிளந்து கொண்டு அதற்குமேலும் வளருகின்ற அதி அற்புத ஆற்றல் பெற்றது.

இந்த அகங்காரத்திற்கு தீனிதான் பெண்போதை (Lust), பொன்போதை, மண்போதை, பொருட்போதை, புகழ்ப்போதை, பெயர்ப்போதை, அந்தஸ்துப்

போதை என்கின்ற பல வகையான போதைகளும் வளர்த்து விடுகின்ற அத்தீதமான தன்மை பெற்றது.

அதுவும்,

இந்த பக்திமார்க்கத்திலே இது வேகமாக வளர்ந்து விடுகின்ற அதி உன்னத தன்மை பெற்றது. ஒன்றிரண்டு பேர் காலில் விழுந்தால் கூட போதும்.

இந்த அகங்கார செடி தன்னுடைய ஆணிவேரைப் பரவவிட்டு இத்தனை காலமும் பேணிப்பாதுகாத்து வந்த தெய்வீகத் தன்மையின் அடித்தளத்திலேயே இந்தச் செடி நிலைகொண்டு இவனை நிலைகுலையச் செய்கின்றது.

இந்தப் போதைகளுக்கு சிறிதும் இடம் தராமல் தன்னுடைய இயல்பான பாணியிலே நிலைகொண்டு சஞ்சலமற்று எவன் ஒருவன் நிலை கொள்கிறானோ அவனே ஒரு மகானாக உற்பத்தியாகின்றான்.

அன்பனே!

இந்தச் செடியானது எவ்வளவிற்கு மேலாதிக்கம் செலுத்த வல்லது! எவ்வளவு வலிமை கொண்டது! என்று பார்த்தாயா? அனைத்து தடைகளையும் உடைத்தெறிந்து, கொண்கிறீட் பெட்டையையே தாக்கி பிளந்து அதன் ஊடாக தலையைக் காட்டி வளர்ந்து நிற்கின்றதென்றால் இந்த மனிதனின் சபாவங்களில் உறைந்து விட்ட அகங்காரப் பேய் சாதாரண மானதொன்றா? அது அடுத்தவனை தாக்கி அழிக்க கூடிய அபார சக்தி படைத்தது என்பதை அறிகிறாயா?

இந்த அகங்காரமானது மனித வாழ்க்கையினுடே எப்படி செயற்படுகின்றது என்று பார்த்தாயா?

உன்னைச் சுற்றி ஒரு வலையைக் கட்டி, அதனுள்ளே உன்னைச் சிக்க வைத்து, அதுவே நிலையான இன்பம் என்ற ஒரு போக்கினை உனக்குக் காட்டி, அங்கேயே உன்னை மூழ்க வைத்து, இறுதியில் காலம் என்ற சக்கரத்தில் உன்னை மாட்டிவிட்டு, ஆதாள பாதாளத்திலே உன்னைத் தள்ளிவிட்டுத்தான் ஓயும்.

நீயும் உன்னுடைய மனம் போகின்ற போக்கினிலே வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு அதாவது உன்னுடைய வாழ்க்கையினையே அந்த அகங்கார மாயைக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு திக்குத்திசை தெரியாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாய்.

முதலில் இந்த ஓட்டம் நிறுத்தப்பட வேண்டும். அப்படி இந்த மன ஓட்டம் நிறுத்தப்பட்டால் தான் ஞானம் என்கின்ற புனித நீரிலே மூழ்கி ஒரு புனிதமான நிலையினை அடைவாய்.

சற்றே வெளியே வா !

அன்பனே!

நீ இந்த கொடிய மாயையாகிய அகங்காரச் செடிக்கு மரணதண்டனை வழங்கி அதனுடைய அபார வளர்ச்சியை வேரோடு பிடுங்க விரும்புவாயே யானால்,

நீ

நிச்சயமாக வளர்க்க வேண்டியது 'பணிவு' என்னும் பச்சைப் பச்சிலென்ற சக்தி மிகு செடியையே. இச்செடியானது அகங்காரச் செடியின்மேல் தாவும்போது அதனுடைய சக்தி மழுங்கடிக்கப்பட்டு விடும். ஆனாலும் அகங்காரச் செடியையும் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. ஒரு கொள்கிறீர் பெட்டையே ஊடுருவி தலையை வெளியே நீட்டி வளர்ந்திருந்ததையும் மேலே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

இருப்பினும்,

'பணிவு' என்ற ஆபரணத்தை அணிந்து உன்னை அழகுபடுத்துவாயா? அல்லது அகங்காரம் என்ற கவசத்தை அணிந்து உன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முயல்வாயா? இந்தப் பணிவும் அகங்காரமும் ஜென்ம விரோதிகள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? பணிவு குடிகொண்டுவிட்டால் அங்கு அகங்காரம் குடியிருக்க மாட்டாது, ஏனெனில் இருவரும் ஒரே வீட்டில் தங்க மாட்டார்கள்.

பணிவு அழகுபடுத்தும் ஆபரணமாகலாம். அதனால் அடுத்தவர்கள் கவரப்படுவார்கள். ஆயுதமாகவும் மாற்றப்படலாம். அப்பொழுது அச் சக்தி முன் எச்சக்தியும் முகம் கொடுக்க மாட்டாது.

உன்னுடைய பணிவுத் தன்மையிலே எளிமையும் வாய்மையும் தெய்வீகமும் புலப்படும். அது உனது பாதுகாப்பு ஆயுதம் மட்டுமல்லாது, மற்றும் அனைவருக்கும் ஒரு ஆயுதமாகவும் அமைந்து விடும்.

எனவே, அப்பாதுகாப்பிலே எத்தனை பேரை வாழ வைக்கின்றாய்? 'பணிவு' என்றால் மற்றவர்களுக்கு அடிபணிவது என்றோ, அல்லது தலை குனிதல் என்றோ சிலர் கருதக்கூடும்.

ஆம்! அந்நிலைக்கு 'பணிவு' ஒரு போதும் இறங்கமாட்டாது. அகங்காரம் உடையோர் 'சும்மா' கொக்கரிப்பார்கள். அதாவது அதைச் செய்வேன், இதைச் செய்வேன் என்று பம்பரம் போல் சுழலுவார்கள். காலம் அவர்களை பம்பரம் போல் அமைதியாக்கிவிடும்.

பணிவுடையவோர் பொறுமை காத்து அடங்கியிருப்பர். ஒரு பார்வையாள ராகவும் இருப்பார். உதாரணமாக முயலும் ஆமையும் கதை கேள்விப்பட்டி ருப்பாய் என்று நம்புகிறேன். முயலானவர் எவ்வளவு வேகமாக ஓடக் கூடியவர்? அவருடைய புத்தி (Intelligent) என்னும் மமதை ஆமையினுடைய Innocence ஐ மதிக்கவில்லை. அதாவது அதனுடைய பணிவை கணிக்க வில்லை என்றே சொல்லலாம். இங்கே முயலுடைய செருக்கு அவரை இளைப்பாற வைத்து, துயில் கொள்ள வைத்தது. ஆனால் ஆமையான வரோ தனக்கே உரித்தான துரிதத்தில் செயல்பட்டு, என்ன பாடம் முயலுக்கு கற்றுக் கொடுத்தார் என்பதும் உனக்குத் தெரியாத ஒன்றல்ல. இதுவே பணிவின் மகிமை.

மேலும்!

தன்னையும் மற்றவர்களையும் அறிவதற்கு பணிவே சிறந்த மூலிகை. 'பணிவு' சுயநலம் என்ற பதத்தை அகராதியிலிருந்து அகற்றிவிடும்.

உனக்கு தெரியுமா? இச்சுயநலமே அகங்காரத்திற்கு தூபம் போடுவது. இந்தப் பணிவினுடையவர் எவரிடமாவது எதனையும் பெறவேண்டும் என்று அணுஅளவும் விரும்பமாட்டார்.

உறவுகளை வளர்ப்பார்! உள்ளங்களை வெல்லுவார்! அடுத்தவர் கூற்றை செவிமடுத்து புரியும் அளவிற்கு கேட்பார். அலட்சியப் போக்கு அறவே இராது. கோபம் நெருங்காது.

மக்களும் அவர்களை சுலபமாக நெருங்குவார்கள்.

எனவே இத்தனையும் உன்னிடம் இருக்குமேயானால் அகங்காரச் செடி உன் மேல் படருமா? செழிக்குமா? என்ன? இப்பொழுது,

பணிவுக்குத் தடையாக இருப்பது என்ன? விருப்பமின்மை, வெறுப்பு, பொறாமை, உன்னிடம் குடிபுக அனுமதிப்பாயேயானால் பணிவைத் தக்க வைக்க மாட்டாய்.

இது வேண்டும், அது வேண்டுமென்று கேட்கும் மனோபாவம் இருக்குமே யானாலும், உன்னுடையது எதனையும் மற்றவர்கள் தொடக்கூடாது என்ற உணர்வுகள் இருக்குமேயானாலும், அடுத்தவர்களிடம் இவர் இதைச் செய்கின்றார், அவர் அதைச் செய்கின்றார், நான் சொல்லுகின்றபடியே செய்யப்படல் வேண்டும், என்னைக் கேளாமல் எப்படிச் செய்வார்கள்? என்னுடைய அறிவுறுத்தலின்படியே இங்கே அனைத்தும் நடைபெற வேண்டும் என்று விரலை சுட்டிக்காட்டி பேசுகின்ற பழக்கம் இருக்குமேயானாலும் பணிவு வளராது. பதிலாக அகங்காரம் வேருன்றிவிடும்

உனக்கு மற்றவர்கள் மரியாதை தரவேண்டுமென்றும், அந்தஸ்து, சொத்துக்களில் ஆசைகள் வளருமேயானாலும், அவைகளும் அகங்காரப் போக்கிலிருந்து விடுபடுவதற்கு தடையாகவே இருக்கும்.

இந்தக் கட்டத்திலே அகங்காரத்தின் முகத்தை மேலும் பார்ப்போமா? அன்பனே!

இது புறவிடயங்களிலிருந்து ஆரம்பமாகி, அனைத்திலும் ஊடுருவி, அழித்து, இறுதியிலே அகத்திலே சென்று குடியேறுகின்ற தன்மை கொண்டது. அகங்காரமே கோபத்தையும் பேராசையையும் உருவாக்குகின்ற மூலப்பொருட்களாகவும் இருக்கின்றது.

அப்பொழுது,

அங்கே அன்போ கருணை உணர்வோ காண்பது அரிதாகி விடுகின்றது.

ஆத்மனே!

நீயோ உன்னிடம் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்கின்ற அசைக்க முடியாத முயற்சியுடன் செயற்படுகின்றாய் என்பதனையும் நான் அறிவேன்.

ஒரே நாற்காலியில் இருவர் உட்காரவேண்டும், இருவரும் நாற்காலியில் தான் உட்காரவேண்டும் என்று முந்திக்கொண்டு செயற்பட்டால் அது ஒரு 'இசை நாற்காலி' என்னும் போட்டியாகிவிடும். ஒரே நேரத்தில் இருவரும் உட்கார முடியாது. எனவே "நீங்கள் முதலில் உட்காருங்கள்" என்று அடுத்தவருக்கு விட்டுக்கொடுத்தால், உடனேயே மற்றவரும் பரவாயில்லை நவகளை முதலில் உட்காருவதில் என்று நமக்கு விட்டுக்கொடுப்பார். அப்பொழுது போட்டி தவிர்க்கப்படுகின்றது.

பணிவு உள்ளவர்களிடம் சுயநலம் இருப்பதில்லை. ஆனால் அகங்காரம் கொண்டவரிடம் சுயநலம் இருக்குமென்றும், தன் நலத்தைக் காப்பாற்றுவதே அதன் சாயல் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தோம். பணிவுடையவர் மற்றவர்களில் அக்கறை உடையவர்களாகவும், செருக்குப் பிடித்தவர் தன்னிலையே அக்கறை உடையவராகவும் இருப்பார் என்பதும் உண்மை.

‘நீங்கள் முதலில்’ என்று மற்றவர்களுக்கு வழிவிடும் உயர்ந்த பண்பு இவர்களிடம் வெளிப்படையாகவே இருக்கும்.

மரம் ஒன்று நிறைவாகக் கனிகளைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் காலங்களில் அனைவருக்கும் வளைந்து கொடுக்கின்றது. தன் மீது கற்களை வீசுபவர்களுக்கும் பிரதி உபகாரமாக மரமானது கனிகளைத்தான் கொடுக்கின்றது. இதனால் மரம் ஒன்றும் குறைந்து போவதில்லை. தன்னை நம்பியுள்ளவர்களுக்கு நிழலையும் கொடுக்கின்றது. சாதாரண ஒரு மரம் எவ்வளவு பெரிய பண்பை உணர்த்துகின்றது. ‘சகிப்பு’ அதனுடன் பிறந்த மகா பண்பு. எனவே சகித்து கொள்வதினால் எதனையும் இழந்துவிட மாட்டோம். பதிலாக வளர்ச்சிதான் தென்படும். அகங்கார போதையிலே இது சாத்தியமாகுமா?

ஒரு பஸ்சிலே நாம் பிரயாணம் செய்கின்றோம். வயதான ஒரு முதியவர் தன்னை இருத்திக்கொள்ள இடமின்றி தடுமாறியவாறே நின்று கொண்டிருக்கின்றார். அப்பொழுது நமது இருக்கையை அவருக்கு விட்டுக்கொடுத்தால் அவர் எவ்வளவு சந்தோஷமடைவார்? மனம் நெகிழ்ந்து இதயபூர்வமாக நம்மை ஆசீர்வதிக்கவும் செய்வார். அவருடைய முகத்தில் தோன்றும் மகிழ்ச்சி, நமக்கும் கூட திருப்தியையும் மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கும் அல்லவா?

பணிவாக இருப்பவர்களிடம் பரமன் கூட பணிந்து பக்கத்தில் வருவார்!

மழை நீர் உயரமான மலைப்பகுதிகளில் தேங்கி நிற்காது தாழ்வான பள்ளங்களை நோக்கித்தான் பாயும். பின்பு ஆறாக மாறி ஊருக்கெல்லாம் நன்மை பயக்கும்.

ஐயனே!

நீ கலியுகம் என்னும் காட்டாற்றிலே, எங்குமே கரையேற வழி தென்படாமல், கால வெள்ளத்தினூடே அடித்து செல்லப்பட்டு விடுவாய்.

முதலில் உன் புற உலகத் தேடுதலை நிறுத்து.

ஏனெனில்,

தேடுதல் முயற்சியிலே இந்த அகங்காரப் பேய் உன்னை விழுங்கிவிடும் அபாயமும் உண்டு.

ஒரு காலத்தில் ஒரு அரசன் இருந்தானாம். அவனுக்குள் ஒரு ஆசை, இந்த உலகினையெல்லாம் வெல்ல வேண்டும் என்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டு ஒவ்வொரு நாடாக ஜெயித்து, இறுதியில் இப்பூவுலகத்திற்கே அதிபதியாக மாறிவிட்டானாம். இனி மேற்கொண்டு சாதிப்பதற்கோ, ஜெயிப்பதற்கோ ஒன்றுமே இல்லை என்று அவன் இறுமாப்புடன் இருந்த நேரத்தில் மேலுலகத்திலிருந்து ஒரு தேவதை புறப்பட்டு அந்த அரசனை நாடி வந்ததாம்.

அந்த தேவதை அரசனிடம் 'இப்பூவுலகத்தில் நீ ஜெயிக்க வேண்டிய இராச்சியமோ அல்லது சாதிக்க வேண்டியவைகளோ மேலும் இருக்கின்றதா?' என்று வினவியபோது. 'ஒன்றுமே இல்லை அனைத்தும் என் ஆட்சியின் கீழ்தான்' என்று அந்த அரசன் இறுமாப்புடன் பதிலளித்தான்.

அப்பொழுது அத் தேவதையாகப்பட்டது அந்த அரசனை நோக்கி கூறியது. 'மேல் உலகத்திலே தங்க மலை ஒன்று இருக்கின்றது. அதிலே உன்னைப் போன்று சாதித்தவர்களின் பட்டியலும், சாதித்தவைகளும் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீயும் உடன் சென்று அந்த தங்கமலையிலே பொன் எழுத்தக்களால் பொறித்துவிட்டுவருவாய் என்றது.

உற்சாகம் அடைந்த அரசன் உத்வேகத்தோடு சென்று தங்கமலையை அடைந்த பொழுது இதற்கு முன் சாதித்தவர்களின் பட்டியலும், செய்திகளும் ஏராளமாகப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. அரசன் இதைக் கண்டு வெகுண்டான்.

ஏனெனில்,

நான் தான் பூவுலகம் முழுவதையும் ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தவன் என்றிருக்க, அநேகர் என் வரிசையில் இருக்கின்றார்களே என்று மனதில் ஒரு சறுக்கல், அங்கே ஒரு மூலையாகப்பட்டது காலியாக இருந்தது அந்த இடத்தில் மிகுந்த இறுமாப்போடு தான் அபூர்வமாக சாதித்த அற்புத செய்தியினை அந்த தங்கமலையினிலே பொன்னெழுத்துக்களால் பொறித்துவிட்டு திரும்ப ஆயத்தமானான்.

அவ்வேளையில்,

தனக்குப்பின்னால் நீண்டதொரு வரிசை இருந்ததை அரசன் கண்ணுற்றான். 'நீங்கள் எதற்காக இப்படி வரிசையாக நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்?' என்று அரசன் கேட்டான்.

'நாங்களும் உன்னைப் போலவே பல அரிய விஷயங்களை சாதித்து விட்டு, சாதித்தவற்றை இந்த தங்கமலையிலே பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கவேண்டி வரிசையாக காத்து நிற்கின்றோம்' என்றார்கள்.

இப்பொழுது,

'நீ சற்று இடம் கொடுத்து விலகினாயானால், நீ பதித்த பொன் எழுத்துக்களையும் அழித்துவிட்டு, நாங்கள் சாதித்தவற்றை பதிக்கவேண்டித்தான் காத்திருக்கின்றோம்' என்று கூறிய வண்ணம் அந்த அரசனை விலக்கி விட்டு, அரசன் பதித்தனவற்றை அழித்து விட்டு தங்களின் சாதனைகளை எழுத ஆரம்பித்தார்கள்.

அந்த அரசன் மிகவும் பதறிப் போனான். தான் ஆயுள் பரியந்தம் பெரும் முயற்சி செய்து இந்தப் பூவுலகத்தையே ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வந்து சாதித்த அரிய செய்தி, தங்கமலையிலே ஒரு விநாடி கூடத் தங்காது அளிக்கப்பட்டு விட்டதை காணும்போது அரசன் மிக வேதனையடைந்தான்.

அந்த வினாடி அரசனுக்கு ஓர் உள்ளுணர்வு தட்டியது. அதாவது முன்னொரு நாள் இந்த அரசன் தான் சாதித்தவைகளையும் வெற்றி கொண்டவைகளையும் ஒரு மகா முனிவரிடம் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்த வேளை முனிவர் இவனை நோக்கி 'இவைகளெல்லாம் எவ்வளவு காலத்திற்கு?' (How long this too!) என்ற மகா வாக்கியத்தை உணர்த்தி யிருந்தார். அப்பொழுது அரசன் இருந்த நிலையில் முனிவர் கூறியவற்றை காதில் போட்டுக்கொள்ளாது விட்டாலும் அவனின் மனதில் பதிந்திருந்தது. அதனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே அவனால் அதனை நினைவு படுத்தக்கூடியதாகவும் இருந்தது. அவனை உணரவைக்கும் நோக்குடன் இக்கட்டான சமயத்தில் வெளி வந்ததும் அவன் செய்த புண்ணியங்களாகவும் இருக்கலாம். எவ்வாறு இருப்பினும் அரசனிடத்திலே பெரும் மாற்றம் தோன்றியது. அவன் நிலையாமையையும் உணர்ந்து கொண்டான்.

ஆகவே எங்கள் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் மூலமாகவும் இந்த அகங்கார போதையை தளர்த்திக் கொள்ளலாமல்லவா?

அப்பனே!

நீ இதுவரை சாதித்தது என்ன? பூவுலகத்தையே ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வந்து கோலோச்சிய செய்தி ஒரு நொடிப்பொழுதினிலேயே அழிக்கப்பட்டு வேறு ஒரு செய்தி அங்கு குடியேறிவிட்டது.

அந்த அரசன் அகங்கார போதையில் மூழ்கி இருந்த வேளையில், அவன் முன்னிலையிலேயே அழிக்கப்பட்டுள்ளது கவனிக்கப்படவேண்டிய தொன்று.

எனவே அப்பனே!

நீயும் அகங்கார போதையிலே சிக்குண்டு விடாதே!

இந்த வேளையிலே,

நீ சிந்திக்கலாம்! அகங்காரம் பற்றியே இவ்வளவு விமரிசையாக சொல்லிக் கொண்டு போகின்றாரே! ஆனால் அதற்கு சமமானதும் அல்லது அதனிலும் கூடிய சக்தி படைத்த விகாரங்களும் இருக்கின்றது. அவைகள் மனித குலத்தை சீரழிக்கின்றனவே! அவைகளைப் பற்றி அவ்வளவாக குறிப்பிடப்படவில்லையே! இந்த அகங்காரத்திற்கு மட்டும் இவ்வளவு விளம்பரம் ஏன்?

அப்பனே!

விகாரங்கள் அல்லது தீயசக்திகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை. ஒன்றிருந்தாலே போதும் மற்றவர்கள் குடிக்கொண்டு விடுவார்கள்.

காமமும் கோபமும் இருமுனைகளைக் கொண்ட பயங்கர ஆயுதம். இவைகளுக்குத் தீனி இந்த அகங்காரமே என ஆராய்ச்சிகள் தெரிவிக்கின்றன. எனவே காமச் செயல்களுக்குத் தூண்டுதலாக இருக்கின்ற அகங்காரம் அழித்தொழிக்கப்படவேண்டியதொன்றாகும்.

இந்த அத்தியாயத்தை எழுதிக் கொண்டிருந்த வேளை ஓர் சுவாரசியமான ஆனால் அகங்காரப் பேய் ஒருவரை ஊடுருவி இருந்த காட்சியை கவனித்த சம்பவம் நினைவிற்கு வந்தது.

அன்றொருநாள், 50 வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு பிரபல்யமானதும், சரித்திரப் புகழ் வாய்ந்த வணக்கத்தலத்திலே இரவுப் பூஜை நடைபெற்று, திருவுருவம் வாகனத்தில் எடுத்து வரப்படுகின்றது. ஒரு கட்டத்திலே பூஜையில் ஈடுபட்டிருந்த அந்தணர் தேவாரம் ஓதும்படி கேட்கின்றார். உடனே அங்கிருந்த அன்பர் ஒரு தேவாரத்தை ஆரம்பித்து படிக்கின்றார். உடனே வாகனத்தின் முன் கொம்பை தாங்கி வந்த ஒருவர் இடைமறித்து தானும் ஒரு தேவாரத்தை ஓத ஆரம்பித்தார். அவருடைய முகத்திலே கோபத்தின் சாயலும் செருக்கும் சேர்ந்திருந்ததை அவதானிக்கக்

கூடியதாக இருந்தது. முன் ஓதியவர் பணிவுடன் ஒதுங்கிக் கொண்டார். பின் ஒரு நாள் அவரைச் சந்தித்தபோது 'ஒருவர் தேவாரம் படிக்கும் பொழுது நீங்கள் ஏன் இடைமறித்துப் படித்தீர்கள்?' என்று வினவியபோது 'எங்கள் உரிமையை விடக்கூடாது' என்று பதிலளித்தார்.

இவ்வாறு மனிதன் தன் அறியாமையினால் தன்னையே இழந்து விடுகின்றான். இதை வெளிப்படுத்துவதால் எவரிடமும் குறைகாணும் நோக்கம் அறவே இல்லை. ஆனால் மனிதன் இந்த அகங்காரத்தின் கோரப்பிடியில் சிக்குண்டு அன்றுதொட்டு இன்றுவரை அல்லல் படுகின்றானே என்னும்போது வேதனையும் வெட்கமும் அடைய வேண்டியதாகவே இருக்கின்றது. ஞானிகள், யோகிகள், புனிதர்களுடைய இறுதி வாக்கியங்கள் அதி மகிமை வாய்ந்தவைகளாகவும் அவர்களுடைய அநுபவங்களின் சாரமாகவும் அமைந்துவிடுகின்றது.

இந்த வரிசையிலே,

பரமாத்மா, பரமதந்தை சிவனின் கருவியாக இருந்தவரும், பிரம்ம குமாரிகள் ஆத்மீக பல்கலைக்கழகத்தின் ஸ்தாபகரும், மக்களின் தந்தையாகக் கருதப்படுகின்றவரும், 'பிரம்ம பாபா' என்று பெயர் சூட்டப்பட்டவரும், தன்னுடைய இறுதிக் காலத்தில் கூறிய வார்த்தைகள்- அசரீரியாக இரு (Be Incorporeal)

ஆணவம் அற்று இரு (Be Egoless)

விகாரங்கள் அற்று இரு (Be Viceless)

என்ற மகா மந்திரங்களாகும்.

இவ்விடத்திலே கவனிக்கப்படவேண்டியது, காமம், கோபம், பற்று, அகங்காரம், பேராசை போன்ற முக்கிய விகாரங்களுக்குள் 'ஆணவம்' அடங்கியுள்ள போதிலும் அதற்கு தனித்தவம் கொடுத்து திரும்பவும் ஆணவம்(Ego) அகற்றப்பட வேண்டுமென்று தனது இரண்டாவது வாக்கியத்திலேயும் குறிப்பிட்டுள்ளது, இந்த ஆணவத்தின் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது அல்லவா?

'பணிவு' வாழும் கலையைக் கற்பிக்கின்றது. 'அகங்காரம்' வாழ்வை அழிக்கும் கலையை கற்பிக்கின்றது.

ஒருவருடைய நடத்தையை கவனித்துவிட்டு இவர் ஒரு ஆணவமான மனிதர் என்று கூறுவது ஒரு வழக்கம். இந்த ஆணவத்தை தாய்மையாகக் கொண்டு (கடும்பச் செவியிலே) மறையவிட்டு வளரும் சிறு கிளைகளும் இருக்கின்றன. இவைகள் தங்கள் தாயானவளின் சக்தியை உறிஞ்சி எடுத்து வலுவாக வளர்ச்சி பெறும் தன்மையும் உடையன.

அவைகளாவன,

அகங்காரம்

அகந்தை

அகம்பாவம்

கர்வம்

பிடிவாதம்

வெறுப்பு

தலைக்கனம்

செருக்கு

மமதை

இறுமாப்பு

வீராப்பு

கிறுக்கு

திமிர்

தற்பெருமை

இறாங்கி என்றும் வகைப்படுத்தலாம்.

இவைகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்துவம் வாய்ந்தவைகள்.

நாம் வாழும் காலப் பகுதியை கலியுகம் அல்லது இரும்புலகம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

இரும்பின் மீது தொடர்ச்சியாக நீர் படும்பொழுது அது படைபடையாக துருப்பிடித்து தன் இயல்பான தன்மையை விரைவில் இழந்து விடுகின்றது.

அவ்வாறே இந்த இரும்புலக வாழ் மக்களும், ஏன் தத்துவங்கள் கூட தங்கள் இயல்பான தன்மைகளை இழந்து கொண்டே இருக்கின்றார்கள். இந்த இழப்பு எதிர்மறையான குணங்கள் உட்பட அகங்கார போதையையும் ஊட்டிவிடுகின்றது. எனவே நாம் இவைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்பதையும் உணருகிறோம்.

இந்த உணர்வே 'தன்னை அறிதல்' என்ற ஆரம்ப பாடத்தை கற்கத் தூண்டுகின்றது. இப்பாடம் மூலமாக தன்னிலே ஒரு ஆக்கபூர்வ மாற்றத்தை உருவாக்க, ஆத்மீக ஞானம் அவசியமாகின்றது

அதற்கான பங்களிப்பை பிரம்மகுமாரிகள் இராஜயோக நிலையங்கள் இலவச சேவையாக செய்து கொண்டிருக்கின்றன.

எனவே,

நீ அங்கு விரைந்து சென்று, ஆத்மீக ஞானத்தைப் பெறுவாயாக!

கர்மாவும் விதியும்

என் அன்பனே!

உன் கையில் இருக்கும் இப்புத்தகத்தின் சில அத்தியாயங்களிலே கர்மாபற்றிய தகவல்கள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் நிகழ்காலத்திலும் சரி வருங்காலத்திலும் சரி நாம் வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் வெற்றி தோல்விகள் எங்களுடைய செயல்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதில் அசையாத நம்பிக்கையின் காரணமாக அதைப்பற்றி உங்களுடனும் பகிர்ந்துகொள்ளுவோம் என்ற தீர்மானமே இச்சிறுகட்டுரை.

கர்மாவைப்பற்றிய ஞானம் எம்மிடம் ஓரளவு இருக்கின்ற போதிலும், எங்களுடைய நாளாந்த வாழ்க்கையிலே, எவ்வாறு கையாளுவது என்ற உணர்வு, சதா இருக்காமையே இன்றைய அவலநிலைகளுக்கும் காரணியாகவும் அமைந்துவிடுகின்றது என்றும் கருதுகின்றேன்.

எனவே அறிவுபூர்வமாக புத்தியிலிருத்தி, ஆராதனை செய்வதிலும் பார்க்க, செயல்களினால் உருவாகும் தாக்கங்களை நன்குணர்ந்து, வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்படுத்தும் போதே அதற்கான பலன்களையும் அறுவடை செய்யலாம்.

சமயநூல்கள், தத்துவநூல்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்களாகிய மகாபாரதம், இராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், ஏன் பைபிள் கூட இக்கர்மா பற்றியும் அதனால் ஆகும் விளைவுகளையும் பல பாத்திரங்களை உருவாக்கியும், உதாரணங்களுடனும் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன.

எவ்வாறாயினும் தற்காலத்தில் எங்களுடைய நாளாந்த வாழ்க்கையிலே உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும். அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்ளும் போது கர்மத் தளையிலிருந்து எங்களை விடுவித்துக்கொள்ள முயற்சி எடுப்போமேயானால் வாழ்க்கை பயனுள்ளதாக அமையும்.

அன்பனே!

இந்த கர்மா பற்றிய ஞானத்தில் சிலர் ஆர்வமும், அநேகர் அக்கறை அற்றவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். ஏனெனில் இதனுடைய செயற்பாடு மறைமுகமானது. உதாரணமாக, கிறிஸ்தவத்திலே “உங்களில் பாவம் செய்யாதவர்கள் முன்வந்து கல்லால் எறியுங்கள்” என்று யேசுபிரான்

சூறியபோது ஒருவரும் முன்வரவில்லை. காரணம், அவர்கள் தங்கள் வாழ்நாட்களில் ஏதோ பாவக்காரியங்களில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். ஆனால், அதனுடைய தாக்கம் அல்லது விளைவுகள் அவர்களால் அறியப்படவில்லை. மேலும் கிறிஸ்தவத்திலே “நீ விதைத்ததையே அறுவடை செய்வாய்” (AS YOU SOW SO SHALL YOU REAP) என்ற கூற்று ஆழமான கர்மதத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. எனவே இக்கூற்றுக்கு மதிப்பு கொடுக்காதபோது தண்டிக்கப்படுகின்றோம்.

“உன்னுடைய நோக்கங்கள், செயல்களை தீர்மானிக்கின்றது” (ACTIONS WILL BE JUDGED BY INTENTIONS)

“உன்னுடைய சொந்த நடத்தையே வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் காரணமாகின்றது.” (IT IS YOUR OWN CONDUCT WHICH LEADS TO REWARD OR PUNISHMENT)

“இந்த வாழ்க்கை, அடுத்திற்கு தயார் செய்து கொள்வதாகும். நல்லதைச் செய் அங்கே அறுவடை செய்வாய்” (THIS LIFE IS BUT A TILLAGE FOR THE NEXT, DO GOOD THAT YOU MAY REAP THERE)

இஸ்லாம், செயல்களின் விளைவுகளை மேற்கூறிய சில வாக்கியங்கள் மூலமாக தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பௌத்தத்திலே ‘கர்மா’ என்றதும் ஒரு பீதி உணர்வு இருப்பதையும் பார்க்கின்றோம். காரணம் பாவச் செயல்களுக்கு மன்னிப்பில்லையென்றும் ஆனால் கிறிஸ்தவத்திலே பாவ மன்னிப்பு உண்டென்றும் கூறப்படுகின்றது. ஒரு சமயம் மோட்டார் வண்டி திருத்தும் இடத்தில், திருத்துபவரிடம், ஆத்மீக உரையாடலில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அச்சமயம் அவரின் நாய் அந்தப்பக்கம் வந்தது. “இந்த நாய் தன் தாயாராகவும் இருக்கலாம் என்றார்” பௌத்தத்திலே மறுபிறப்புக்கள் மனிதர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. அவரவர் பாவக்கணக்குகளுக்கு அமைய மனிதர்களாகவும், வேறுபிராணிகளாகவும், பிறப்பெடுப்பார்கள் என்றார். ஆகவே ஒருவரின் செயல்கள்தான் எதிர்காலப் பிறப்பையும் தீர்மானிக்கின்றது என்பதும் தெளிவாகின்றது. கர்மக் கொள்கையை பௌத்தம் மதிக்கின்றது. ஒரு சமயம் ஒரு இஸ்லாமிய செல்வந்தரிடம், “நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையில் சகல வசதிகளுடனும் இருந்து நாளாந்தம் லட்சக்கணக்கில் வங்கியிலும் வைக்கின்றீர்கள். ஆனால் அந்த சந்தி மூலையிலே ஒரு தாயானவள், இரு குழந்தைகளுடன் “இருந்து பிச்சை எடுக்கிறாளே, அது எப்படி? அல்லாவின் படைப்பென்றால், ஏற்றத் தாழ்வு ஏன்? என்று கேட்டபொழுது, அவர் அளித்த பதில் “அவங்கவங்க

செஞ்சமாதிரித்தானே, அது அவதேடிக்கொண்டது” என்றார். “சோழம் விதைத்து நெல் அறுவடை செய்யலாமா?” என்றார், ஒரு இஸ்லாம் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்.

ஆகவே மதங்களால் வேறுபட்டிருந்தாலும் கர்மக் கொள்கையைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரே கருத்தையே கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது.

கர்மத்தாவும் மிக ஆழமானது (KARMAPHILOSOPHY IS VERY DEEP) என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சிலர் அனைத்தும் எங்கள் முயற்சியிலேயே தங்கியுள்ளது என்றும், ஆனால் மனிதன் தன் சோம்பேறித்தனத்தாலும் கவனயீனத்தினாலும் விதிப்படியே நடைபெறும் என்பர் என்றும் கூறுவான். எவ்வாறு இருப்பினும் அவரவர்களுடைய செயல்களே வாழ்வை தீர்மானிக்கின்றது என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மையுமாகும். இதிலே அவரவருடைய ‘எண்ணங்கள்’ முக்கியமானது. “எப்படிச் சிந்திக்கின்றாயோ அப்படியே ஆகுகின்றாய்”. சிலர் பேசும்போது, “எந்நேரம் அப்படி”, “என்தலைவிதி” “என் கொடுப்பனவு அவ்வளவுதான்” “நாம் செய்த கர்மம்” “செய்த கொடுமைகளுக்கு அனுபவிக்கின்றேன்” என்றெல்லாம் கூறும் போது, தங்கள் முற்பிறவிகளிலும் நிகழ்காலத்திலும் செய்யப்பட்டவை களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பது புலனாகின்றது அல்லவா.

“உன்னுடைய செயல்கள் எப்படியோ அப்படியே உன்னுடைய எதிர்காலமும்” என்ற கூற்றுக்கு அமைய (AS IS YOUR ACTION SO IS YOUR FUTURE), கர்மாவென்றால் என்ன? அதன் விளைவுகள்? நல்ல கர்மா (GOOD KARMA) தீயகர்மா (BAD KARMA) என்றால் என்ன? என்பதையும் கவனிப்போம்.

நண்பனே,

கர்மாவென்றால் ‘செயல்’ உன்னுடைய எண்ணங்கள் செயல் வடிவம்பெறும்போது அது கர்மா என்று கூறப்பட்டாலும், ஒரு நோக்கத்தை (INTENTION) வைத்து எண்ணங்கள் உருவாக்கப்படும் போதே செயல்முற்றுப்பெற்று விடுகின்றது. மேலும், உன்னுடைய சொந்த எண்ணங்கள், அல்லது மற்றவர்களுடைய எண்ணங்கள், அபிப்பிராயங்களின் அடிப்படையில் செய்யப்படும் காரியங்கள் கர்மா.

இன்று, எது நல்லது? எது கெட்டது? எது சரி? எது பிழை? என்ற விசாரணைகளுக்கெல்லாம் வெவ்வேறு கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப் படுகின்றன. இதற்கு காரணம் சமயங்கள், நம்பிக்கைகளில் வேறுபாடு, மாறுபட்ட கலாசாரப் பின்னணி, அத்துடன் ஒரு சமயத்திலும் கூட வேறுபட்ட நம்பிக்கைகள் இருந்துவருகின்றன. இருப்பினும் இந்த நம்பிக்கைகள் காலகட்டங்களிலே மாற்றமும் அடைந்துள்ளன.

செய்யப்படும் செயல்கள் பயனுள்ளதாக இருக்குமேயானால் அது நேர்மறைக் கர்மாவென்றும் (POSITIVE KARMA) துன்பமும் சந்தோஷமின்மையும் உருவாக்குமேயானால் அது எதிர்மறைக் கர்மா (NEGATIVE KARMA) என்றும் அறியப்படல் வேண்டும்.

செயல்களின் பயன்கள் செயலின் நோக்கத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகின்றது என்றும் மேலே கவனித்துள்ளோம். ஆகவே ஒரே செயல் பலராலும் செய்யப்பட்டாலும், அதன் விளைவுகள் வேறுபடலாம். மேலும் உன்னுடைய செயலுக்குப் பின்னால் இருந்த நோக்கம் அல்லது மறைமுகமான சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்கள் பலனைத் தீர்மானிக்கின்றது என்பதையும் மனத்தில் இருத்திக்கொள். 'தானம்' என்றால் என்ன? புண்ணியம் என்றால் என்ன? உனக்கென ஒரு வரவு செலவைத் தயாரித்து (BUDGET) மிகுதியாக இருப்பதை கொடுப்பது தானம். ஆனால் முதலில் கொடுத்து விட்டு பின் உன் வரவு செலவுகளைத் தயாரிப்பது புண்ணியம் (CHARITY) என்றும் கருதுவாயாக. சுயநலம் கருதி செய்த செயல்களுக்கு பலன்களை எதிர்பார்க்கும் பழக்கம் இருக்குமேயானாலும் நற்பயனை அனுபவிக்க இயலாது. தன் செயல்களுக்கு பலன்களை எதிர்பார்க்காதவரே 'கர்மயோகி' என்றும் அழைக்கப்படுகின்றார். ஒருவருக்கு ஒன்றைச் செய்தால் அதை மறந்துவிடு. ஏனெனில், அதை மனத்தில் பதித்துக் கொள்வாயேயானால், செய்த செயலும் சம்பந்தப்பட்டவரும் உன் மனக்கண்முன் சதா நிற்பார்கள். இது பந்தனத்தையும் உருவாக்கலாம். நீ எதைச் செய்தாயோ அதை மறந்துவிடு. ஆனால் செய்ந்நன்றியை மறவாதே.

ஒரு கர்மயோகியின் எண்ணங்கள் செயல்வடிவம் பெறும்போது, முதலில் அவருக்கும், சமுதாயத்திற்கும் சூழலுக்கும் இறுதியில் படைத்தவருக்கும் பயனுடையதாக இருக்குமென்றும் அறியப்படல் வேண்டும். "எண்ணங்கள் எப்படியோ பலனும் அப்படியே" (AS IS THE THOUGHT SO IS THE REWARD) மனத்தில் உருவாகும் எண்ணங்கள்

அதிர்வுகளை அனுப்பும் சக்தி படைத்தது. அது சுற்றாடலில் உள்ள 'சூழலை' வலுப்படுத்தும் வலிமையும் உடையது. உருவாகும் எண்ணங்களின் தரம் (QUALITY) கவனிக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் கர்மரீதியாக அதே அதிர்வுகள் உன்னிடமே திரும்பலாம். அதாவது எதிர்மறையான வெறுப்பு, பகை, பொறாமை உள்ளடங்கிய அதிர்வுகள் அனுப்பப்படுமே யானால் அது உன்னிடமும் திரும்பலாம். அதாவது (LAW OF RETURNS) என்றும் கூறப்படுகின்றது. இந்த காலச்சக்கர வாழ்க்கையிலே அந்தந்தக் காலகட்டங்களில் செய்யப்படும் செயல்களின் தாக்கம் எம்முடனேயே பயணிக்கின்றது. இது மிக சூட்சுமமாக செயற்படுகின்றது. (WHAT GOES ROUND COMES AROUND) இன்னும் சற்று ஆழமாகப் பார்ப்போமேயானால் எங்கள் விதியை நாமே நிர்ணயிக்கின்றோம். ஒவ்வொருவரும் தான் செய்த செயல்களுக்கு கணக்கு காட்டவும் வேண்டும். தீர்க்கப்படவும் வேண்டும்.

அநேகர் தங்களுடைய கஸ்டங்களுக்கு முகம்கொடுக்க நேரிடும் போது அது தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தென்றும், விதைத்ததையே அறுவடை செய்கின்றோம் என்றும், உதாரணமாக "தினைவிதைத்தவன் தினை அறுப்பான் வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான்" என்றும் கூறிக் கொள்கின்றனர். விதிக்கப்பட்டது என்றால் யாரால் விதிக்கப்பட்டது. எப்படி விதிக்கப்பட்டது. நீ விதைத்ததையே அறுவடை செய்கின்றாய். உதாரணங்களாக ஒருவருடைய நிகழ்காலச் செயல்களிலேயே எதிர் காலமும் அடங்கியுள்ளது என்ற நம்பிக்கை இருக்குமேயானால், நிச்சயமாக அவர் தன் தீய குணங்களை படுகுழியில் புதைத்துவிட்டு, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி நல்ல செயல்களையே செய்துவரின், இப்பொழுதும் சந்தோசம், செல்வம், அமைதி ஆனவற்றை அனுபவம் செய்யலாம். அநேகர் இவ்வழியில் சென்று தங்கள் வாழ்க்கையை மாற்றியும் உளர். உன்னுடைய பிறப்பு, கோள்கள் உருவாக்கும் விளைவுகளால் அல்ல என்பதையும் மனிதனுடைய நேர்மறை எதிர்மறை செயல்களின் விளைவுகளாலேயே கோள்களும் தாக்கத்திற்கு உட்படுகின்றன என்றும் அறிவாயாக. ஆகவே உனது செயல்களுக்கும், கோள்களின் செயற்பாடுகளுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகவே அறியப்படுகின்றது.

ஒருவருடைய செயலை அவதானித்து அது தரக்குறைவாக இருந்தால் உடனே "அது அவரின் பிறவிக்குணம்" என்றும் கூறுபவர்களையும் காண்கின்றோம். ஏனெனில் அது அவரின் நடத்தை,

அவர் எடுத்து வந்த சம்ஸ்காரங்களை தழுவியதாகவும் இருக்கலாம். அதனையே “பிறப்பு எப்படியோ அப்படியே செயல்களும் (AS IS THE BIRTH SO IS THE ACTION) என்றும் கூறுவார்கள்.

எனவே,

இவைகளை எல்லாம் சீர் தூக்கிப்பார்க்கும் போது சந்தோசமும் சந்தோசம் இல்லாமையும், வெற்றியும் தோல்வியும் எங்களுடைய தெரிவாகவே இருக்கின்றது. கடவுளானவரோ எவருக்கும் துன்பம் கொடுப்பதும் இல்லை, தண்டிப்பதும் இல்லை, என்றதின் விபரங்களை மறு அத்தியாயங்களிலே பார்த்துள்ளோம். பதிலாக, சந்தோசத்தை அருள்பவர் என்றும், துன்பங்களை போக்குபவர் என்றும் அவருக்கான புகழாரம் இருக்கின்றது.

ஆகவே நாம் செய்யும் வினைகள் விதியாக மாறி எங்களோடு சேர்ந்து விளையாடுகின்றது. உன்னுடைய மனச்சாட்சியே உன்னுடைய நீதிபதியும், யூரியும். இது ஒரு தெய்வீகத் தீர்ப்பு. அது தாமதிக்கப்படவும் மாட்டாது. மறுக்கப்படவும் மாட்டாது.

கர்மவினைகளைத் தீர்ப்பதற்கும் தூய கர்மாக்களைச் செய்ய தூண்டுவதற்கும், கர்மாவின் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்வதற்கும் என்ன செய்யலாம். முதலாவதாக தன்னை உணருதல், உணர்வின் மூலமாக தன்னை இனம்கண்டு, ஞானம், யோகம், ஆத்மீக அனுபவங்கள், இவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தூய கர்மாக்களை (சுகர்மா) செய்தல். எதிர்மறையான கர்மாக்களை (விகர்மா) உருவாக்கும் காமம், கோபம், பற்று, அகங்காரம் ஆசைகளை இல்லாதொழித்தல். ஏதாவது நோய்கள் காணப்படுமேயானால் அதை பக்குவமாக ஏற்றுக் கொள்ளவும் வேண்டும். அதாவது, இந்த நோய்க்கு பிறர் எவரும் காரணமல்ல, நானே காரணமாக இருக்கின்றேன் என்ற உயரிய மனோபாவத்துடன் நடந்துகொள்ளும் போதும், கணக்குத் தீர்க்கப்படுகின்றது. எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக அனுதினமும் உன் தந்தையாகிய சிவனை நினைவுசெய்ய வேண்டும் நினைவு என்றால் தொடர்பு, ஒரு சந்திப்பு. எனவே பரமாத்மா பரமதந்தை, பரமனுடனான நினைவு, கர்மக்கணக்கு களை தளர்த்தும், அதாவது செய்த பாவகாரியங்கள் மன்னிக்கப்படும்.

இவ்வாறு கர்மக்கணக்குகள் குறைக்கப்படும் போதும், புதியன தவிர்ந்துக் கொள்ளப்படும் போதும், ஒரு மாற்றத்தையும் காண்பாய்.

சந்தோசம் குடிகொள்ளும். அமைதியாகவும் இருப்பாய். அநேக விடயங்கள் சூட்சுமமாக கைகூடும். கர்மாவும் விதியும் ஒன்றையொன்று தழுவிச் செல்வதையும் பார்க்கின்றோம்.

கர்மா சம்பந்தப்பட்ட நிஜமான சம்பவம் ஒன்றை ஒருவர் என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றார். “மாபெரும் ஞானி யோகசுவாமிகள் ஒரு காலைப்பொழுதில் சுண்டிக்குளியில் அமைந்துள்ள தனது குடிசையிலிருந்து பட்டணம் வருகின்றார். வரும்வழியில் சென்ட் யோன்ஸ் பள்ளிக் கூடத்திற்கு அருகாமையில், நாய் ஒன்று இவரை இடைமறித்து குலைத்தது. சுவாமி அவர்கள் ஒரு கல்லை எடுத்து வீசியதும் நாய் ஓடிவிட்டது. அன்று மாலை அவர்கள் வீடு திரும்பும்போது, அதே இடத்தில் அதே நாய் நின்று குலைத்து, மேலும் செல்லவிடாது தடுத்தது. உடனே ஒரு பொலிஸ்காரன் அவ்விடத்தில் தோன்றி அந்த நாயை விரட்ட சுவாமிகள் சென்றுவிட்டார்கள். ஆனால் அந்த பொலிஸ்காரனுக்கு என்ன நடந்தது எனதனக்கு தெரியவில்லை என்று சுவாமி தனது அனுபவத்தைக் கூறியிருந்தார். யார் இந்த பொலிஸ்காரன்? சிந்தித்துப்பார் சிலருக்கு சில சமயங்களில் ஒரு தெய்வீகசக்தி, (DIVINE ENERGY) இக்கட்டான காலங்களில் கை கொடுக்கின்றது. இதை அனுபவரீதியாக நானும் அனுபவப்பட்டுள்ளேன். கண்ணுக்குப் புலப்படாத சக்தி அந்நேரத்தில் தோன்றி, உதவிக்கரம் நீட்டுகின்றது.

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதிலிருந்து கற்றுக்கொள்வது என்ன? “காலையில் விதைத்ததை மாலையில் அறுவடை செய்கின்றாய்” “அதாவது ஒரு கல்லை மேலே எறிந்தால் அது கீழே வரத்தான் வேண்டும்” அவ்வண்ணமே நீயும், நானும் செய்பவைகளும் திரும்பி எம்மிடம் வரத்தானே வேண்டும்”

கர்மா என்னும் போதும் தனிப்பட்ட ஒருவரின் செயல்களும் அதனால் ஆன விளைவுகளும் மட்டும் அல்லாது, ஒரு தொழில் பார்க்கும் ஸ்தாபனத்திலோ, அல்லது பெரும் கம்பனிகளிலோ செய்யப்படும் பிழையான செயல்களுக்கும் வகை சொல்ல வேண்டியும் வரலாம். அதாவது நேரம், செல்வம், சக்தி உன்னுடையதானாலும் விரயமாக்குவதும் தொழில்புரியும் ஸ்தாபனத்தினுடைய நிதி, மற்றும் நிர்வாகத்தை ஒழுங்கீனமாகக் கையாளுவதும், மறைமுகமாக வஞ்சித்து அபகரித்தலும், மிகவும் இரகசியமான பத்திரங்களையும் உள் இரகசியங்களையும், செல்வமுட்டுவதற்காக மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதும் மாற்றுவதும்

எதிர்மறையான (NEGATIVE KARMA) பாவம் நிறைந்த நடவடிக்கைகளாகும். இவ்வாறு அபகரிக்கப்பட்ட நிதியையோ செல்வத்தையோ சந்தோசமாக அனுபவிக்கவும் இயலாது போய், சுதந்திரமான நித்திரையும் பாழாகி, மனமும் சதா குழப்ப நிலையிலேயே இருக்கும். இது தனக்குத் தானே வழங்கும் மோசமான தண்டனையுமாகும். இவ்வாறான நடவடிக்கைகளினால் உயர் மட்டத்தில் உள்ளவர்களும், பெரும் ஸ்தாபனங்களும் இரவோடு இரவாக சரிந்து உள்ளதை அனுபவரீதியாகக் காண்கின்றோம். நம்பிக்கைத் துரோகம், ஏமாற்றுதல் போன்ற இச்செயல்களுக்கும் பதில்கூற வேண்டியவரும்.

விதி - மதி சம்பந்தப்பட்ட சுவாரஸ்யமான ஆனால் ஒரு நிஜமான அனுபவத்தை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன். காலம் காலமாக இந்த விதி - மதி சம்பந்தமாக கருத்து வேற்றுமை இருந்து வருகிறது. இரு நண்பர்கள், ஒருவர் எல்லாம் விதிப்படியே என்றும் மற்றவர் இல்லை அது சோம்பேறிகளின் வியாக்கியானம், மதிக்கொண்டு அனைத்தையும் அடையலாம் என்றும் வாதிட்டார். விதிதான் என்று தர்க்கித்தவர் சற்று தளர்ந்து போனார். ஆனால் மற்றவரோ இவரை தோற்கடித்த செருக்குடன் சென்றுவிட்டார். இதனால் மனம் தளர்ந்தவர் தனது குருநாதரிடம் மனத்தளவில் தன் நண்பனுக்கு நல்ல புத்தியை கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டாராம். ஒரு மாதகால இடைவெளிக்கு பின்னர், மதியே எல்லாம் என்று வாதிட்டவர் வியப்புக் குறியுடன் மற்றவரின் வீடு சென்று தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை செருக்கு தணிந்த நிலையில் இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

“ஒருநாள் அதிகாலை ஐந்து மணியளவில் வீட்டுப் படலையடியில் சைக்கிளின் மணியோசை கேட்கின்றது. உடன் அங்கு சென்று பார்த்த பொழுது என்னை ‘அழகு’ என அழைத்து உன் நண்பன் நடராசா கொழும்பில் இன்று அதிகாலை மூன்று மணியளவில் மோசம் போய்விட்டதாக டெலிபோன் வந்தது. நானும் அவர் வீட்டிற்கே சென்றுகொண்டிருக்கின்றேன். நானும் நண்பன் வீட்டுக்கு சைக்கிளில் செல்கின்றேன். அங்கு அவருடைய மனைவியார், அவரின் சகோதரி, இன்னுமொரு பெண், தலைகள் கவிழ்ந்து சோகத்தில், விறாந்தையிலுள்ள மேசையைச்சுற்றி அமர்ந்திருக்கிறனர். அங்கே ஒரு அரிக்கேன் லாம்பும் எரிகின்றது. இறந்தவரின் மாமனார் என்னைக் கட்டித்தழுவி, மருமகன் கொழும்பில் இன்று காலை மோசம் போய்விட்டார் என கூறி அழுதார். அப்பொழுது திருவெம்பாவைக்காலம். சங்கு நாதத்துடன் கனவும் கலைந்தது.

இரண்டு கிழமைகள் பின்னர் “ஒரு நாட்காலை ஐந்து மணியளவில் ஒருவர் படலையடியில் நின்று பைசிக்கிளில் மணி அடித்தார். நான் சென்று பார்த்தபோது, இன்னொரு நண்பர் இவரை அழைத்து ‘அழகு’ உன் நண்பன். கஸ்டம்ஸ் கலெக்டர் நடராசா இன்று காலை 3 மணியளவில் மாரடைப்பினால் கொழும்பில் இறைவனடி சேர்ந்துள்ளார் என்று டெலிபோனில் செய்தி வந்தது என்றார். உடனே அவரும் நானும் எங்கள் சைக்கிளில் நண்பன் நடராசா வீட்டிற்கு செல்கின்றோம். அங்கே விறாந்தையில் ஒரு மேசையில் அரிக்கன் லாம்பு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. கனவில் கண்ட அதே பெண்கள் சோகமாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். நண்பனின் மாமனார், ஓடிவந்து என்னைக் கட்டி அணைத்து மருமகன், இன்று காலை 3 மணியளவில் கொழும்பில் இறைவனடி எய்திவிட்டார் என்றார் தளதளத்த குரலில்” இது நிஜமாக நடந்தேறிய காட்சி, எப்பவோ. வரையப்பட்ட காட்சியை கண்டுள்ளேன் என்று கூறி வருத்தப்பட்டார். இவ்வண்ணம் செருக்குடையோரைத் திருத்துவதற்காக இப்படியான காட்சிகளையும் அனுபவங்களையும் உடனுக்குடன் வெளிப்படுத்தும் சக்தி படைத்தவர் குருநாதர் யோகசுவாமி.

ஒன்று கனவுலகச் செய்தி மற்றையது மண்ணுலகச் செய்தி, இரண்டும் நூறுவீதம் பொருந்துகின்றது. கனவும் சில சமயங்களில் நிஜமாகி விடுகின்றது. விதியோ மதியோ அவைகளையிட்டு அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாது, கர்ம தத்துவத்தை இலகாக்குவதற்கு நல்லதையே சிந்தித்து, சிந்தித்ததையே பேசி, சொன்னதையே செய் வெற்றி நிச்சயம்.

“மேலும், கர்மா சம்பந்தமான விரிவான ஞானத்தைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு பிரம்மகுமாரிகள் இராஜயோக நிலையமொன்றுக்கு வருகை தரும்படியும் கேட்டுக் கொள்கின்றேன், எதிர்பார்த்திருக்கின்றேன்”

மனம்போல் வாழ்வ

மனத்திலிருந்து பிறப்பெடுப்பது மனிதம். எனவே ஆறாவது அறிவையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள மனிதனால் மனிதம் உதாசீனப்படுத்தப்பட்டால் மனிதனை எவ்வகைப்படுத்துவது? மனத்துள் உறங்கிக் கிடக்கும் மனிதம் வெளிவரவேண்டும். மறு ஜீவன்களுக்கும் மனம் என்றதொன்று இருந்த போதிலும் அது கூர்மைப்படாததினால் அவைகளால் முழுமையாக பயன்படுத்த முடிவதில்லை என்றும் கூறப்படுகின்றது. எனவே அரிது அரிது மானிடப் பிறப்பு என்று கூறிக்கொள்ளும் மனிதன் மனிதத்தன்மையுடன்தான் வாழுகின்றானா என்பது சுய பரிசோதனைக்கான விடயமாகும்.

விளைச்சல் நிலத்தை பராமரித்து பதப்படுத்தி விதைத்தால்தான் நல்ல விளைச்சலை எதிர்பார்க்கலாம். அவ்வண்ணமே இந்த மனமும் பராமரிக்கப்பட வேண்டியதொன்று. ஒரு சாதாரண தொழிற்சாலையில் கூட தங்கள் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு தரக்கட்டுப்பாடுகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன. அவ்வாறே நம்முடைய மனமும் சிந்திக்கும் திறமையை (Thinking Facility) கொண்டுள்ளது. அந்தச் சிந்தனைகள் அல்லது எண்ணங்கள் சொற்கள் வடிவில் வெளிவருகின்றது. எனவே அதற்குத் தரக்கட்டுப்பாடு அவசியமில்லையா?

பௌதிகமானவைகளில் எது தரமானது தரமற்றது என்பதனை மக்கள் இலகுவாக அறிந்து தரமற்றதை விலக்கி விடுவார்கள். ஆனால் இதுவோ சூட்சுமமானது தரக்கட்டுப்பாடுகளையும் உடைத்தெறியும் சக்தியுடையது. ஆதலால் எண்ணங்கள் எந்த உணர்விலிருந்து பிறக்கின்றது என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். அதற்கு மனம் செம்மையாக்கப்பட வேண்டும். மனதின் செம்மையாக்கம் பற்றி இன்னொரு அத்தியாயத்திலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன்.

அன்பே!

புத்தரிடம் சில கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன.

‘நீங்கள் சுவர்க்கத்திலிருந்து வந்துள்ளீர்களா’?

“இல்லை” புத்தரின் பதில்.

‘நீங்கள் ஒரு மானிடனா’?

“இல்லை” புத்தரின் பதில்.

அப்பொழுது, 'நீங்கள் யார்'? ஒருவன் கேட்டான்.

'நான் உணர்வுகளின் சொரூபம்' (I am the embodiment of consciousness) புத்தரின் பதில்.

“நான்” என்னும்போது என்னுடைய உணர்வுகளோடு சம்பந்தப்பட்டது என்பதை மறவாதே. ஒன்றை அதேமாதிரிக் காட்டும் ஒரு நிலைக் கண்ணாடி போன்று இருப்பாயாக. நிலைக்கண்ணாடி ஒன்று நிலை கொண்டு நிற்கும் வேளை அதிலே எல்லோரும் தங்கள் பிம்பங்களைப் பார்க்கின்றனர். இருக்கும் இடத்திலேயே அசைவற்று இருக்கும் கண்ணாடி எதையும் பதிவு செய்வதில்லை. ஆனால் நம்முடைய மனமோ ஒரு படமெடுக்கும் கருவியாகிவிடுகிறது. இந்தக் கருவி பிம்பங்களை பதிவு செய்து கொண்டே இருக்கும்.

இன்னொரு முக்கிய செய்தி!

உன்னுடைய மனதிலே எதிர்மறையான பதிவுகள் உரம் போட்டு வளர்த்த செடி மாதிரி செழித்து வளர அனுதிப்பாயானால் இப்பொழுது மட்டுமல்ல எதிர்காலத்திலும் இறுதி நேரத்திலும் உன்னை சஞ்சலப்படுத்தும் என்பதையும் அறிவாயாக.

எனவே,

ஆசைகளை வளர்க்காதே. பந்தங்களை உருவாக்காதே. பழைய பந்தனங்களை தீர்ப்பதற்கு வழியைப் பார். ஆம்! ஒரு கண்ணாடியைப் போல் இருப்பதற்கு பயிற்சி செய். கண்ணாடி கடந்தவற்றையையும் எதிர்காலத்தையும் காட்டுவதில்லை. பதிலாக இந்த விநாடி அதற்கு முன்னால் என்ன இருக்கின்றதோ அதையே காட்டும் தன்மை உண்டு.

ஆகவே,

கடந்த கால எதிர்கால சிந்தனைகளை சுமந்து கொண்டு மனதை சுமையாக்காதே. ஒரு தூய கண்ணாடியைப் போலவும், இறகைப் போலவும், லேசாக இருக்கப் பழகு. அப்பொழுது உன்னுடைய மனோபாவம் (Attitude) சுமையற்று இருக்கும்.

 ஒரு நாட்டரசனுக்கு கடுமையான வயிற்று நோ வந்தது. அரசன் அவஸ்தைப்பட்டான். மருத்துவர்கள் பலர் வைத்தியம் பார்த்தும் குணமடையவில்லை. அரசன் தொடர்ந்து இரு கிழமைகள் சுத்தமான

பாலில் குளித்து வர இந்நோய் குணமடையும் என்றும் அரசனுக்கு ஆலோசனை கூறினார். ஒவ்வொரு குடிமகனும் ஒரு போத்தல் சுத்தமான பால் குறிப்பிட்ட தொட்டியில் ஊற்றவேண்டும் என்று மந்திரியார் கட்டளை இட்டார்.

குடியானவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து நானோ நீயோவென்று முண்டியடித்துக் கொண்டு பால் ஊற்ற ஆரம்பித்தனர். அக்குடியானவர்களில் ஒருவன் தன் மனைவியிடம் அனைவரும் நிச்சயமாக சுத்தமான பாலைத் தான் ஊற்றப் போகிறார்கள், ஆகையால் நாங்கள் ஒரு போத்தல் தண்ணீரை ஊற்றினால் அது பாதிப்பு இருக்காது என்று முடிவு கட்டி எவரும் காணாமல் இரவோடிவரவாக ஒரு போத்தல் தண்ணீரை வெற்றிகரமாக ஊற்றி விட்டு திரும்பியுள்ளான். குடியானவனின் மனோநிலை எம்மாதிரியானது அதே மனோநிலையை மற்றவர்களும் கொண்டிருந்தால் நிலைமை என்னவாவது?

இப்பொழுது ஒரு இசை மூலம் மனோநிலை எப்படி கணிக்கப்படுகின்றது என்று பார்ப்போமா. ஒரு வகுப்பறையில் இருந்த மாணவர்களிடம் சில படங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அவைகளில் சில படங்கள் அழகான காட்சிகளை கொண்டவை. வேறு சில படங்கள் சுமாரான காட்சிகளைக் கொண்டவை. மாணவர்கள் அந்தப் படங்களைப் பார்க்கும் போது இரண்டு விதமான பின்னணி இசை இசைக்கப்பட்டது. ஒன்று பரவசமுட்டும் இசை, மற்றது சிறிது சோகமானது. மாணவர்கள் அழகான படங்களை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது சோகமான இசை இசைக்கப்பட்டது. அவர்கள் சுமாரான படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சமயம் பரவசமுட்டும் இசை இசைக்கப்பட்டது. இறுதியில் மாணவர்களிடம் எந்தப் படங்கள் அழகானவை என்று கேட்கப்பட்டபொழுது, அநேகமானோர் சுமாரான படங்களையே மிகவும் அழகானவையென்று கூறினார்கள்.

அழகு என்பது நாம் காணும் காட்சிகளிலோ, மனிதர்களிலோ, பொருட்களிலோ இருப்பதில்லை. அது நமது உணர்வுகளின் அடிப்படையிலான பார்வையிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. நமது உணர்வுகள் நல்லதாக இருக்கும் பொழுது உலகமும் அழகாகத்தான் இருக்கும். பல சந்தர்ப்பங்களில் நமது மனநிலை சரியாக இல்லாதபோது உணர்வற்றவர்களாகவும் ஆகிவிடுகின்றோம். அந்த நேரத்தில் ஒருவர் நல்ல அறிவுரை கூறினாலும் அல்லது நல்ல விசயங்களைக் கூறினாலும் அவை நமக்கு சரியாகப்படுவதில்லை. அந்த நேரத்தில் நாமும் காது

கொடுத்துக் கேட்பதில்லை. கேட்டும் கேளாதது போலவும் இருந்து விடுகின்றோம். சிலவேளைகளில் நல்லனவற்றை புறக்கணித்தும் விடுகின்றோம்.

மனோநிலை உயிர்த்தன்மை பெற சில வழிமுறைகள்:

- நல்ல இசை மற்றும் பரவசமுட்டும் பக்திப் பாடல்களைக் கேட்கலாம். ஞானப்பாடல்களைக் கேட்கலாம்.
- இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு களிக்கலாம்.
- தியானம் செய்யலாம்.
- ஏகாந்தமான நிலையில் ஆழ்ந்த அமைதியை அநுபவம் செய்யலாம்.
- பாலகர்களுடன் சிறிது நேரத்தைச் செலவிடலாம்
- புத்துணர்ச்சி ஊட்டும் கதைகளைப் படிக்கலாம்.
- எல்லாவற்றிக்கும் மேலாக பகவானை மனதில் இருத்தி அவரின் நினைவில் இருந்து காரியங்கள் செய்யலாம்.

எனவே உணர்வுகளின் உயிர்த்தன்மை பேணப்படல் வேண்டும்.

நண்பனே நாங்கள் சிலவேளைகளில் ஒருவர் கூறிய கருத்து அல்லது கொள்கை அல்லது ஒரு செயல் இவைகளைக் கேட்டவுடனும் பார்த்தவுடனும் “உங்கள் மனோநிலை சரியில்லை” என்று கூறி விடுகின்றோம். அது ஏன்? அவைகள் உங்களுடைய மனோநிலையுடன் ஒத்துப் போகவில்லை என்ற காரணமா? அல்லது அவைகளுக்கு நீங்களே நீதிபதியாக இருந்து இவருடைய கருத்துக்கள் கூற்றுக்கள் செயல்கள் தனிமனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்ற உறுதியான முடிவின் அடிப்படையிலா?

இன்று கிட்டத்தட்ட 700 கோடி மக்கள் எண்ணங்களை உற்பத்தி செய்து கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

ஒரு தொழிற்சாலையின் உற்பத்தி மூலப்பொருட்களின் தட்டுப்பாட்டால் தடைப்படலாம்.

ஆனால்,

மனிதர்களுடைய உற்பத்தி தடைப்பட மூலப்பொருட்களின் தட்டுப்பாடு ஒருபொழுதும் ஏற்படுவதில்லை.

மனிதனாகப்பட்டவனின் மனதிலிருந்து கோடானு கோடி எண்ணங்கள் தங்குதடையின்றி உற்பத்தியாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன. எனவே மாறுபட்ட மனங்களின், வேறுபட்ட எண்ணங்களின் எண்ண அலைகள் (Thought waves) இப்பிரபஞ்சத்தில் உலா வருகின்றன.

நாம் இவைகளுக்கும் பதில் கூறித்தானாக வேண்டும்.

நீ அனுப்பும் தரமான சுத்தமான நேர்மறை அதிர்வுகள், மனிதர்களுக்கு மட்டுமல்ல தத்துவங்களுக்கும் விஷேடமாக முழு உலகுக்கும் நன்மை பயக்கும். இதை உன்னுடைய ஒரு இக்கட்டான சந்தர்ப்பத்திலே புலப்படாத ஒரு கருவி உனக்கு உதவிக்கரம் நீட்டி வியப்பூட்டும் வகையில் உன்னை மீட்டெடுக்கும். இந்த அநுபவங்களை இன்னொரு அத்தியாயத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

 இரண்டு நண்பர்கள் காட்டின் ஊடாக நடந்து செல்கின்றார்கள். அப்போது சிங்கத்தின் கர்ச்சனை காட்டைப் பிளந்தது. அவர்களுள் ஒருவன் அபாயத்தை உணர்ந்து தான் அணிந்திருந்த 'பூட்ஸ்' ஐ (Jungle Boots) அகற்றி விட்டு, ஒருவதற்கு வசதியான காலணியை அணிந்தான் அடுத்தவன் மிக்க வியப்புடன் கேட்டான் “நீங்கள் இந்த காலணியை அணிந்து கொள்வதன் மூலம் சிங்கத்திலும் பார்க்க அதிகமாக ஓடமுடியும் என்ற எண்ணமா?”

அடுத்தவன், “நான் அப்படி நினைக்கவில்லை ஆனால் உங்களிலும் பார்க்க வேகமாக ஓடமுடியும். சிங்கம் முதலில் ஒருவருடன்தான் தன் கைவரிசையை காட்டும். அந்த நேரத்தில் என்னால் அக்காட்சியிலிருந்து விலகிவிட முடியும் அல்லவா” என்றான். இதுவும் அவருடைய உணர்வுகளின் அடிப்படையில் உருவாகிய மனோநிலையே.

எனவே,

இந்த போட்டா போட்டியான உலகினிலே மனிதர்களுக்கு இவ்வாறான உணர்வுகளும் அவ்வப்போது வருவது ஆச்சரியமானதல்ல. ஆனால் மனித சமுதாயம் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கின்றது என்பதுதான் கேள்வியாக உள்ளது.

அன்பனே!

ஒருவர் தன்னிடம் இருப்பதைத்தான் தரமுடியும்.

இருப்பவைகளையெல்லாம் வைத்திருக்கவும் முடியாது.

ஆனால் சிலர் இருப்பதை வைத்திருப்பதாக நினைத்து தடுமாறுகிறார்கள். அத்துடன் ஒருவர் தன்னிடம் இருப்பதைத்தான் தருவார் என்ற உணர்வு உன்னிடம் இருக்குமேயானால் அவர் தன்னிடம் உள்ளதில் எதைத் தந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவம் உன்னிடம் இருக்க வேண்டும்.

இந்த ஸ்திதியில் கருணையுள்ளம் உடையவனாகவும் இருப்பாய். ஆதலால், ஒரு எல்லையற்ற மனோநிலையில் இருந்து அவரை மன்னித்து அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையும் உன்னிடம் சேரும். ஒரு தேள் உன்னை கொஞ்ச வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்க மாட்டாய் அல்லவா? அதனுடைய சுபாவத்தை அது காட்டத்தானே செய்யும். அது கடிக்கும் என்ற உணர்வு உன்னிடம் இருக்குமேயானால் உனக்கு ஒரு பாதிப்பும் இல்லை.

 விக்டர் ப்றாங்கிலின் (Victor Franklin) என்பவர் நாசி (Nazi) சிறைச்சாலையில் 10 வருடங்கள் இருந்தார். அச் சிறைச்சாலையில் இருந்தவர்கள் சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். சிலர் சித்திரவதையை சகித்துக் கொள்ள கூடியவர்களாகவும், சிலர் சகிக்க இயலாதவர்களாகவும் இருந்ததை இவர் அவதானித்துள்ளார். இவர் தனது புத்தகம் ஒன்றில் இந்த நாசி படையினரால் தன்னுடைய மனோநிலையை (attitude) மட்டும் வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அனேகருடைய வெற்றி 90% மனோபாவத்திலும், 10% நிலைமைகளிலும் இருப்பதாகவும் ஆராச்சிகள் கூறுகின்றன. எங்களுடைய வாழ்க்கையிலே நடந்தனவை களை விட்டுவிட முடியாது திணறுகிறோம். அவைகளை கட்டியணைத்து எங்களுடன் வைத்திருப்பதிலே ஒரு சந்தோஷம்.

ஒருவர் உன்னை அவ்வாறு செய்தால் அதை உன்னுடன் வைத்திருப்பதும் உதறித் தள்ளிவிட்டு முன்னேறிச் செல்வதும் உன்னுடைய தெரிவு தான்.

 ஒரு விவசாயினுடைய கழுதை நீர் குறைவான கிணற்றில் விழுந்து விட்டது. விவசாயி தீவிர முயற்சி செய்தும் காப்பாற்ற முடியவில்லை. நேரம் செல்ல செல்ல கழுதையினுடைய அசைவுகளும் கேட்கவில்லை. அமைதி நிலவியது. எனவே கழுதை இறந்துவிட்டதாக எண்ணிய விவசாயி கழுதையை கிணற்றுக்குள்ளேயே வைத்து மூடிவிட யோசனை செய்து, இருந்த கற்கள், குப்பைகள், இடிந்த பொருட்களால் கிணற்றை நிரப்பிக் கொண்டே இருந்தார். புத்திசாலித்தனமான அக்கழுதை உள்ளே

பொருட்களைப் போடப் போட தன் தலையால் தட்டித்தட்டி விட்டது. அவ்வாறு அது கிணற்றின் மேல் பகுதிக்கு வந்து இறுதியாக வெளியே வந்து விட்டது. நம்பிக்கையும் விடா முயற்சியும் கொண்ட இந்தக் கழுதையின் கதை எங்களுக்கும் ஒரு பாடமாக அமைகின்றது. மக்கள் உன் மீது குப்பைகளைக் கொட்டலாம். ஆனால் நீ அதை உதறித் தள்ளி விட்டு சென்று கொண்டே இரு. அவ்வாறான ஒரு மனோநிலையை உடையவனாக இருப்பாயாக.

ஏழைகளுக்கெல்லாம் ஏழையான ஒரு பிச்சைக்காரன் கிராமத்து வழியாக நடந்து சென்று வீடுவீடாகப் பிச்சை கேட்டு வந்தான்.

அவன் தன் அநுபவத்தைக் கூறுகின்றான்.

‘நான் இந்தக் கிராமத்து வழியாக பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்த சமயம் ஒரு தங்க இரதம் என் மங்கிய கண்களுக்கு சற்று தூரத்தில் தெரிந்தது. இது ஒரு கனவா என வியந்தேன். இந்தத் தங்க இரதத்தில் பவனி வருபவர் யாராக இருக்க முடியும்? ஆம்! அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனாக இருக்கும் மாமன்னனாகத்தான் இருக்க முடியும். இப்பொழுது என் மனத்திலே ஒரு கொந்தளிப்பு, ஒரு உறுத்தல். தொடர்ந்து சிந்தனை உருவாகியது’.

‘என்னுடைய ஏழ்மையான காலம் முடிவிற்கு வரப் போகின்றது. என்னைச் சுற்றி இருக்கும் இந்த இடுப்புத் துணிக்கும் விடுதலை. நான் இந்தக் கிராமத்தை சுற்றிச்சுற்றி வந்த நாட்களில் கால்களில் முட்கள் ஏறியும் கல்லடி பட்டும் நொந்துபோன கால்களுக்கு ஓய்வு கொடுக்கப் போகின்றேன். என் நம்பிக்கை வலுவடைகின்றது. விலை மதிப்பற்ற செல்வம் என்னை வந்தடையப் போகின்றது. இன்னும் சொற்ப வேளையில் கடந்த கால வாழ்க்கைக்கு சமாதி கட்டி விடுவேன் என்ற சிந்தனையுடன் பொறுமையுடன் தங்க இரதத்தை எதிர்பார்த்து இருந்தேன். மாமன்னன் தங்க காசுகளை இந்த தூசிக்குள் நாலாபக்கமும் வீசப் போகின்றார். அது அனைத்தும் எனக்குச் சொந்தம். என்னே! இறைவனின் திருவுள்ளம்! அக்களிப்புடன் நின்ற வேளை, நான் நின்ற இடத்தில் தங்க இரதம் வந்து நின்றது. அந்த மாமன்னனின் பார்வை என்னில் விழுந்தது. அளப்பரிய மகிழ்ச்சியுடனும், புன்னகையுடனும் என் உள்ளுணர்வு என்னிடம் பேசுகின்றது. என் வாழ்க்கையிலேயே இறுதியாக ஒரு பெரும் அதிர்ஷ்டம் என் முன்னால் நிற்கின்றது. அடுத்த கணத்திலே அப்பெரும் வள்ளலின் வலது கை விரிக்கப்பட்டு என்னை நோக்கி நீட்டப்படுகின்றது. “எனக்குத்

தருவதற்கு என்ன வைத்திருக்கின்றாய்” மாமன்னனின் கேள்வி. ஆ! என்னே இது ராஜரீகமான பரிகாசமா? மன்னர்களுக்கு மன்னன் என்னிடம் பிச்சை கேட்கின்றானா? இல்லை. இது ஒரு பரிகாசமாகத்தானிருக்கும். என்னுடைய முடிவு. நான் சில விநாடிகள் தடுமாறிவிட்டேன். அந்த தடுமாற்றத்திலே செய்வது என்னவென்று தெரியாது சற்று நிற்கின்றேன். மன்னனின் கையும் விரிந்த வண்ணமே உள்ளது. என்னுடைய பண்ப்பையை திறந்து பார்த்த பொழுது அங்கே ஒரு சிறிய தானியம் (சோளம்) இருந்தது. அதை எடுத்து மிகப்பணிவுடன் மன்னனின் கையில் வைத்தேன். அன்றைய தினம் என் இருப்பிடம் சென்று, அன்று தேடியதை நிலத்தில் கொட்டினேன். அந்தப் பெறுமதியே இல்லாத குவியலுக்குள் ஒரு தங்கத்தானியம் ஒழித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றேன். பார்த்ததும் கடும் துயர்உற்று அழுதேன். என்னுடைய நிலையிலே மாமன்னனாக இருப்பவருக்கு என்னிடமுள்ள அனைத்தையும் தானம் செய்ய என்னிடம் ஒரு உள்ளம் இருந்ததே என்பதை நினைத்து என்னளவில் மகிழ்ச்சியும், ஆனந்தக் கண்ணிருடன் இறைவனுக்கு நன்றியும் கூறினேன்.

இந்த ஏழையிலும் ஏழையானவனுடைய மனோவலிமை தாராளமனப் பான்மை உறுதி உற்சாகம் அவனிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடங்களாகும்.

சிலர் சில விசயங்களில் மிகவும் அடம்பிடிப்பவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். எடுத்துரைத்தாலும் நம்ப மாட்டார்கள். தாங்களாக முன்னேறிச் சென்று விடைகள் காணவும் மாட்டார்கள். இது ஒருவித செருக்கான மனம். (Egoic mind) இவர்களுடைய மனோநிலையும் ஒரு ஆக்கபூர்வமானதாக இருக்க மாட்டாது.

ஒரு சிறிய மீன் சமுத்திரத்திலே, சமுத்திரத்தைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தது. அது அங்கே சுற்றிச்சுற்றி வருகையில் நண்பர்களாகிய மீன்களைப் பார்த்து சமுத்திரம் எங்கே இருக்கின்றது? என்று கேட்டது. அப்போது மீன்கள் இதுவே சமுத்திரம், இதுதான் எங்கள் வதிவிடமும், அறிந்துகொள் என்றார்கள். அந்தச் சின்ன மீனுக்கு இவர்களுடைய பதில் திருப்தியளிக்காததினால் வாக்குவாதம் உருவாகியது. அந்த நேரம் அந்தப் பக்கம் வந்த பெரிய மீனொன்று இவர்களுடைய தகராற்றைக் கவனித்து விட்டு சின்ன மீனைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றது. சமுத்திரத்தின் கரையை அண்மித்ததும் இந்தச் சின்ன மீனானவரை கரைக்கு அப்பால் எத்திவிட்டது. இவருடைய உயிர் போராட்டத்தைக்

கவனித்த மீன் உடனே செயல்பட்டு உள்ளெடுத்தது. இப்பொழுது சிறு மீன் கோபமுற்று ஏன் இப்படிச் செய்தாய் என்று தாய் போன்ற மீனைக் கேட்டது. சமுத்திரம் என்றால் எது என்பதை உனக்கு கற்பிக்கவே நான் இப்படிச் செய்தேன். உன்னுடைய மூத்த சகோதரர்கள் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளவும் எல்லோருடைய நேரத்தையும் வீணாக்கி கிறுக்குடன் நடக்கப் பழகாதிருக்கவும் நீ கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்தச் சிறு வயதில் இப்படியான அகங்காரத் தன்மையிருந்தால் வளர வளர உன்னுடைய ஆணவம் எவ்வளவிற்கு வளர்ந்துவிடும். அப்போது நீ எவருடனும் ஒத்துப்போக மாட்டாய் என்று அறிவுரை கூறியது.

சிலர் இவ்வாறு தங்கள் நாளாந்த வாழ்க்கையில் கற்றுக் கொள்ளும் அநுபவங்கள் மூலமாக தங்கள் அகங்காரப் போக்கை சற்றுத் தளர்த்துவார்கள். ஆனால் அநேகர் இந்த அகங்காரச் செடியினுள் மாட்டிக் கொண்டும் விடுகிறார்கள். இன்னுமொரு அத்தியாயத்திலே இந்த அகங்காரச் செடியின் தன்மைகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இந்த சின்ன மீனைப் போன்று பிடிவாதமாக இருக்காதே. நீ தேட வேண்டிய தெல்லாம் ஒரு ஆன்மீக மறுமலர்ச்சியையே. 'சும்மா இரு, அவதானி' (JUST BE, BE AN OBSERVER) .

அன்பே!

நாம் உண்ணும் உணவு எங்களுடைய மனோநிலையை (Attitude) மாற்றக் கூடிய சக்தியைக் கொண்டது.

ஒரு நாட்டின் அரசன் ஒரு விவேகமான சாதுவை தன் அரண்மனைக்கு வருவித்து கௌரவித்து இரவு உணவு வழங்கி, தன் அரண்மனையில் அன்றைய இரவைக் கழிக்கும்படியும் அரசன் கேட்டுக் கொண்டான். அரசனின் வேண்டுகோளையேற்று அந்த இரவு அரண்மனையில் தங்கினார். அவர் படுக்கையிலிருந்த சமயம் ஒரு அழகான வேலைப்பாடுடைய அட்டியல் (Necklace) ஒன்று அவர் கண்ணில்பட்டது. அதை எடுத்துக் கொண்டார். அடுத்த நாள் அரண்மனையை விட்டுச் சென்ற வேளை அந்த அட்டியலையும் எடுத்து சென்றுவிட்டார். எடுத்துச் செல்லும்போது அரசன் இதை பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார் என்றும் கற்பனை செய்து தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டார். இருப்பினும் மனதிலே ஒரு கலக்கம் ஒரு குற்ற உணர்வு உறுத்தியது. இரவு நித்திரையும் கொள்ள முடியவில்லை. அடுத்த நாள் சாது அரண்மனைக்கு சென்று அரசனிடம் அட்டியலை ஒப்படைத்தார்.

அரசனோ சாது ஒரு பரிகாசமாகப் பேசுகிறார் என்று விளங்கிக் கொண்டார். சாதுவோ தான் பிழையாக நடந்து விட்டேனே என்று வருத்தப்பட்டார்.

இப்பொழுது அரசனுக்கு உள்உணர்வு அறிவுறுத்துகின்றது. அதாவது சாதுவானவருக்கு கொடுக்கப்பட்ட உணவு தூய்மையானதா? என்ற கேள்வி உருவாகியது. உடனே விசாரணையில் இறங்கினான். சமையலாளி அரசனிடம் அரசே! ஒருவன் ஒரு மூட்டை அரிசியை களவாடிச் சென்ற சமயம் படையினரைக் கண்டதும் அந்த அரிசி மூட்டையை அவ்விடத்தில் போட்டுச் சென்றுவிட்டான். நாங்களும் அந்த மூட்டையிலிருந்த அரிசியையே சமைத்து சாதுவிற்கு கொடுத்தோம் என்றான். உடனே அரசன் “நீங்கள் சமைத்த அரிசியில் களவு சக்தி (Theft energy) இருந்திருக்கின்றது. ஆகவே சாதுவிற்கு அந்த அட்டியலை எடுப்பது நியாயமாகப்பட்டது என்றான் அரசன்.

அதனாலேயே உணவு எப்படியோ மனமும் அப்படியே என்றும் (As is the food so is the mind) மனம் எப்படியோ மனோநிலையும் அப்படியே என்றும் (As is the mind so is the attitude) என்ற கூற்றுக்களும் அலட்சியப் படுத்த முடியாதவைகளாகும்.

நாம் உண்ணும் உணவின் தூய்மை வலியுறுத்தப்பட வேண்டிய தொன்றல்ல. தூய்மையான உணவு என்றால் (satvic) உணவு வகைகள். அதாவது மரக்கறி உணவாகவும் உணவு தயாரிக்கும் பொழுது ஒரு மௌன நிலையில் இறை சிந்தனையுடன் தயாரிக்கும் பொழுது அந்த உணவிலே ஒரு விசேடமான சக்தி இருக்கின்றது. அவ்வாறு தயாரிக்கப் பட்ட உணவிலே ஒரு கைப்பிடியளவு உண்டாலும் அதற்கான சக்தி நிச்சயமாக இருக்கும் என்பதை அனுபவரீதியாக நானும் உணர்ந்திருக்கின்றேன்.

“மருந்தானாலும் பகிர்ந்து உண்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. நீ உண்பது தேவலோகச் சாப்பாடாயினும் அமிர்தமாயினும் பகிர்ந்தே உண்ண பழகிக் கொள்ளவேண்டும். அந்த வழியிலே நல்ல மனோநிலையும் உருவாகும்.

அப்பனே!

 நண்பர்களாகிய இரு விதைகள் மண்ணுக்குள் இருந்து பேசிக்கொள்கிறார்கள். முதலாமவர் “நண்பனே நாங்கள் வெளியே சென்று வளர்ந்து இந்த மானிட ஜாதியினருக்கும் விலங்குகள் பறவைகளுக்கெல்லாம்

உபயோகமாகலாம் அல்லவா? பழங்களாகவும் நிழலாகவும் இருந்து நாங்கள் செய்ய வேண்டிய தானத்தை செய்து கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா? இவ்வாறு நாம் பிறர் நலம் காப்பவர்களாக இருப்பதற்கு எங்களைப் படைத்த இறைவனுக்கு முதலில் நன்றி சொல்ல வேண்டும். நான் முளைவிட்டு வெளியேற தீர்மானம் எடுத்துவிட்டேன். எனவே நீயும் என்னுடன் சேருவாயா?”

“இல்லை நண்பா இது தருணமல்ல நான் இன்னும் சிறிது காலம் இங்கிருந்து தனிமையை அனுபவம் செய்ய விரும்புகிறேன். நான் அவசரப்பட்டு வெளியே தலைகாட்டினால் நான் மரமாவதற்கு முன்பதாகவே மனிதன் என்னை துவம்சம் செய்தும் விடுவான். நாலுகால் நண்பர்களும் சுவைபார்த்து விடுவார்கள். என்னுடைய ஆயுட்காலத்தை அவர்களே தீர்மானித்து விடுவார்கள் என்றதொரு பயம் எனக்குண்டு. எனவே நீயும் அவசரப்படாதே.”

அதற்கு முதலாமவர் “இவைகள் எல்லாம் ஏற்கெனவே தீர்மானிக்கப் பட்டவைகள் என்பதை நீயும் அறிவாய். எது எப்பெப்ப நடக்கும் என்று கூறமுடியாது இந்த உலகத்திலே இவ்வாறு சாக்குப்போக்குச் சொல்லி உன்னுடை கடமையையும் இந்த உலகத்திற்கு வந்ததின் நோக்கத் தையும் உதாசீனம் செய்கின்றாய் என்று தான் நம்புகின்றேன். எனவே உன்னுடைய மனோநிலையை மாற்றி வெகு விரைவில் அடுத்தவர்க ளுக்கும் உபயோகப்படுவாயாக” என்று நண்பனுக்கு அறிவுரை வழங்கியது.

சில நாட்கள் ஓடின. ஒருநாள் ஒரு காலைப்பொழுதில் மரத்திலிருந்து பறந்து வந்த கோழியொன்று முளைத்துச் செடியான விதைக்கு அருகாமையில் தன் கால்களால் சுரண்டியது. கோழியினுடைய கால்கள் விதையில் பட்டதும் அது வெளியேறியது. கோழி ஒரு கொத்தில் அதனை இரையாக்கிக் கொண்டது.

இப்பொழுது செடியாகிவிட்ட விதைக்கும் விதையாகவேயிருந்து கோழிக்கு இரையாகிய விதையினதும் மனோநிலையை நீயே ஆராய்ந்து பார்!

சகோதரனே!

நாம் அனேக சந்தர்ப்பங்களில் தற்புகழ் அல்லது தற்பெருமை என்ற போர்வைக்குள் இருந்து எங்கள் பொன்னான நேரத்தையும்

சக்தியையும் வீணாக்கி விடுகிறோம். இதிலே அதிகப் பிரசங்கியான பேச்சும் மற்றவர்களை வார்த்தைகளால் ஏமாற்றி நம்ப வைக்கின்ற தன்மைகளும் நிறைய இருக்கின்றது. இவைகள் தன்னைத்தானே அழிப்பதற்கே இட்டுச்செல்லும். உதாரணமாக மூன்று எறும்புகளின் கதையை தரவிரும்புகிறேன்.

“மூன்று வெவ்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்த எறும்புகள் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருக்கும் ஒருவருடைய மூக்கின் நுனியில் உல்லாசமாக அமர்ந்து தங்களுடைய அனுபவங்களை ஒருவருக்கொருவர் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர்.

முதலாவது எறும்பானவர் “இன்று நான் இந்த பிராந்தியத்திலே அலைந்து கொண்டேயிருந்தேன். ஓர் இடத்திலும் பசுமையைக் காணவில்லை. எங்கும் ஒரே வறட்சியாகத்தான் தென்படுகிறது. ஒரு தானியத்தைக் கூட என்னால் தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கு இந்த இடம் உகந்ததாக தெரியவில்லை நண்பர்களே” என்றது.

உடனே இரண்டாமவர் “நீங்கள் கூறுவது உண்மையே. நானும் இங்கே முலை முடுக்குகள் எல்லாம் சென்று களைத்துப் போய் விட்டேன். இது மணற்பூமி. மணல் சொரிகின்றது. ஒரு பயிர்களும் இங்கு வளரமாட்டாது. எனக்கும் உணவு கிடைக்கவில்லை. எனவே நானும் பட்டினியே” என்றது. இவர்களுடைய உரையாடலை அவதானித்த மூன்றாமவர் “நீங்கள் இப்பொழுது எங்கே நிற்கின்றீர்கள் தெரியுமா? ஆம் அந்த மகா எறும்பின்மேல் (Supreme Ant) நிற்கின்றீர்கள். அதுவே சர்வசக்தியையும் அநாதியுமான எறும்பு. இந்த எறும்பின் உடம்பு எவ்வளவு நீளம் தெரியுமா? அதனுடைய நிழலை கிட்டவும் மாட்டீர்கள். உங்களால் அளவிடவும் முடியாது.” இவ்வாறு கூறும் போது நண்பர்களாகிய எறும்புகள் சிரித்தனர். அந்நேரம் உறக்கத்திலிருந்த அந்த மனிதர் திரும்பினார். திரும்பும் பொழுது தன் மூக்கை கை விரலால் உரசினார். மூன்று எறும்புகளும் இவ்வுலகத்திலிருந்து விடைபெற்றனர்.

எனவே நமக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும் என்ற வீராப்புடன் செயற்படும்போது மற்றவர்களுக்கான மதிப்பையும் கொடுக்க மறுக்கிறோம். நாங்களும் முன்னேறுவதில் அக்கறை கொள்ளமாட்டோம். மற்றவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் தடையாகவே இருப்போம்.

ஏனெனில்,

இவ்வகையான வெட்டிப்பேச்சும் வீண்பேச்சும் வம்பளப்பும் ஒருவித சந்தோஷத்தை கொடுத்துக்கொண்டேயிருக்கும். இது ஒரு மாயையின் சக்தி. அது அவரவருடைய மனோநிலையை மாற்றிவிடும். எனவே, இதிலும் அவதானம் செலுத்துவாயாக.

நண்பனே!

நம்முடைய வாழ்க்கைப்பாதையையும் மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கைப்பாதையையும் சிறப்புற கடப்பதற்கு நம்முடைய மனோநிலை (attitude) எப்பொழுதும் உயர்வான ஸ்திதியிலே இருத்தல் அவசியமாகின்றது. நம்முடைய மனோநிலை உயர்வாக இருக்குமேயானால் மற்றவர்களுடைய மனோநிலையையும் மாற்றலாம் என்ற ஆத்மீக தத்துவத்திற்கு இணங்க உன்னுடைய வாழ்க்கையை அமைப்பாயாக என வாழ்த்து கிறேன்.

அறம் செய விரும்பு ஆறுவது சீனம்

அறம், தர்மம், நீதி, ஒழுக்கம் இவைகளைத் தழுவிய கோட்பாடுகளை பின்பற்றுவது அருகிவரும் இக்காலகட்டத்திலே மனிதப் பண்புகளை மீண்டும் உயிர்ப்பித்து அவைகளை வாழ்க்கையோடு இணைத்து மனிதனை தெய்வீக குணங்கள் (Divine Virtues) உடையனவாக மாற்றுவதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டிய யுகத்தின் எல்லையில் மனிதன் வாழுகின்றான் என்றே நம்புகின்றேன். எனவே அவ்வாறானதொரு முயற்சி எடுப்பதன்மூலம் தன்கடமையையும், பொறுப்பையும் தன் விடுதலையையும் உணர்ந்தவனாகவும் மாறுகிறான்.

நடப்பனவற்றை அவதானிக்கும்போது இந்த மனித நேயங்கள் உலகளாவிய ரீதியிலே புதைத்து கொண்டு போகின்றன போலத்தான் தெரிகின்றது. எனவே அவசரகால நடவடிக்கையாகக் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

நண்பனே நீ தன்னலம் விடுத்து பிறர் நலம் பேணும்போது அங்கே அறம் தழைக்கின்றது. உதாரணமாக காந்தி மகானுக்கு 78வது வயது நடந்துகொண்டிருந்த காலத்தில், ஒருநாள் தன்னுடைய பேத்தியாரை அழைத்து “எனக்கு வந்திருக்கும் கடிதங்களை எடுத்துவா நான் இன்றே அக்கடிதங்களுக்கு பதில்கள் அனுப்ப விரும்புகின்றேன். நாளை எனக்கு மலருமோ தெரியாது” என்றார். அன்று மாலை ஒரு சமய நிகழ்ச்சியில் பங்குபற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்காகி உயிர் நீத்தவர் அம்மகான். காந்தியடிகள் தனது இறுதி மூச்சுவரை பிறர் நலத்தில் அக்கறையுடையவராகவும் அதற்காக தன்னை அர்ப்பணம் செய்த உத்தமராகவும் விளங்கியவர்.

உன்னுடைய உள்ளத்தில் பாகுபாடின்றி அனைவரையும் இருத்த முடியுமானாலும் அதுவும் ஒரு அறச்செயலே. நீ கற்றுக் கொண்டதை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதும் அறமே. நீ சந்தோசமாக இருக்கும் சமயமெல்லாம் அடுத்தவரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசையும், அவரது மகிழ்ச்சியில் உன்னுடைய சந்தோசபாகை உயருவதும் அறமேதான்.

அறம் என்னும் போது முழுவதுமாக பௌதீகமானதல்ல. ‘அரிசி களவு எடுத்தவனுக்கு வஸ்திரத்தையும் கொடு’ என்கின்றார் யேசு. (95)

அறமுடையோர் மரணிப்பதில்லை. உடலால் மாண்டாலும் உணர்வுகள் மரணிக்காது அது அவருடையது.

மகாபாரதத்திலே கர்ணன் என்ற கொடை வள்ளல் செய்த அறங்கள் இறுதி நேரத்திலும் அவன் உயிர் உடலை விட்டுப் பிரிவதை தடை செய்தது. கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லாத நிலையினிலே புண்ணியத்தைத் தானமாகக் கேட்க வைத்த பொழுதே அவன் தனது புண்ணியத்தை ஈந்து உயிர்துறந்து இறையடி சேர்ந்தான் என கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த வரிசையிலே பழம்பெரும் ஞானபுலவர் ஔவையார் இரண்டே இரண்டு வரிகளில் மனித வாழ்க்கை மறுமலர்ச்சியடைய வேண்டி ஆழமான பொருட்கள் நிறைவான மகாவாக்கியங்கயைத் தந்துள்ளார்.

இவைகளில் சிலவற்றை சிறுபிராயத்தில் மனனம் செய்து வாத்தியாரிடம் ஒப்படைத்தது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. ஆனால் அவைகள் உள்ளடக்கியிருக்கும் கருத்துக்கள் அந்த நேரத்தில் புலப்படவில்லை.

இன்றும் கூட அந்த பொன்மொழிகளுக்கு அவ்வளவு மதிப்பளிப்பதாக தெரியவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது. எனவே வருங்காலச் சிறார்களின் நலனை மனத்தில் இருத்தி அவற்றில் சிலவற்றை மட்டும் தருவதற்கு விரும்பியுள்ளேன்.

அறம் செய விரும்பு	- தருமத்தை செய்வதற்கு ஆசை கொள்
ஆறுவது சினம்	- உன்னுள்ளே தனிய வேண்டியது கோபம்
ஊக்கமது கைவிடேல்	- மனம் சோராமையை நீ கைவிடாதே
ஐயமிட்டுண்	- கொடுத்து உண்
ஒளவியம் பேசேல்	- பொறாமை வார்த்தைகளை நீ போசாதே.
தந்தை தாய் பேண்	- பிதாவையும் மாதாவையும் காப்பாற்று
நன்றி மறவேல்	- ஒருவர் செய்த உபகாரத்தை ஒருபோதும் மறவாதே

இயல்பலாதன செய்யேல் - தருமத்திற்கு பொருத்தமில்லாதவைகளை நீ செய்யாதே

வஞ்சகம் பேசேல்	- நீ கபடவார்த்தை போசாதே
அறனை மறவேல்	- தருமத்தை மறவாதே
கடிவது மற	- சினந்து பேசுவதை மற

கெடுப்பதொழி

தீவினையகற்று

நன்மை கடைப்பிடி

நேர்ப்பட நட

- பிறருக்கு கேடு செய்வதை விட்டுவிடு

- பாவச்செயல்களை செய்யாதே

- புண்ணியத்தையே உறுதியாகப் பிடி

- உன் ஒழுக்கம் கோணாமல் நீ நட

அன்பனே!

“தர்மம் தலைகாக்கும்” என்றால் அதர்மம் தலையை எடுத்திடுமா? என்று நீ கேட்டாலும், ஆம் அது உண்மையே. நானே எனக்கு நண்பனாகும் போது தர்மம். நானே எனக்கு எதிரியாயிருக்கும் போது அதர்மம். எங்கே மதிப்பு உருவாகின்றதோ அங்கே வன்முறைக்கு இடமில்லை. ஏனெனில் நாம் மதிக்கின்ற ஒன்றை காயப்படுத்தவோ தாக்கவோ விரும்பமாட்டோம் அல்லவா? அதுவே தர்மத்தின் தொடக்கப் புள்ளி.

ஐயனே வஞ்சகம் வேண்டாம் அது தர்மத்தின் எதிரி. இது முழுக்க முழுக்க மனித மனத்திற்குள் நிகழ்கின்ற காரியம். வெளிப்படுத்த முடியாத சினத்தை மனத்திற்குள் சுமந்து சுமந்து பழிவாங்கும் குணமாக அதை வளர்த்தெடுப்பதன் பெயர்தான் வஞ்சகம். நெஞ்சத்தில் அன்புக்கு பஞ்சம் வரும்போதெல்லாம் வஞ்சகம் வந்து குடியேறிவிடுகிறது. எதற்காக ஒருவரை ஒருவர் வெறுக்க வேண்டும்? எதற்காக ஒருவரிடம் கோபம் கொள்ள வேண்டும்? எதற்காக பழிவாங்க காத்திருக்க வேண்டும்? “நீ கோபித்தாலும் நான் கோபிக்கக் கூடாது” இது பரந்த மனப்பான்மையின் ஆரம்பம். பொதுவாக நமக்குப் பிடிக்காத, நாம் விரும்பாத ஒன்றை அடுத்தவர் செய்கின்றார் என்பதால் எமக்குள் கோபம் முளைவிடுகின்றது. இந்த இடத்திலே கவனிக்கப்பட வேண்டியதொன்று, நமது விருப்பந்தான் பிரபஞ்சத்தின் விருப்பமாகவும் வேண்டுமா? ஒவ்வொருவரும் சிந்திக்கின்றார்கள். எமது விருப்பத்தை, தேவையை எண்ணத்தை வெளிப்படுத்த அல்லது அடைய நாம் எப்படி விரும்புகின்றோமோ, நமக்கு சுதந்திரம் இருக்கின்றது என்று நினைக்கின்றோமோ அதே போன்ற விருப்பம் அனைவருக்கும் சம அளவில் உண்டு. எனவே யாரையும் எதற்காகவும் பகைப்பதோ, வன்மம் வளர்ப்பதோ, வஞ்சகம் கொள்வதோ செய்தால் அதுவும் இம்சையே. அதற்கும் மேலாக, இந்த நிலை நம்மை நாமே தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கு சமமாகும் அல்லவா? எனவே அங்கே தர்மம் குன்றி அதர்மம் வளர்ச்சியடைகின்றது.

யாரையும் வெறுக்காதே! யாரையும் எதையும் வெறுப்பது என்பதுவும் ஒரு மோசமான உணர்ச்சி படைப்பில் அனைத்தும், அனைவரும் சமம்.

நாம் இறைவனின் குழந்தைகள் என்பதையும் அறிந்துள்ளோம். புறத்தோற்றத்தில் வேறுபடலாம், அகமாக வேறுபட முடியாது. மேலும் கடவுளின் குழந்தைகள் என்கின்றோம் ஆகவே நாம் சகோதரர்கள் அல்லவா? எனவே வெறுப்படைவதில் என்ன நியாயம்?

எப்படி எதன்மீதும் அதிகப் பற்றுக் கொள்வது தவறு என்று உணருகின்றோமோ அதேபோல் வெறுப்பதும் தடை செய்யப்படவேண்டிய தொன்றே நாம் விரும்பும்படி உலகம் இருக்க வேண்டுமென்றால் உலகம் விரும்பும்படி என்ன முயற்சி எடுக்கின்றோம்.

நண்பனே!

துக்கமும் சந்தோசமும் வாழ்க்கையின் இரு பாடங்கள். அனைவருடைய வாழ்க்கையிலும் இந்தப் பாடங்கள் கற்கத்தான் வேண்டும். நல்லதையும் கெட்டதையும் நம்மால் தவிர்க்கவோ மாற்றவோ முடியாதென்னும் போது மகிழ்ச்சி கொள்வதும் சலனப்படுவதும் எதற்கு? வாழ்க்கை ஒருசாலை. நல்லதும் கெட்டதும் அதன்மீது பயணம் செய்யும் வஸ்துக்கள் அவைகள் சென்று கொண்டே இருக்கும். இந்த உலகத்திலே நமக்குப் பிடித்த விடயங்கள் அனைத்தின் மீதும் பற்றுப் பாசம் வைத்து அதற்காகவே அவதரித்தமாதிரி வாழுகின்ற வாழ்க்கையும் பொய்தான். பின்பு வாழ்க்கையில் அசம்பாவிதங்கள் ஏற்படும்போது துவண்டு போவதும் உண்மைக்கு அஞ்சுவதாகும்.

இரட்டையர்களாகிய புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் நம்மைப் பாதிக்கவே கூடாது. பாரட்டுகளுக்கும் புகழுரைகளுக்கும் மனத்தை பறி கொடுத்தால் ஒருவர் நம்மை இகழ்ந்து அவமதித்து நடக்கும்போதும் மனத்தை பறிகொடுத்து விடுகிறோம். ஒருவருடைய எதிர்மறையான கருத்து நம்மை பாதிக்க இடமளிக்கக்கூடாது. அதை அனுமதித்தால் பகைமை உணர்வுகள் தான் வளரும். பகைமை வெறுப்பை ஊக்குவிக்கும். வெறுப்பு வஞ்சகமாகும். பழிவாங்கத் தூண்டும். இந்தத் தாழ் நிலையில் தர்மத்தின் வழி செல்லலாமா?

உண்மையெனலாம், வாய்மையெனலாம், தர்மம் எனலாம், அதுவே சத்தியம். அதுவே உறுதியானதும் இறுதியானதும் சத்தியத்தின் வழியில் செல்ல உறுதியுடன் தீர்மானித்து பயணிக்கும்போது இம்சை செய்யும் எண்ணம் தோன்றாது. அங்கே தர்மம் காக்கப்படுகின்றது. சமயங்கள் தர்மக் கொள்கைகளைப் போதிக்கின்றது. எனவே அவைகளும் தர்மங்களே.

அவைகளாவன. இந்துதர்மம், பௌத்ததர்மம், ஜைனதர்மம், கிறிஸ்துதர்மம், இஸ்லாமியதர்மம், சீக்கியதர்மம் என்பவைகள் குறிக்கப்பிடத் தக்கவைகள். எந்தத் தர்மம் என்றாலும் முதலில் மனிதனை நல்வழிப்படுத்தவே பிறப்பெடுத்தது; அதாவது மனிதகுலம் தர்மநெறிகளுடன் சீரும் சிறப்புடனும் வாழ வேண்டிய தத்தம் தர்மக் கொள்கைகளைப் போதித்து நிற்கின்றன.

இற்றைக்கு 5000 வருடங்களுக்கு முன்பு சிந்து நதிப்பள்ளத் தாக்கிலே தோன்றிய நாகரீகமான மக்கள் நல்ல கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் கொண்டவர்களாக இருந்து வாழ்ந்துள்ளார்கள். சம்பூர்ணமான தூய்மை உடையவர்களாகவும் தீயகுணங்கள் அறவே அற்றவர்களாகவும் தெய்வீக குணங்கள் பொருந்தியவர்களாகவும் இருந்து மகத்தான செம்மையான வாழ்க்கை வாழ்ந்துள்ளார்கள். இவர்கள் சத்யுகம் அல்லது தங்கயுகம் என்ற காலப்பகுதியில் சனாதன தர்மத்தை தழுவியவர்களாகவும் இருந்துள்ளார்கள். இந்த சூரியகுல மக்கள் ஒரே மொழியே பேசுவர்களாகவும், ஒரு தர்மத்தையே சேர்ந்தவர்களாகவும் இருந்துள்ளார்கள். இந்த சனாதன தர்மத்திலிருந்து வந்ததே இந்து மதம் என்றும் அறியப்படுகின்றது. எனவே நல்ல கருத்துக்களையும் கோட்பாடுகளையும் தனதாக்கி வளர்ந்த சமயம் இந்து சமயம், அதனால்தான் இதற்கு ஸ்தாபகரும் இல்லை போதகரும் இல்லை.

சமயத் தலைவர்கள் அவ்வப்போது அருளிய தர்மக் கோட்பாடுகளை நாம் எவ்வளவிற்கு நம்முடையதாக்கி, அதற்கு மதிப்புக் கொடுத்து எங்கள் வாழ்க்கையுடன் இணைத்துள்ளோம். என்பதும் சுயவிசாரணை செய்யப்பட வேண்டியதொன்றாகவே இருந்து வருகிறது.

உதாரணமாக யேசுவை சிலுவையில் வைத்து ஆணிகளால் உடலையும் சிலுவையையும் பொருத்தி, இழுத்துச்சென்றபோது “பாவம் இவர்கள் என்ன செய்கின்றார்கள் என்ற அறியாமையினாலேயே செய்கின்றார்கள், பரமபிதாவே இவர்களை மன்னித்தருளும்” என்றார். நண்பனே நாம் ஒருவரால் தாக்குண்டால் அவன்தன் அறியாமையாலேயே செய்துள்ளான் என்றும், அது அவனுடைய சுபாவமாக இருக்கலாம் என்ற பரந்த நோக்குடன் அவன் மன்னிக்கப்பட வேண்டியவனே என்ற உயர் குணம் நம்மிடத்தில் பிறப்பெடுக்க அனுமதிக்கின்றோமா? அப்படிச் செய்வோமேயானால் அது தர்மம்.

“வலது கன்னத்தில் அறைந்தால் இடது கன்னத்தையும் காட்டு” இது யேசு கூறிய பொன்மொழி ஒருவன் எனக்கு அறைந்தால்

மறுகன்னத்தையும் கொடுப்பதற்கு நான் என்ன முட்டாளா என்று கேட்கும் காலகட்டத்தில் வாழ்கின்றோம். சிலர் நியாயம் இருப்பதாகவும் காட்டலாம். அது கலியுக சிந்தனையாய் இருப்பினும் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அந்த உத்தமர் கூறிய வார்த்தையில் அடங்கிய ஆத்மீகக் கருத்துக்களை நான் பார்க்கின்றேன்.

முதலாவதாக இடது கன்னத்தைக் காட்டுதல் அறையப்பட்டவரின் பணிவுத்தன்மையை காட்டுகின்றது.

இரண்டாவதாக திருப்பித்தாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் புதைக்கப்படும் போது கோபம் தணிகின்றது.

மூன்றாவதாக அறையப்பட்டவரின் பணிவு, கோப்பபடாமை, கருணை உள்ளம், மற்றவரை நெகிழவைக்கின்றது

நான்காவதாக இடது கன்னத்தை காட்டுவதென்றால் அவரின் செயலை மறந்து மன்னிக்கின்றார்.

ஐந்தாவதாக சகோதரத்துவத்திற்கு மதிப்பளிக்கப்படுகின்றது. நட்பு மீட்கப்படுகின்றது.

ஆறாவதாக அகிம்சை அவருடைய ஆயுதமாகின்றது.

ஏழாவதாக அறையப்பட்டவரின் நடவடிக்கைகளால் மற்றவரிடம் நல்லதொரு மாற்றம் காணப்படும்.

எட்டாவதாக அறையப்பட்டவர் உலகத்தின் முன் நீ ஒரு உதாரணமாகவே தோற்றமளிக்கின்றார்.

ஒன்பதாவதாக ஏதோ ஒரு விதத்திலே “அன்பு” மறைமுகமாகச் செயலாக்கப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

நண்பா!

உன்னுடைய தோட்டத்திற்கு சென்று அங்கே தேனீக்களும் மலர்களும் காதல் வசப்பட்டு இருப்பதை அவதானித்துள்ளாயா? “தேனீயினுடைய சந்தோசம் மலரிலிருந்து தேனைச் சேகரிப்பதே.” மலருடைய சந்தோசம் தனக்குரியதை தேனீயிடம் தானம் செய்வதே.

இங்கே தேனீயும் மலரும் அளவிலா அன்புடன் இணைந்து கொள்கின்றன. தேனீக்கு மலரேயெல்லாம் அவ்வாறே மலருக்கு தேனீயே அன்புத் தூதுவன். தேனீயும் மலரும் சந்தோசத்தைக் கொடுப்பதும் எடுப்பதும் ஒரு கட்டாயமும் பரவசமானதுமாகும். இவை அனைத்தும் ஆரவாரமின்றி அமைதியாக நடைபெறுகின்றது. இதிலே நீ என்ன கற்றுக்கொள்கின்றாய்? இயற்கையின் ஆணைப்படி தேனீயும் மலரும் தம் தொழிலை செவ்வனே செய்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த தேனீயும் மலரும் அற்புதமான பரவச நிலையில் தோற்றமளிக்கின்றார்கள் அன்பைச் சொரிகின்றார்கள். ஆனால் நண்பனே உன் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் என்ன செய்யவேண்டும்? என்னத்தை செய்து கொண்டிருக்கின்றாய் என்பதில் தெளிவாக இருக்கின்றாயா?

அங்கே எந்தவித ஆரவாரமும் இன்றி பரிமாற்றம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் நீ ஒரு சிறு விசயத்தைச் செய்யும்போது கூட எவ்வளவு பெரிய ஆரவாரம் காட்டுகின்றாய். அன்பானவனே ஒழுக்கம் உயிரிலும் மேல் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. கற்காலமாகிய தற்காலத்தில் இக்கூற்றுக்கமைய ஒழுக்கத்திற்கு மதிப்பு கொடுக்கிறாயா? உணவு உட்கொள்ளாமல் நாம் ஏறக்குறைய ஏழு நாட்கள் வரை உயிர்வாழலாம். ஒரு வேளை உணவு இல்லாவிட்டாலும் உடல் சோர்ந்து விடுகிறது. உணவின் அவசியத்தை நமக்கு உணர்த்துகின்றது. அதனால் உணவு விடயத்தில் அதிகளவு அக்கறை காட்டுகின்றோம். நீர் இல்லாது ஏறக்குறைய மூன்று நாட்கள் வரை உயிர்வாழலாம். நல்ல காற்றை சுவாசிக்காமல் மூன்று விநாடிகளுக்கு மேல் உயிர்வாழ முடியாது. காற்றுக்கு விலை கிடையாது. கண்ணால் பார்க்கவும் முடியாது. காற்றைப் பற்றி அவ்வளவாக சிந்திப்பதும் இல்லை. எனினும் இவை மூன்றும் மனித உயிர் நீடிக்க அடிப்படைத் தேவைகளாக இருக்கின்றன. எனவே மனிதன் உயிர்வாழ வேண்டுமாயின் இவை மூன்றும் அவசியமென்றால் இந்த உயிரிலும் மேலான ஒழுக்கம் இல்லையென்றால் அந்த உயிரினால் என்ன பயன்? மனிதன் வெறுமனே உயிர்வாழ மட்டும் தான் பிறக்கின்றானா? என்பதே கேள்வி. அப்படியானால் அவனும் மற்ற உயிர்களைப் போல் அல்லவா இருக்க வேண்டும்.

“வாழ்க்கையில் ஒருவன் செல்வத்தை இழந்து விட்டால் எதையுமே இழக்கவில்லை. ஆரோக்கியத்தை இழந்து விட்டால், ஏதோ ஒன்றை இழந்துவிட்டான், ஆனால் ஒழுக்கத்தை இழந்து விட்டால் வாழ்க்கையையே இழந்து விடுகிறான்.”

ஒருமுறை வேட்டையாடக் கானகம் சென்றான் மன்னன் ஒருவன். தொழுகை நேரம் நெருங்கியதும் ஒரு பட்டுத்துணியை எடுத்து தரையில் போட்டு மண்டியிட்டு அமர்ந்து பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தான். அவ்வேளை ஒரு சிறுமி ஓடி வந்தாள். வந்தவள் மன்னன் அமர்ந்திருந்த பட்டுத்துணியை மிதித்துக்கொண்டு ஓடினாள். கோபமுற்ற மன்னன் அச்சிறுமியை அழைப்பித்து அவளை நோக்கி கூறுகின்றார். “நான் இத்தேசத்து அரசன்; பிரார்த்தனை நேரம் வேட்டையாடுவதை நிறுத்திவிட்டு தொழுகை செய்ய ஆரம்பித்தேன். நீ துணியை மிதித்துக் கொண்டு ஓடினாய் என்ன தண்டனை தருவது?” அச்சிறுமியானவள் “மாமன்னவா காலையில் மேயச் சென்ற மாடுகள் இரண்டில் ஒன்று திரும்பவில்லை. அடுத்த நேர உணவு என்ன என்பதையும் நான் வளர்க்கும் மாடுகள் தான் தீர்மானிக்கும். இந்த வறுமை நிலையிலே ஒரு மாட்டைத் காணவில்லையென்றால் எங்கள் வீட்டு நிலை எம்மாதிரி. அதனால் மாட்டை தேடி ஓடினேன். அவ்வேளை தற்செயலாக பட்டுத்துணியை மிதித்துள்ளேன். அரசே மாட்டைத்தேடி ஓடும்போது எனக்கு சுய நினைவு இல்லை. அந்த மாட்டை கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணம் தான் என்னை ஓடத் தூண்டியது. நீங்களோ அனைத்தையும் மறந்து பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தீர்கள். அப்பொழுது உங்கள் மனம் எவ்வளவு புனிதமாக இருந்திருக்கும். ஆதலால் தொழுகையிலேயே மனம் பதிந்திருக்க வேண்டும், ஆனால் மாறாக பட்டுத்துணிமீது நினைவு கொண்டு பிரார்த்தனை செய்தால் உங்கள் பிரார்த்தனைக்கு என்ன பொருள் இருக்க முடியும்? மன்னவா? யார் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்?” என்றாள் அச்சிறுமி.

இவ்வுரையாடலில் இருந்து நீ என்னத்தைக் கற்றுக் கொண்டாய்?

முதலாவதாக பிரார்த்தனை நேரம் மனம் அலைந்தது.

இரண்டாவதாக ஒரு சிறு விசயத்திற்கு கோபமுற்று சிறுமியிடம் விசாரணை மேற்கொண்டது. பெருந்தன்மையை மறைக்கிறது.

மூன்றாவதாக ‘நான் இந்நாட்டு அரசன்’ என்ற கூற்று அகந்தையைத் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றது.

நான்காவதாக ஒரு நாட்டு மாமன்னர் வறுமையில் துவண்டு போய் இருக்கும் சிறுமியிடம் கருணை காட்டத் தவறியது.

ஒழுக்கம், தர்மம், நீதி, மதிக்கப்படவில்லையென்பதையே இச்சம்பவம் காட்டுகின்றது அல்லவா?

நீதி

ஆம், நீதி ஒன்றேதான். நீதிக்காக எதையும் தியாகம் செய்யும் மன வலிமை வேண்டும். எதற்காகவும் நீதியை தியாகம் செய்தல் ஆகாது. எது நீதி, எது அநீதி என்று பகுத்தறியும் சக்தி அவசியமான தொன்று, அதற்கு உயர்ந்த உணர்வுகள் வளர வேண்டும் சரீர உணர்வுகளினால் தூண்டப்பட்டால் நீதியைக் காண்பது அரிதாகிவிடும். உதாரணமாக அகங்கார போதையில் இருப்பவரிடம் நீதியைக் காண முடியாது.

“ஒரு நாட்டு இளவரசன் ஓட்டிய தேரினுள் கன்றுக்குட்டி ஒன்று அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது. உடனே அந்நாட்டு அரசன், தன்மகன் இளவரசனுக்கும் மரணம் அதே விதத்தில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டானாம்” இது நீதியின் உச்சத்தைத் தொடுகின்றது.

“ஒரு சமயம் கிருபானந்தவாரியார் தலைநகரிலே உள்ள கோவில் ஒன்றில் கதாப்பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். இது 37 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவம். அவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும் வேளை இரு முக்கியஸ்தர்கள், ஒருவர் நிதித்துறையை சார்ந்த பிரபல்யமான தொழிலதிபர், மற்றவர் நீதிபதி, ஒருவர் பின் ஒருவராக மண்டபத்திற்குள் நுழைகின்றார்கள். இவர்கள் வருவதை கண்ணுற்ற வாரியார் பேச்சை இடைநிறுத்தி “நிதிக்கு பின்னால் நீதி” வருகின்றது என்றார்கள். அன்று எனக்கு அக்கூற்றில் உள்ள ஆழமான கருத்துப் புலப்படவில்லை. இன்று நடைபெறும் சம்பவங்களை அவதானிக்கும்போது நீதி பின்தள்ளப்பட்டுள்ளது என்றுதான் தோன்றுகின்றது. பொன் ஈட்டுவதற்கும், புகழ் ஈட்டுவதற்கும் தான் விரும்பியதை நிலை நாட்டுவதற்கும் நீதி தன்னை தியாகம் செய்கின்றது என்றே சொல்லலாம்.

இன்றைய உலகிலே வசதி வாய்ப்புக்கள், செல்வம், அதிகாரம் ஒரு சாராரிடம் சேர்ந்து கொள்ளும்போது அங்கே வலிமை (Power) உருவாகின்றது. அதனால் ஆசைகளும், அடக்குமுறைகளும் அபிவிருத்தியடைகின்றன. அவ்வாறான நிலையிலும் “நீதி” தன்பங்கை செலுத்தமுடியாது. திணறுகின்றது. நீதி, நேர்மை, அறம், தர்மம் ஒரு பக்கமாக தள்ளப்படுகின்றன.

“ஆறுவது சினம் கடிவது மற” சினம் கொள்ளாதே. உன்னுடைய கோபம் தணியவேண்டும். சினந்து பேசாதே. இரண்டு வார்த்தைகளில் மிகப்பெரிய உண்மையை கோடிட்டு காட்டியுள்ளார் ஓளவையார். இன்று

இந்த நவீன உலகிலே 'கோபம்' பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. கோபத்தை கட்டுப்படுத்தல் என்றும், கோபத்தை கையாளுதல் (Anger Management) என்ற போர்வையிலே பல கருத்தரங்குகள், பட்டறைகள், உரையாடல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. கோபம் முதலில் ஒரு சரீர உணர்வு. அதாவது சுய உணர்வு மழுங்கும்போது உருவாகும் உணர்வு. எதிர்மறையான மனக்கிளர்ச்சி (Negative Emotion), காமம், கோபம், பற்று, அகங்காரம், பேராசை என்ற வரிசையிலே முன்னணியில் நிற்கின்றது. இது மனிதனின் இயல்பான குணம் அல்ல, ஆரம்பகாலங்களில் அதாவது சனாதன தர்மம் இருந்த காலகட்டத்தில் கோபத்தின் சுவடுகூட அங்கிருக்கவில்லை யென்றும், தெய்வீக கலைகளை உடையவனாக வாழ்ந்தான் என்றும் மேற்பந்தியிலே பார்த்தோம். மாறுபட்ட வாழ்க்கை முறையினை பல பிறப்புக்கள் ஊடாக கையாளும்போது மனிதன் தனது தூய்மையை இழந்துவிடுகிறான் என்றும், இந்த தூய்மை இழப்பே கோபம் உட்பட வேறு தீய குணங்களும் கர்த்தாவாக இருக்கின்றது என்றும் அறியப்பட வேண்டும்.

உன்னுடைய எதிர்பார்ப்புக்கள் பூர்த்தியாகாத போதும், உன்னுடைய விருப்பங்கள் அடுத்தவருடைய விருப்பங்களாக இல்லாதபோதும், உன்னுடைய இசைவுகளுக்கும் அசைவுகளுக்கும் அடுத்தவர் ஒத்துப் போகாதபோதும் கோபப்படுகிறாய். எனவே இது பௌதீகமாக ஊடுருவிக்கண்டுபிடித்து அழிக்கக் கூடிய தொன்றல்ல. இது ஒரு எதிர்மறை உணர்வு என்று அறிந்துள்ளோம். எனவே உணர்வை உணர்வுகளால்தான் ஒடுக்கலாம்.

உன்னிடம் உள்ள நேர்மறையான உணர்வுகளான அன்பு, அமைதி, கருணை போன்ற இயல்பான மனித குணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, கோப உணர்வுகளை அன்புணர்வுகளாக மாற்றலாம் அல்லவா?

 மகாபாரதத்திலே 'கோபத்தை' ஆதாரமாக வைத்த கதை ஒன்று இங்கே நினைவிற்கு வருகின்றது. "துரோணர் ஒருமுறை பாண்டவர் களையும் கௌரவர்களையும் அழைத்து" உங்களுக்குள் இருக்கும் அகங்காரம் விலக்கப்படல் வேண்டும். அதற்கு முன்னோடியாக கோபம் கட்டுப்படுத்தப்படல் வேண்டும். எனவே நாளை, நான் ஒரு தேர்வு வைப்பேன். அதிலே நீங்கள் அனைவரும் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்தியவர்களாக இருந்து சித்தி பெறவேண்டும். நீங்கள் அனைவரும் இப்பொழுது

நித்திரைக்குச் செல்லுங்கள். அடுத்த நாளும் பிறந்தது. குருநாதர் முன்னால் அனைவரும் கூடினர். அனைவரும் கோபத்தை இல்லாது ஒழித்து விட்டீர்களா? பீமா, அர்ச்சுனா, என்று அழைத்துக் கேட்டார். “ஆம், குருவே அனைவரும் கோபத்தை அறவே ஒழித்து விட்டோம்” என்றனர். அடுத்து தருமனைப் பார்த்து உன் கோபம் போய்விட்டதா? “இல்லை, இல்லவே இல்லை குருவே” உடனே துரோணர் கோபத்துடன் இங்கு இருக்கும் அனைவரிலும் நீயே மூத்தவன். உனக்கு வெட்கம் இல்லையா? இப்பொழுது இன்னொரு நாள் தருகின்றேன். கோபத்தை அகற்றி வரவேண்டும். அடுத்த நாளும் வந்தது. எல்லோரும் ஒன்று கூடினார்கள் துரோணர் ஒவ்வொருவராக அழைத்து கோபத்தை அடக்கி விட்டீர்களா என்று கேட்டார். “ஆம் குருவே ஒட்டுமொத்தமாக நாங்கள் நேற்றைய தினமே கோபம் என்ற சுவடுகூட இல்லாது அதை பூரணமாக அகற்றுவதில் வெற்றிகண்டுள்ளோம்” என்றனர். தர்மா உன்னுடைய கோபம் தணிந்துவிட்டதா? “இல்லை குருவே” தர்மனின் பதில், என்னால் அந்தக் கலையை கற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. உடனே துரோணர் கடும் சினம் கொண்டு ஆசனத்தை விட்டெழுந்து தருமனின் கன்னத்தில் ஆவேசமாக அறைந்தார். ஒரு கட்டத்தில் துரோணர் களைப்படைந்து இருந்து விட்டார். அப்பொழுது தர்மன் மெல்லச் சிரித்தார். உடனே துரோணர் “எல்லோரும் கேளுங்கள். தருமன் ஒருவனே கோபத்தை வென்றவன். மற்றவர்கள் அனைவரும் என்னை ஏமாற்றி விட்டார்கள்” என்றார். கோபம் விலக்கப்படவேண்டும் என்பதற்காக ஆரம்பித்த தேர்விலே தருமன் தன்னால் கோபத்தை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை என்று அவனது தூய்மையான உள்ளம் வெளிப்படுத்தியது. கோபத்தைத் தணிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்ட குருவானவருக்கோ கடும் சினம் வந்தது. இது விந்தையாகவே உள்ளது. எனவே கோபம் என்கின்ற எதிர்மறையான மனக்கிளர்ச்சியை, இவ்வாறான நடவடிக்கைகளினால் கட்டுப்படுத்த முடியாது அல்லது இல்லாது ஒழிக்கவும் முடியாது என்பது புலனாகின்றது அல்லவா? ஆதலால் இதனை ஒழிப்பதற்கான வழிவகைகளை ஆராயவேண்டும். அந்த ஆராய்ச்சியிலே ‘தன்னை அறிதல்’ என்பதும் முக்கியம்.

மனிதனுடைய இயல்பான ஆரம்பகால இயல்புகளையும், அவன் பல பிறப்புக்களின் பின்னணியில் தேடிக் கொண்ட தீய குணங்களைப் பற்றியும் மேல்பந்திகளிலே பார்த்தோம். ஆகவே தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டியவகைகளை ‘தன்அறிவு’ எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எனவே “தன்னை உணர்தல்” மூலமாக கோபத்தால் உண்டாகும், பாரதாரமான

விளைவுகளை இனம் காணப்படல் வேண்டும். துரோணர் கேட்டுக் கொண்டது போல கோபம் என்ற கிருமியை ஒரிரவில் அகற்றிவிடவும் முடியாது. அதற்கு தொடரான பயிற்சியும் புரிந்துணர்வும் அவசியம் என்ற யதார்த்தத்தை தருமனே உணர்த்தியிருக்கிறான். அதனால்தான் 'கோபம் பாவத்தை தேடும்' என்றும் 'கோபக்காரனுக்கு புத்தி மட்டு' என்றும் கூறியுள்ளார்கள். நேரம், காலம், இடம், இளையவர், முதியவர், படித்தவர், பாமரர், ஞானி, யோகி என்றும் பார்க்காமல் தாக்கியளிக்கும் சக்தி கொண்டது கோபம். எனவே இதற்கான சுய பரிசோதனை ஞானத்தின் அடிப்படையிலே பயிற்சி செய்வது அவசியமாகும்.

சூட்சுமமான அல்லது மறைமுகமான கோபம் அவ்வப்போது உருவாகி பாரிய நட்பை உருவாக்கிவிடுகிறது. இந்த மறைமுகமான கோபமே பல சூட்சுமமான தீய குணங்களுக்கும் காலாகவும் இருக்கின்றது. அவைகளில் சில.

- நேரில் பார்ப்பதைத் தவிர்ப்பது
- விருப்பமில்லாதவரைக் கண்டால் ஒளித்து விடுவது
- காரணங்கள் கூறாமல் முகம் கோணுதல்
- முணுமுணுத்தல்
- அப்பாவித்தனமான சம்பாஷனையாக பாசாங்குசெய்து அதற்குள் சேறு பூசுதல்
- வீண் வார்த்தைகள் பேசுவது, வதந்தி பரப்புவது.
- கோபத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு பதிலாக கண்ணீர் வடிப்பது
- வேண்டுமென்று தாமதித்து வந்து திட்டங்களையும் உறவுகளையும் நாசமாக்குவது
- ஆபத்தான தருணத்தில் முதுகு காட்டுவது
- தொடர்பு கொள்ளாது இருப்பது
- நீண்ட பெருமூச்சு விடுவது
- விரலை நீட்டிப் பேசுவது
- கைகளை இடுப்பில் வைத்து முன்னேறுவது
- சொத்துக்களை அழிப்பேன் என்றும் கூறி பயமுறுத்துவது
- நகத்தைக் கடித்து எரிச்சல் ஊட்டுவது
- கதவுகளை பலத்த சப்தமாக சாத்துவது
- மற்றவர்களுடன் உரத்துப்பேசுவது
- மற்றவர்களுடைய உணர்வுகளை உதாசீனம் செய்வது
- பொருட்களை உடைப்பது அல்லது வீசுவது
- இருவருடைய நல்ல உறவுகளை முறித்து விடுவது

- காரணம் இல்லாது ஒருபூசலை உருவாக்குவது
- முரட்டுத்தனமாக நடப்பது
- நலிந்தோரை வன்செயலால் பணிய வைப்பது, அடிக்கடி துன்புறுத்துவது.
- ஆபாசமான வார்த்தைகளை உபயோகிப்பது
- நியாயப்படுத்த முடியாத பகிடி விடுவது
- உரத்துச் சிரிப்பது
- நாகரீகமற்ற வார்த்தைகளை பொது இடத்தில் உபயோகிப்பது
- தன்னுடைய தவறுதல்களுக்கு மற்றவர்களில் குற்றம் காண்பது அல்லது சுமத்துவது
- மறந்து மன்னிக்க மறுப்பது
- கடந்தகால பாதகமான நினைவுகளை, காரணமின்றி நினைவுக்கு கொண்டு வருவது
- ஒரு சிறுவிசயத்தை பெரிதாக்கிவிடுவது
- ஒருவருடைய நடத்தையை தாக்கிய வண்ணம் இருப்பது
- மற்றவர்களைப் பற்றியே பேசி குறைகளை பரப்புவது
- மற்றவர்களை அடக்குவது
- மௌனம் மூலம் தவிக்க வைப்பது
- உங்கள் நலனுக்காகவே அனைத்தையும் செய்கின்றேன் என்று கூறி மாட்டிவிடுதல்
- கோபத்தின் உச்சத்திற்கு தூண்டிவிட்டு பின்பு மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று பசப்பு வார்த்தைகள் பேசுவது
- பொருத்தமில்லாமல் அல்லது அடிக்கடி மன்னிக்கவும் என்று கூறுவது.
- கூடுதலாக உணவு உட்கொள்வது அல்லது கூடுதலாக பட்டினி கிடப்பது
- பௌதீகமாக தாக்குவது
- தன்னுடைய சொந்த உணர்வுகளுக்கும் நடத்தைகளுக்கும் மற்றவர்களை குறை கூறுவது

எனவே, அன்பனே இவ்வாறான சூட்சுமமான கோபங்களும் (Subtle Anger) மறைமுகமான விகாரங்களே (Subtle Vices) ஒன்றையொன்று தழுவிச்செல்வதை சதா உன் விழிப்புணர்வில் வைப்பாயாக.

உன்னுடைய வாழ்க்கைப் பாதையிலே நீ அடைந்த சந்தோசம் அடுத்தவரும் அடையவேண்டும் என்ற உயரிய எண்ணம் உன்னிடம் இருக்கின்றது. ஆதலால் அடுத்தவர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாகக் எப்போதும் இருப்பாயாக என வாழ்த்துகின்றேன்.

செம்மையான மனம்

‘மனமது செம்மையானால் மந்திரம் ஜெபிக்க வேண்டாம்’

அன்பனே!

இந்த மனத்தை மட்டும் உன் கட்டுப்பாட்டில் இயங்க வைப்பாயே யானால் வேறு பூஜைகளும் மந்திரங்களும் தந்திரங்களும் அவசியமே இல்லை. ஆம்! மனமது செம்மையாகி இன்பதுன்பங்களை சமநிலை யினிலே பார்க்கின்ற தன்மை விருத்தியடையும்போது நம்முடைய வாழ்க்கையும் சகஜநிலையடைந்து முன்னேற்றமடைவதையும் காணக் கூடியதாகவும் இருக்கும்.

பொதுவாக இன்பம், துன்பம் இவையிரண்டும் நம்முடைய வாழ்க்கையுடன் பின்னப்பட்டவை இவைகள் மாறிமாறி வந்து நம்மை சோதிப்பவை எனவே இவைகளை அனுசரித்துப்போக கற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் அல்லவா?

இருப்பினும்,

இந்தத் துன்பம் என்றால் என்ன? அது எப்படி? யாரால் உருவாக்கப் படுகின்றது? யார் பொறுப்பு? உதாரணமாக எங்களுடைய எதிர்பார்ப்புகள் எங்களுடைய விருப்பத்தின்படி நிறைவேறும்போது இன்பம். அது அவ்வாறு நடைபெறாது விட்டால் துன்பம்.

இது நியாயமா ?

எதுவும் எப்போதும் நாங்கள் விரும்பியபடியே நடக்க வேண்டுமா? என்ன? இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் நம்முடைய மனம் தானே. நாம் மனத்தை அதன் இசைவுப்படி நடக்க அனுமதித்துவிடுகிறோம்.

இன்னும் சிலர் மனம் என்கின்ற ஒன்று மாயை தானே தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்றும், மனமற்ற நிலைக்கு வரவேண்டுமென்றும், எண்ணங்கள் வராமல் தடுத்து நிறுத்தப்படவேண்டுமென்றும், உன்னை உன்மனத்துடன் அத்தாட்சிப்படுத்தாதே என்றும் கூறுகின்றார்கள். நிஜமாகவே இந்தப் பரிட்சை அவசியமா? மனத்தை மாயையாக்குவதும் பின்பு அதன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் குழம்புவதும் இந்த மனம் தான்.

மனத்தை ஒரு குழந்தையாகவோ, நண்பனாகவோ வைத்து அதனுடன் மிக ஐக்கியமாகி பராமரித்து வரவர, அது நம்முடைய இசைவுக்கு ஒத்து வரும். அப்பொழுது நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில் இயங்க வைக்கலாம். ஆகவே மனத்தை நண்பனாக்குவதும், பகைவனாக்குவதும் முழுக்க முழுக்க நம்முடைய கையிலேயே இருக்கின்றது என்பதை அறிவாயா?

நல்லதொரு நாகரீகமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வது எப்படி என்று ஆராய்வதே செம்மையாக்கலின் நோக்கம்.

மனத்தின் செயல்பாடு, எண்ணங்களை உருவாக்குவதென்றும், எண்ணங்களின் தரத்தைத் தீர்மானிப்பது, எங்களுடைய உணர்வுகளின் தன்மையை பொறுத்துள்ளது என்றும் இன்னொரு அத்தியாயத்திலே கவனித்துள்ளோம். அதனாலேயே 'நான் உணர்வுகளின் சொரூபம்' (I AM THE EMBODIMENT OF CONSCIOUSNESS) என்றும் புத்தர் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கூறியுள்ளார்.

மலரோடு மலர் சேர முடியுமானால், மனத்தோடு மனம் ஏன் சேர முடியாது? என்றும் கேட்கப்படுகின்றது.

ஆம்! மலரோடு மலர் இணைவது அற்புதமான இயற்கையின் செயற்பாடாக இருக்கலாம். மலர்களிடையே எதிர்மறைகளாவன எவையும் இருப்பதில்லை. ஏன், விலங்குகளிடையேயும் எதிர்மறைகளாவன இருப்பதில்லை. ஆனால் இந்த மனித மனத்திலோ எத்தனை எத்தனை எதிர்மறை எண்ணங்களும், மாறுபட்ட சம்ஸ்காரங்களும் நிறைந்துள்ளது. இந்த மனம். ஒரு சாதாரண சூழ்நிலையில் கூட ஒத்துப்போக தவறிவிடுகிறது. சரியானதென்று முடிவுகட்டியவைகளிலும் ஓட்டை ஒடிசலைக் கண்டுபிடித்து எதிர்க்கின்றது. எதிர்ப்பதும் குழப்புதும் ஒரு ஆரோக்கியமற்ற மனத்தின் செயல்.

எனவே இந்த மனதைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கு ஒரு ஆரோக்கியமான சூழல் அவசியமாகின்றது. அந்த வரிசையிலே ஒரு ஆன்மீக கல்வியின் அவசியம் உணரப்படுகின்றது. 'சமபார்வை', 'சகோதரத்துவம்', 'நாம் இறைவனின் குழந்தைகள்' என்ற உணர்வுகள் வலுவடைய மனமும் பக்குவமடையும். இப்பொழுது உதாரணத்திற்கு 'ஆசை'யை எடுத்துக் கொள்வோம். உலகத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கு ஆசைப்படுகின்ற மனம் என்றைக்குமே முழுமையடைய மாட்டாது.

அன்பனே!

ஒருவருடைய மனத்திலே ஒரு ஆசையானது புறப்பட்டு, பூர்த்தி அடைகின்ற நேரத்திலே அதே மனத்திலிருந்து எண்ணற்ற ஆசைகள் புறப்பட்ட வண்ணமே இருக்கும்.

ஆகவே,

ஆசையென்பதற்கு முடிவு நிச்சயமாக இருக்கப் போவதில்லை. ஆசைகள் உன்னை தன் கையுடைமையாக்கியும் விடலாம்.

ஒரு நேரம் மன்னன் ஒருவன் தன் அரண்மனையின் உப்பரிகையில் உலாவரும் பொழுது ஒரு சலசலப்பு. காவலாளிக்கும், யாசிப்பவருக்கும் இடையில் வாக்குவாதம். இதைக் கண்ணுற்ற அரசன் காவலாளியிடம் “அவர் விரும்பியதைக் கொடுத்து அனுப்பு” என்று கட்டளையிட்டார்.

‘பிரபு இவர் வேலையாட்கள் தருவதை ஏற்க மாட்டாராம், தாங்களே வந்து கொடுக்க வேண்டுமாம் என்கின்றார்’ என்றார் காவலாளி. அரசன் அந்த யாசிப்பவரிடம் ‘தருவதைப் பெற்றுக் கொள்ள ஏன் மறுக்கின்றாய்?’ என்று கேட்டான்.

‘அரசே நீங்கள் எதனை யாசகமாகக் கொடுத்தாலும் இதோ என்கையிலிருக்கும் இந்தப் பாத்திரம் நிரம்பக் கொடுக்க வேண்டும்’ என்றான் யாசிப்பவன்.

அரசன் “இந்த சிறிய பாத்திரம் நிரம்பக் கேட்கின்றாயே! என்னிடமுள்ள பொன்னோ, பொருளோ, நிலமோ, விருப்பம் போல் வாங்கிக் கொள்” என்றார் அரசன்.

‘பாத்திரம் நிரம்பும் அளவிற்கு எதைத் கொடுத்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளுவேன்’ என்றான் யாசகன்.

இப்பொழுது,

அரசனிடமிருந்த அனைத்தச் செல்வங்களும் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய் பாத்திரத்திலிடப்படுகிறது. ஆனால் அனைத்தும் மாயமாய் மறைந்து விடுகின்றது.

அரசன் வியப்பினால் செயலழிந்து, இதென்ன விந்தை! இப்பாத்திரம் காலியாகவே இருக்கின்றதே என்று சிந்திக்கலானான்.

உடனே,

அந்த யாசகன் கூறினான் 'அரசே உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் பொருட்களை இப்பாத்திரத்தில் இட்டாலும் நிரப்பவே முடியாது. காரணம் இந்தப் பாத்திரம் மனித மனத்தால் செய்யப்பட்டது' என்றான்.

என் இனியவனே!

மனித மனத்தால் ஆக்கப்பட்ட பாத்திரம் நிறைவடையாதது போன்று, மனித மனத்தில் 'ஆசை' என்ற கிருமியை உட்புகவிட்டால் எந்தக் கிருமிநாசினியும் அக்கிருமியை இலேசாக அழிக்க மாட்டாது. பதிலாக அது பெருகிக் கொண்டே போகும்.

சாவே இல்லாத வீடும், சலனமே இல்லாத மனமும் இன்னமும் உருவாக்கப்படவில்லையென இற்றைக்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சொல்லி வைத்தவர் புத்தர். அந்தக் காலகட்டத்திலேதான் மனிதனின் துன்பங்களுக்கு காரணம் ஆசையே என்றும் கூறியிருந்தார். ஆகையினால் அதனால் உருவாகும் சீரழிவுகள் அன்றே உணரப்பட்டுவிட்டன.

'ஆசை' என்றவுடன் சாதாரணமாக நம் மனக்கண்முன் வருவது மண், பொன், பெண், பொருட்கள் எதையும் உடைமையாக்கும் தீவிர நோக்கம், என்பவைகள் தான் என்றும் நாம் கருதலாம். ஆனால் அது என்னுடைய மரபு, அந்தஸ்து, சமுதாயத்தில் ஒரு விசேட கௌரவம், மதிக்கப்பட வேண்டுமென்ற உள்ளார்ந்தமானத் துடிப்பு, நாலு வார்த்தைகள் என்னைப்பற்றி உயர்த்திப் பேச வேண்டுமென்ற அங்கலாய்ப்பு, இன்னும் பல ஆசைகளின் வரிசையிலே காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒரு சிறு உதாரணமாக என்னுடைய பேரப்பிள்ளை வகுப்பில் முதலிடம் பிடிக்க வேண்டுமென்ற மறைமுக ஆசை. இந்த இடத்திலே யோக சுவாமி அவர்களின் கூற்றும் நினைவிற்கு வருகின்றது. அதாவது 'மனிதா நீ உன்னுடைய மனைவி பிள்ளைகளைப் பராமரிக்க வேண்டுமென்பது உன்னுடைய கடமை, ஆனால் பேரப்பிள்ளைகள் விடயத்தில் ஏன் தலையைப் போடுகிறாய்'? என்கின்றார். அவர் ஏன் இவ்வாறு சொன்னார்? நீ இப்படியாக பேரப்பிள்ளைகள், பூட்டப்பிள்ளைகள் சம்பந்தப்பட்டவைகளிலும் காலத்தை ஒதுக்குவாயேயானால் நீ விடுதலையடைவது எப்போது? உன்னுடைய இலட்சியம் பூர்த்தியடையுமா? இங்கே வந்ததின் நோக்கம் நிறைவேற்றப்படுமா? இவை சுயபரிசோதனைக் குரியவைகள்.

பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் நாட்டிய, நடன, விளையாட்டுப் போட்டிகளிலே முதலிடத்தை கைப்பற்றி விடவேண்டும் என்ற ஆசை. ஆனால் வெளிப்படையாகப் பேசும்போது 'எல்லோரும் எங்களுடைய பிள்ளைகள்தானே யாராவது முன்னிலையில் வரட்டும்' என்றும் பேச்சளவில் கூறிக்கொள்வதும் ஒரு பழக்கமாக வந்துள்ளதை என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டவர்களும் இருக்கின்றார்கள்.

என்னுடன் ஒரு நண்பர் பகிர்ந்து கொண்ட அநுபவத்தையும் இங்கே தருவது மிகப் பொருத்தமாக இருக்குமென்றும் நினைக்கின்றேன்.

இரு மாணவிகளின் தாய்மார்கள் மிக நெருக்கமான நண்பர்களாக இளம்பிராயத்திலிருந்தே இருக்கின்றவர்கள். எனவே இவர்களுடைய குழந்தைகளும் சிறுபிராயத்திலிருந்தே நண்பர்கள். இருவரும் ஒரே வகுப்பு. இருவரும் சேர்ந்தே திரிவார்கள். ஒருவருக்கொருவர் அக்கறை காட்டுவார்கள். பள்ளிக்கூட கணினில் ஒரு கப் தேனீரை வாங்கி கப்பிலும் சோசரிலுமாகப் பகிர்ந்து அருந்துவார்கள். தங்கள் உணவை ஒருவருக் கொருவர் மாற்றியும் உண்பார்கள். அடுத்தவர்கள் பார்த்து பொறாமைப் படும் அளவிற்கு அந்நியோன்யம். காலங்கள் ஓடுகின்றன. 'கல்வி' என்னும் போது இப்பொழுது நீயா? நானா? என்றளவிற்கு போட்டி வளர்ந்திருப்பதாகவே தெரிகின்றது. பள்ளிப் பரிசளிப்பு விழாவிலே நண்பர்களாகிய மாணவர்களில் ஒருவருக்கு நான்கு பாடத்தில் முதற் பரிசுகளும் மற்றவருக்கு ஒரு பாடத்தில் 2ம் பரிசும் கிடைத்தது. இவர்களுக்கிடையில் இச்சம்பவம் மனக்கசப்பை வளர்க்க ஆரம்பித்தது. கல்வி என்னும் போது போட்டி இருக்கவே செய்யும். ஆகவே வெற்றியையும் தோல்வியையும் ஏற்க மனம் தவறிவிடுகின்றது. ஆதலால் பகைமையுணர்வு வளர ஆரம்பிக்கின்றது. குழந்தைகளின் பரிசில்கள் விஷயம் தாய்மார்கள் மட்டத்திலும் முதலில் சாடைமாதையாகப் பேசப்பட்டு அவர்களுடைய உறவுகளிலும் பாதிப்பு உருவாகி நேரில் பார்ப்பதையும் தவிர்த்துக் கொண்டார்கள். இந்தத் தாய்மார்களின் உதாரணம் குழந்தைகளையும் விட்டுவைக்கவில்லை. நல்ல உறவுகளும், நட்புக்களும், சந்தோஷங்களும் புதைக்கப்பட்டுவிட்டன. இது வேதனைக்குரியதல்லவா?

ஒரு உதாரணமாக இருக்க வேண்டிய moms எதிர்மறை எண்ணங்களுக்குக் பலியாகி தாங்கள் கட்டிக் காத்த உறவுகளை தகர்த்தது மட்டுமல்லாது தங்கள் குழந்தைகளின் ஒற்றுமை, ஆரோக்கியமான வளர்ச்சி, அவர்களின் எதிர்காலம் அனைத்திற்கும் ஆப்பு வைத்துள்ளார்கள்.

ஒரு ஐம்பது அறுபது வருடங்களுக்கு முன்பதாக இவ்வகையான நிலைமைகள் இருந்ததாக யாமறியோம். இந்நேயம் இங்கு மட்டுமல்ல புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் வாழும் மக்கள் மத்தியிலும் இப்பிணி பரவி, அட்டகாசம் செய்வதாகவும் இங்கே குறிப்பிட்ட அநுபவம் ஒரு பிரபல்யமான வெளிநாட்டிலிருந்து கிடைத்த தகவலாகவும் கூறினார்.

இதை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது நான் படித்த கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழா நினைவிற்கு வருகின்றது. ஒரு அறுபது வருடங்களுக்கு முன்பு மேல்வகுப்பு மாணருக்கு பரிசுகள் வழங்குகின்றார்கள். அப்பொழுது ஒருவருக்கு எட்டுப் பாடத்திலே முதற் பரிசுகளும் அதே எட்டுப்பாடத்திலே இன்னொரு மாணவனுக்கு இரண்டாம் பரிசுகளும் வழங்கப்பட்டது. அந்தக் காலத்திலே அந்த விழாவிலே பெற்றோர்களையும் காணவில்லை, மாணவர்களிலும் ஒரு சிறிதளவு வெறுப்புணர்வுகள் கூடத் தென்படவில்லை. மிகமிக ஐக்கியமாக இருந்துள்ளார்கள். எல்லாம் காலத்தின் தீர்ப்புப் போல் தோன்றுகின்றது.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள சிறிய அநுபவத்தை அவதானிக்கும்போது நாம் வகுத்துக்கொண்ட வாழ்க்கை முறைகள்தான் காரணமாகலாம் என்றும் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

நண்பனே!

நம் குழந்தைகளை, பேரப்பிள்ளைகளை ஊக்குவிக்கலாம். நல்ல முயற்சி எடுக்க வைக்கலாம். அது அவசியம். ஆனால் குழந்தைகளை மோதவிடக்கூடாது. அதாவது போட்டி மனப்பான்மையை வளரவிடக் கூடாது. ஆரோக்கியமான போட்டியென்றால் ஒரு குழந்தை தீவிரமுயற்சி எடுத்து தன் பங்களிப்பை செய்துவிட்டு விலகிவிட வேண்டியதே. அதனுடைய முயற்சிக்கேற்ப பலன்களை அக்குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளும். எனவே குழந்தைகளின் மனதிலே விதைக்கும் விதைகள் தரமானதாக இருத்தலின் அவசியம் வலியுறுத்தப்பட வேண்டியதில்லை. மாறாக அந்த பிஞ்சு மனதில் நஞ்சை ஊட்டினால் அதற்கு நாங்களே பொறுப்பு. பதிலாக நல்ல பண்புகளை அவர்களிடத்தில் வளர்த்துவிட வேண்டியது எங்கள் பொறுப்பல்லவா?

நல்ல முயற்சி எடு. அம்முயற்சி சரிந்தால் துவண்டு போகாதே. விட்டுவிடு. நிச்சயமாக தொடர் முயற்சி பலன்களைத் தரும். குழந்தைகள் மனத்தை பாரமாக்க வேண்டாம். இயல்புடன் ஒத்துப்போவது நல்லது.

யார் முழுமையான சந்தோஷத்தை அனுபவம் செய்கின்றார்கள்? என்று ஒரு மகானிடம் கேட்கப்பட்டபொழுது,

‘எவர் ஆன்மீக வழியிலே நிலை கொண்டு நிற்கின்றாரோ, எவர் மற்றவர்களின் குறைகளை கண்காணிக்காமல் இருக்கின்றாரோ அவரே’ என்று பதிலளித்தார்.

மேலும்,

‘யாருடைய மனம் சலனமற்றும், சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் இருக்கின்றதோ அந்த மனமே அமைதியாகவும் இருக்கும்’ ‘சந்தேகம்’ என்பதும் உன் உள்ளத்தை பதம் பார்க்கும் கொடிய நோய். உடனே ஆன்மீக வைத்தியரை நாடிப் பரிகாரம் தேடு.

அன்பனே!

ஒரு மனிதரை அழ வைப்பது சுலபம். ஆனால் சிரிக்க வைப்பது கடினம். துக்கம் கொண்டிருப்பவரை அடையாளம் காண்பது சுலபம். ஆனால் ஒருவர் சந்தோஷமாக இருக்கின்றாரா என்று காண்பது சிரமமானது. அவர் என்னைப்பார்த்து சிரிக்கலாம், நலம் விசாரிக்கலாம், அவர் உள்ளார்ந்தம் என்ன நிலை? என்பது தான் கேள்வி. இன்றைய உலகிலே அநேகமானோர் இந்நிலையிலேயே இருக்கின்றனர்.

அதனாலேயே,

‘சோகத்தைக் கொடுக்காதே, சோகத்தை எடுக்காதே’ என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மேலும் அந்த ஞானியிடம் சில கேள்விகள்,

‘யாருடைய மனம் சலனமில்லாது இருக்கும்’? என்று கேட்கப்பட்ட போது,

‘எவருடைய மனம் தன்னை அறிதலைத் தவிர வேறு எதையும் நாடாமல் இருக்கின்றதோ அதுவே’ என்றும்,

‘யாருடைய மனம் ஆசையில்லாது இருக்கின்றது’?

‘எவருடைய மனம் எதன் மேலும் பற்றில்லாமல் இருக்கின்றதோ அதுவே’ என்றும்,

‘யாரால் பற்றிலிருந்து விலக முடியும்’?

‘எவருடைய மனம் முழுமையாக இறைவனை நேசித்து, அவருடன் தொடர்பை வைத்திருக்கின்றதோ அதுவே’ என்றும் கூறினார் அந்த மகா ஞானி.

ஆம்! ஆசை என்னும் மாயை தன் வலையை வீசும்போது ‘பற்று’ அதில் பற்றிக் கொண்டு விடுகிறது. இந்த நிலையிலே மனம் செம்மையாக்கப்படுவதும் ஒரு சவாலாகவே அமையும்.

‘அமைதியான மனமே பொறுமையின் இருப்பிடம்.’ நாம் ஏதாவது செயலில் ஈடுபட்டு எதிர்பார்த்த வண்ணம் கைகூடாது விட்டால் உடன் விரக்தியடைந்து விடுகிறோம். உதாரணமாகத் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி சரியான முறையில் இயங்காது விட்டாலும், எட்டி உதைப்பவர்களும் இருக்கின்றார்கள். ஒரு சமயம் தொலைக் காட்சியில் தேர்தல் முடிவுகள் ஒலிபரப்பிக்கொண்டிருந்த சமயம் ஒருவர் எதிர்பார்த்த முடிவுகள் அறிவிக்காமையினால், தொலைக்காட்சிப் பெட்டியை உதைத்த சம்பவமும் உண்டு. இதனால் தான் போலும் ‘ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டு’ என்றும் நம்முன்னோர் கூறியுள்ளார்கள். ஒரு அமைதியான மனத்தின் பிரதிபலிப்பே பொறுமை.

சிலர்,

தங்கள் சொல்லாலும், செயலாலும் முள் குத்துவதைப் போல் அடுத்தவர் இதயத்தை குத்தி காயப்படுத்தி விடுகிறார்கள். இதனால் மனித உறவுகள் விரிசலடைகின்றன. ‘அவர் என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை, அவர் என் மனத்தை உடைத்து விட்டார்’ இப்படியான உரையாடல்களை அவ்வப்பொழுது கேட்கின்றோம். ஒரு மனிதன் இன்னொருவரைய மனத்தை உடைக்க முடியுமா? நம்முடைய மனம் நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் வரை எவராலும் உடைக்க முடியாது.

இவ்வாறு பார்ப்போமா?

ஒருவரின் வார்த்தையாலோ, செயலாலோ, உணர்ச்சிவசப்பட்டு மயங்கி, மனம் உடைந்து போவதை விட சற்று நிதானமாக இருந்து, இவ்விதத்தில் ஒருவர் செயல்படுவதற்கு நான் எந்தவிதத்தில் காரணமாக இருந்தேன்? என்று நம்மை நாமே சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும். தவறு இருந்தால் நாமே திருத்திக் கொண்டு, நடந்தவைகளுக்கும் மன்னிப்பும் கேட்க வேண்டும். அப்படி ஒரு தவறுமில்லாது விட்டால் நடந்ததை ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக்கொள்ளவும் கூடாது.

நாம் நடந்து செல்லும் வழியிலே குழியிருந்தால் குழியை விலகித் தானே செல்கின்றோம். யாராவது அழுகிப் போன பழத்தைத் தந்தால் அதை குப்பைத் தொட்டியில் தானே போடுகின்றோம். இதைப் போலவே சம்பந்தம் இல்லாத விடயங்களை மனதில் போட்டு குழப்பிக் கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவதற்கும் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். சூழ்நிலைகளையோ, மனிதர்களையோ நம்மால் மாற்ற முடியாது. ஆனால் இறைவனுடைய நினைவு, நம்பிக்கை மூலம் நம்மை நாமே மாற்றிக் கொள்ளலாம்.

அப்பனே!

‘மனச்சாட்சியுடன் வாழ்வோம் என்கின்றார்கள்’.

இந்த ‘மனச்சாட்சி’ என்றால் என்ன ?

உதாரணமாக,

ஒருவர் கத்தியை எடுத்து ஒரு வாழைக்காயை வெட்டுகிறார். மனதில் எவ்வித சலனமும் இல்லை. அதே கத்தியைக் கொண்டு ஒரு நபரைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டார். கத்தியில் இரத்தம், கையில் இரத்தம் இரண்டும் கழுவியும் முடிந்தது. கொலை நடந்த இடம் சுத்தமாகக் கழுவப்பட்டு, ஒரு சுவடே தெரியாமல் அனைத்தையும் மறைத்தே விட்டார். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் மறைக்க முடியவில்லை. அதுவே ‘மனச்சாட்சி’. அந்த மனச்சாட்சி பேசுகின்றது. ‘நீ கொலைக்காரன், பாதகன், இக்கொலையை தவிர்த்திருக்கலாம். உன் குடும்பம் இப்பொழுது தவிக்கின்றது’ என்று உள்ளே உறுத்திக் கொண்டே இருக்கும். நிம்மதி, சந்தோசம் எல்லாம் பறிபோய்விட்டது. எனவே உன் செயலுக்கு உன்னுடைய மனமே சாட்சி. ‘மௌனத்திலே இருந்து கொண்டு முடிவெடுக்கும்போது மனச்சாட்சியின் குரலை உணரமுடியும்.’

சிலருக்கு மனநிறைவு ஏற்படுவதில்லை. உதாரணமாக ஒரு கடைத்தெருவுக்குச் சென்று பல கடைகளின் படிகள் ஏறியும் நமக்குப் பிடித்த காலணியை வாங்க முடியாது திணறுகிறோம். முயற்சித்து ஒன்றை வாங்கியபின், இது நம்மிடம் உள்ள புடவைகளுக்கு பொருந்துமா? என்ற கேள்வியும் வரலாம். மேலும் மற்றவர்களும் ஏதும் சொல்லுவார்கள், எனவே அவர்கள் கருத்துக்களுக்கும் மதிப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்கின்ற சிந்தனை ஒரு பக்கம். எனவே ஒரு பொருளை வாங்கும்போது பல துறைகளில் சிந்தனையை செலுத்துகின்றோம்.

இது அவசியமா?

இப்படி நடந்து செல்லும்போது தெரு ஓரமாக ஒரே சனக்கூட்டம். சென்று பார்த்தால், ஒரு முடவர் இரண்டு கால்களையும் இழந்தவர், மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஒரு இசைக்கருவியை மீட்டிக்கொண்டிருக்கின்றார். இப்பொழுது மனதிற்குள்ளே ஒரு நெருடல். நாம் கால்கள் நல்லதாக இருப்பதால் கடைகடையாக ஒரு காலணிக்கோ புடவைக்கோ ஏறுகிறோம். இந்த மனிதருக்கு இவைகளைப்பற்றி சிந்திக்கவும் முடியுமா?

இல்லாத ஒன்றை நினைத்து ஏங்காமல் தன்னிடம் இருக்கும் திறமையை தக்க வழியிலே பயன்படுத்திக்கொண்டு மனநிறைவுடன் தோற்றமளிக்கும் அந்த மனிதர் எங்கே? நாம் எங்கே? 'இருப்பதைக் கொண்டே சிறப்புடன் வாழ்வதே நிறைவான வாழ்க்கை' எனவே மனநிறைவோடு வாழத்தலும் மனதை செம்மையாக்குதலின் ஒரு முயற்சியே.

வீணான எண்ணங்கள்

எதிர்மறையான எண்ணங்கள்

அழிவுக்கான எண்ணங்கள்

வன்முறைச் சிந்தனைகள்

வளர்ச்சியடைய விடாது தடுத்து நிறுத்துவதும் மனதை பராமரிக்கும் கலையேயாகும்.

புதரைப் போல் மனதில் தானாக வளரும் போலிகளை, களை களைவது போல் களைந்துவிட வேண்டும். எனவே பயன்தரும் எண்ணங்கள் உருவாகும்போது எதிர்மறையானவைகள் நாளடவில் அருகிவிடும்.

இதற்கு,

தீயதைப் பார்க்காதே, தீயதைக் கேட்காதே, தீயதைப் பேசாதே, தீயதைச் செய்யாதே என்ற மந்திரங்களுக்கு அமைய வாழ்வதும் அவசியம்.

நடந்து முடிந்தவைகளிலிருந்து பாடம் கற்றுவிட்டு அவைகளை மறந்து விடவேண்டும். அவ்வாறு இல்லாவிட்டால் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் பயன் உள்ளதாகாது போய்விடலாம். மனதைப் பண்படுத்துதல் இயல்பாக ஒரு ஆரோக்கியமான அமைதியான முறையில் ஊக்குவிக்கின்ற ஒரு சூட்சுமமான காரியமே அல்லாது மனத்தை வருத்தக் கூடாது. இது நாமே நமக்குச் செய்யும் காரியம்.

நண்பனே!

பண்படுத்திய நிலத்தில் தான் பயிர்கள் செழித்து வளரும். ஆகவே செம்மையாக்கப்பட்ட மனதில் தான் செழிப்பான எண்ணங்களும் உருவாகும்.

உலகிலேயே மிகவும் சக்திவாய்ந்ததும் ஒளியைவிட விரைவாக பயணம் செய்யக்கூடியதும் இந்த முழு உலகத்தையுமே சில வினாடிகளில் அழிக்கக்கூடிய பாரிய அணுஆயுதங்கள் போன்றவற்றை கண்டு பிடித்ததும் இந்த மனம்தான். பலதரப்பட்ட பிணிகள் காலத்திற்கு காலம் தோன்றி மனித வர்க்கத்தையே அழிக்க முனையும்போது அவைகளை தணிப்பதற்கு உற்பத்தியாகும் மருந்து வகைகளை கண்டுபிடிப்பதும் இந்த மனம்தான்.

இன்றைய உலகிலே மனித மனங்களில் அமைதி குன்றிப் போகின்றது. மன அமைதி எங்கள் சொந்த உடமை அதனால் தான் மன அமைதிக்கு ஊறு விளைவிக்கும்போது நாம் கோபப்படுகின்றோம். மனதின் ஸ்திரத்தன்மை வலுவடையும்போது எவராலும் நம் அமைதியை அபகரிக்க முடியாது.

ஒரு முனிவர் மரத்தடியிலிருந்து தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் அமைதியே உருவாக தோற்றம் அளித்தார். அந்த அமைதி நிலையைக் கண்ணுற்ற வழிப்போக்கன் ஒருவன் அவரில் பொறாமை கொண்டு தவத்தைக் குழப்புவதற்காக தகாத வார்த்தைகளினால் தாக்கினான். முனிவரோ அமைதியை இழக்கவில்லை. வழிப்போக்கன் சென்று விட்டான். எனினும் அவனால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை. ஆதலால் திரும்பி வந்தவன் முனிவரிடம் 'நான் உங்களை சொற்களால் கடுமையாக தாக்கினேன் நீங்கள் ஒரு வார்த்தை கூடக் கூறவில்லை. உங்கள் அமைதியை இழக்கவில்லை. சிலை போல் இருக்கின்றீர்களே அது எப்படி?' என்று கேட்டான்.

முனிவர் 'அன்பனே நீங்கள் கொடுத்த பரிசை நான் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. ஆதலால் அப்பரிசு உங்களுக்கே சொந்தம்' என்றார்.

எனவே,

அன்பு குறைந்து வரும் இக்கால கட்டத்திலே உண்மையான எதிர்பார்ப்புகள் இல்லாத அன்பு சுரக்கவும் மறுத்துவிடுகிறது. இக்கலியுகத்தில் கூட ஒரு காலகட்டத்தில் நேர்மை, சத்தியம், ஒற்றுமை, மதிப்பு,

என்று தலை நிமிர்ந்து நின்ற மனித சமுதாயம் நாளாந்தம் மிக மோசமாக இறங்கி வருகிறதை உலகளாவிய ரீதியில் நடைபெறுகின்ற சம்பவங்கள் பறைசாற்றி நிற்கின்றன.

நான்கு திசைகளிலும் பகைமை பயங்கரம் வன்செயல் நம்பிக்கை யின்மை பழிவாங்கல் பரவிக் கொண்டே போகின்றது.

ஆயுதங்களிலும் இரத்தக்கறை, மனித வாழ்விலும் கறை. வயது வரம்பின்றி ஆண்களும், பெண்களும், முதியோரும், இளையோரும், குழந்தைகளும் அமுது புலம்பும் அவலநிலை. செய்தபாவம் என்னவென்று தெரியாது அப்பாவிகளான சிறார்கள் பாராமரிப்பு நிலையங்களில் துவண்டு வாழும் அவலம் நிறைந்த வாழ்க்கை. சகோதரத்துவத்திற்கு சமாதிகட்டிவிட்டு சகோதரர்களை சவக்குழியில் புதைக்கும் காலமாகிவிட்டது.

கண்ணீரால் தலையணைகளை ஈரமாக்கிக் கொண்டிருக்கும் தாய்மார்கள், நடுக்கத்திலும் அச்சத்திலும் வாழும் அவலைப் பெண்கள், பெண்களுக்கு பாதுகாப்பு என்று உரத்த குரலில் கூறி ஓலமிட்டுக்கொண்டு அவர்கள் உரிமையை பறித்தெடுத்து பாலியல் வல்லுறாவில் சிக்க வைக்கும் நாகரீக மனிதர்கள். அவர்களுடைய எதிர்காலத்தையே இருட்டாக்கி விடும் மனிதஜாதிகள்.

இவைகள் எல்லாம் ஒருவித மனக்குழப்பத்தினால் உருவாகும் சம்பவங்களே. எனவே மனம் செம்மையடையுமா?

காற்றுக்குக்கூட திசை கிடையாது தேசம் கிடையாது. எங்கே போய் விட்டது இந்த மனிதநேயம்.

மனத்தை செம்மையாக்குதலின் முயற்சியிலே சில வழிமுறைகளை ஆராய்ந்தோம். மேலும் ஒரு உவமை மூலம் மனத்தின் பலவீனத்தை பலமாக்கும் வழிமுறையையும் கவனிப்போம்.

மூங்கில் கொம்புகளை உன்னிப்பாக கவனித்திருக்கிறாயா? அப்பொழுது ஒரு உண்மை புலப்படும்.

அந்த மூங்கில் கொம்புகளானது சுற்றிலும் திடமாய் இருந்து மையத்தில் ஒரு வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கும்.

அது போன்றே

மனிதர்களும் தங்கள் மனங்களைச் சுற்றி ஒரு மதில் சுவரை ஏற்படுத்தி மையத்தில் வெற்றிடமாக இருந்து கொண்டு வருகிறார்கள்.

ஜென் மாஸ்டர்கள்

மூங்கில் கொம்புகளை ஒரு இலக்காகக் கொண்டு அதன் மூலம் ஞானம் பெற்று அந்த ஞானச்சுடரின் தன்மைகளை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்கின்றார்கள்.

ஒரு சமயம் ஒரு ஜென் மாஸ்டர்

ஓலைக் குடிசையினை ஏற்படுத்தி, தானும் உள்ளிருந்து, அந்தக் குடிசையின் கதவிற்கு அப்பால் ஒரு மூங்கில் கொம்பை நாட்டி அதனை வணங்கிக் கொண்டு வந்தார்.

ஒரு நாள்,

திடீரென அந்தக் குடிசையானது தீப்பற்றி முற்றிலுமாக எரிந்து தீச்சுடர் மெல்ல மெல்ல மூங்கில் கொம்பினையும் பற்றி எரிய ஆரம்பித்தது. அப்பொழுது

அங்கிருந்த சிஷ்யன் ஒருவன் மூங்கில் கொம்பை நோக்கிப் பாய்ந்தான். கடவுளாகப் பாவித்து வணங்கிக் கொண்டிருந்த கொம்பு எரிகிறதே என்ற அதிர்ச்சி அவனுக்கு.

‘ஓடாதே நில்’ என்றார் மாஸ்டர். ‘அந்த மூங்கில் கொம்பு முற்றிலும் எரிந்து அணைகின்றவரை அமைதியாக ஒரு சாட்சியாகவே இருந்து கொண்டு பார்’ என்றார்.

எனவே,

அந்த மூங்கில் கொம்பு ஒரு காட்சியே தவிர அதுவே முடிவுமல்ல.

ஐயனே!

நீ ஒரு சாட்சியாக இருக்கின்ற வரை உன்னை எதுவித பிரச்சனைகளும் நெருங்காது.

ஆனால்,

அந்தக் காட்சிப் பொருளில் இருந்து மீண்டு அந்தக் காட்சியிலே கரைகின்ற பொழுது தான் உனக்கு பிரச்சினையே ஆரம்பம்.

ஆகவே

சாட்சி - மகிழ்ச்சி

காட்சி - சஞ்சலம்

ஆகவே,

அன்பனே!

மனம் செம்மையாக்கப்படுதல் என்ற பணியிலே எப்பொழுதும் ஒரு பற்றற்ற பார்வையாளனாக இருப்பதற்குக் கற்றுக் கொள்வாயாக. மேலே கூறப்பட்டுள்ளதைப் போன்று காட்சிகளிலே ஓட்டி விடுவாயேயானால் உன்னுடைய முன்னேற்றம் பின்னடையலாம். ஏனெனில் காட்சிகள் நம்முடைய வாழ்க்கையிலே வந்து கொண்டே இருக்கும். அவைகளில் உன்னைப் பறிகொடுத்து விட்டால் காணாமல்போய் விடுவாய். உன்னுடைய இலக்கையும் நோக்கையும் அடையமுடியாது ஆகிவிடலாம். இந்த மூங்கில் கொம்பு எரியும் உவமானம் மனத்தை சகஜ நிலைக்கு கொண்டு வருவதற்கான ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது அல்லவா.

இந்த வாழ்கையிலே அநேகர் மனங்களைச்சுற்றி வேலி போட்டு விடுகின்றார்கள். ஆதலால் அவர்களாலும் வெளிவர முடியாமலும் மற்றவர்களும் பிரவேசிக்க முடியாமலும் ஆகிவிடுகிறது. இந்த மூடிய காய்ந்துபோன மனங்கள் நீண்ட காலத்திற்கு அந்நிலையில் இருக்க அனுமதிக்கலாகாது. மனங்கள் திறக்கப்படல் வேண்டும். அப்படி ஆகாது விட்டால் விரக்தியின் விளிம்பிற்கு தள்ளப்படும் பொழுது விபரீதங்களும் ஏற்பட இடமளிக்கின்றோம். என் மனத்தைக் காயப்படுத்திவிட்டார்கள், நான் நொந்து வெந்துபோய் இருக்கின்றேன். நான் எவருடனும் உரையாடவோ எவரையும் பார்க்கவோ விரும்பவில்லை. என்னைத் தனிமையில் விடுங்கள் என்றெல்லாம் கூறி ஒரு கற்பனை உலகிலும் இருக்கின்றோம். எவராலும் நம்முடைய மனத்தை நோக்கிக்கவோ தாக்கவோ முடியாது. நாமே அந்த நிலை உருவாக இடமளிக்கின்றோம், இருப்பினும் இத்தகைய சம்ஸ்காரங்கள் உடையோரை சகஜநிலைக்கு மீட்டு எடுப்பதும் ஆத்ம சாதகனாகிய உன்னுடைய பொறுப்பாகும். நொந்து போய் இருக்கும் சகோரதப் பிறப்புக்களை தூக்கிவிட்டு அவர்களுக்கு ஆதாரமாக இருந்து அன்பை சுபாவமாக்கி கனிவான மொழிபேசி வாயார புன்னகைபூத்து மூடிய மனங்களை திறக்கவைத்து அரவணைத்துச் செல்லும்போது அவர்களும் புதிய வாழ்கைக்குத் திரும்புவார்கள். மாற்றங்கள் தென்படும். மனங்களும் செம்மையாக்கப்படும்.

மேலும் உன்னுடைய ஆத்மீகப் பாதையிலே கடவுள் ஒருவரே என்ற கோட்பாட்டுடனும் ஒரே நம்பிக்கை ஒரே பலம் ஒரே ஆதாரம் என்ற ஆழமான விழிப்புணர்வுடனும் அந்த ஒருவரின் நினைவில் மட்டும் நிதானமாக இருந்து அவர் ஒருவரே எனக்கு சொந்தமானவரும் என்றும் வேறு எவரும் எனக்கில்லை என்ற வைராக்கியம் வளர வளர நிச்சயமாக நீ அவரை நெருங்கிக் கொண்டே இருப்பாய். அப்பொழுதெல்லாம் அவருடைய பார்வை அவருடைய அன்பு, அவருடைய கண்காணிப்பு, அவருடைய அரவணைப்பும், இயல்பாகவே உன்னிடம் சரணடையும். அப்பொழுது நீ முழுமையடைகின்றாய். எனவே மனமும் திருப்தியடைகின்றது.

மனதை செம்மைபடுத்தல் பற்றிய சில வழிமுறைகளையும் அவ்வாறு ஆக்குவதனாலேயே இந்த ஆன்மீகப் பாதையிலே வரும் எத்தடைகளையும் கடந்து செல்லக் கூடியதாகவும் இருக்கும் என்பதையும் அறிந்து கொண்டோம்.

எனவே

அன்பான ஆத்மனே

மேலும் வளர்ந்து நல்லதொரு உயர்ந்த ஸ்திதியை அடைவதற்கு ஞான நதியிலே மூழ்கி யோகத்தீயிலே உலர்த்தி ஒரு ஆனந்தமயமான பரவசநிலையை அடைவதற்கு பிரம்மகுமாரிகள் ராஜயோக ஆத்மீக நிலையமொன்றிக்கு விரைவாயாக.

நீ நிச்சயமாக வருவாய் ஏனெனில் நீ தெரிவு செய்து கொண்ட பாதையிலே வீறுநடைபோட்டு முன்னேறத்துடிக்கும் ஒரு ஆத்மீக சாதகன். காத்திருப்பேன்.

வாழும் கலையும் மரணிக்கும் கலையும்

அன்றொருநாள் நோயாளி ஒருவரைப் பார்ப்பதற்காக கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்கு சென்றேன். உட்செல்ல 12.00 மணிக்கே அனுமதி என்று அறிந்து கொண்டேன். எனவே எஞ்சியிருக்கும் 15 நிமிடங்களையும் கழிப்பதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்திருக்கையில், சாலை ஓரத்தில் நன்கு வளர்ந்து பரவியிருந்த பெரும் விருட்சத்தின் கீழ் நின்று கொண்டிருக்கும் போது கீழ் நோக்கிப் பார்த்தேன். அங்கே கண்ட விநோதமான காட்சி வாழும் கலையை கற்பித்ததாகவே உணர்ந்தேன்.

ஒரு எறும்பானவர் தன் இனத்தைச் சார்ந்த அமரராகிவிட்ட இன்னொரு எறும்பை தன் வாயால் கவ்வி இழுத்துக் கொண்டு வந்தவர், இழுத்தலை நிறுத்தி, பின்பு வாயால் கவ்வி அவரை முன்னோக்கி தள்ளிக் கொண்டு போனார். இதிலே நான் கவனித்த விசேட தன்மை என்ன வென்றால் இழுப்பதிலும் பார்க்க தள்ளிக்கொண்டு செல்லும்போது அவருடைய வேகம் அதிகரித்திருந்தது. இவ்வாறு தனது நடவடிக்கையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கும்போது, தான் எடுத்துக் கொண்ட பணியிலேயே முழுக்கவனமும் அக்கறையும் கொண்டவராகவும், தனது லட்சியம் நிறைவேற வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உடையவராகவும் காணப்பட்டார். நாங்கள்கூட சிலவேளைகளில் எம் பணியைச் செய்யும் வேளை அடுத்தவர் என்ன செய்கின்றார் என்று வேடிக்கை பார்ப்பதும், சிலவேளைகளில் ஒன்றுகூடி அரட்டை அடிப்பதிலும் நேரத்தை இழந்து விடுகிறோம். இதில் இன்னுமோர் விசேடம் என்னவென்றால் இப்படி இழுத்தும் தள்ளியும் முன்னேறிச் சென்றவர் அடிக்கடி அமரராகிவிட்டவரை ஓரிடத்தில் போட்டுவிட்டு அங்கும் இங்கும் நாலாபக்கமும் சென்று எதையோ ஆவலோடு தேடுகின்றார். இவர் என்னத்தை தேடுகின்றார் என்று எனக்கு ஒரு விசாரணை செய்த பொழுது அநேகமாக, இறந்தவரை உயிர்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் கொண்டு ஏதோ மூலிகையைத் தேடுகின்றாரோ என்ற சிந்தனை உதிர்ந்தது. இவ்வாறு தூக்கிச் செல்வதும், பின்னர் ஓரிடத்தில் போட்டுவிட்டு ஒரு அடி தூரத்திற்குள் நாலாபக்கமும் எதையோ தேடிக் கொண்டும் இருந்ததை அவதானித்துக் கொண்டிருக்கும் போது 12 மணியாகிவிட்டது. எனவே இக்காட்சியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குள் சென்றுவிட்டேன். இப்பொழுது என்னுள் எழுந்த கேள்வி, இந்த எறும்பு, இவ்வளவு அக்கறை கொண்டு செல்வதற்கான காரணம் ஒருபுறம் இருக்க, மனிதன் இவ்வளவு, செம்மையாக பிறர் நலம் காப்பதில் அக்கறை உடையவனாக இருக்கின்றானா? என்று சிந்தித்த வண்ணம் சென்றேன்.

தன் இனத்தைச் சேர்ந்தவரை எப்படியாயினும் காப்பாற்றவேண்டும் என்ற உறுதியும் உற்சாகமும் கொண்டதாகவே இந்த எறும்பு இருந்துள்ளதையும் காண்கின்றேன். ஆனால் மனிதனோ தன் இனத்தைச் சேர்ந்தவனிடம் எவ்வளவு அக்கறை காட்டுகின்றான். இதற்கும் மேலாக அந்த எறும்பானவர் தன் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த சமயம் ஒரு மனிதன் பாதம் பட்டு மயங்கியும் விட்டார். இவரும் அமராகிவிடுவாரோ என்று நான் பயந்திருக்கும்போது தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட்டு தன் பணியைத் தொடர்ந்தார். ஆனால் நாமோ எம் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, தடைகள் வருமேயானால் அப்பணியைக் கைவிடவும் தயங்கமாட்டோம். ஏதாவது சாட்டுக்களும் காரணங்களும் சொல்லி நிறுத்தியும் விடுவோம். ஆனால் ஆறாவது அறிவு இல்லாதவர் என்று கூறப்படும் இந்த எறும்பானவர் நமக்கு முன்னால் ஒரு உதாரணமாகவே திகழ்கின்றார் என்றே நினைக்கின்றேன்.

எனவே இந்த சாதாரண எறும்பானது தான் வந்த நோக்கத்தை பூர்த்திசெய்து கொண்டே இருப்பதாகவே உணருகின்றேன். இன்னொரு அத்தியாயத்திலே பரமஏழையான பிச்சைக்காரன் தன் கிராமத்து வழியாக பிச்சை எடுத்துச் செல்லும்போது அந்நாட்டு அரசன் பவனிவரும் வேளையிலே இவன் முன் தோன்றி தன் வலது கையை நீட்டி எனக்குத் தருவதற்கு என்ன வைத்திருக்கிறாய் என்று வினவியபோது திகிலுற்றவன், உடன் தன் கைபைக்குள் தேடி இருந்த அந்த ஒரு சோளத்தானியத்தை அரசனிடம் கையளித்தபோது அவனிடம் காணப்பட்ட மகிழ்ச்சி விபரிக்க முடியாதது. தன் அரசனுக்கு கொடுப்பதற்கு தன்னிடம் ஒரு தானியமாவது இருந்ததே என்றும் தனக்கு அப்படியான உள்ளத்தைத்தந்த பகவானையும் நினைவு செய்கின்றான். எனவே அவனின் உள்ளம் எங்கே? என்னுடைய உள்ளம் எங்கே? என்றே சிந்தித்தேன். அவன் வாழும் முறை அழகு ஊட்டுவதாகவும் இருக்கிறதல்லவா? அது ஒரு கலை.

முன்னுள்ள அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டதுபோன்று, அந்தக் கவரிமான் தான் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் அரிய வாசனை எங்கிருந்தோ வருகின்றது. ஆனால் அதன் உறைவிடம் தெரியாது, அல்லும் பகலும் அந்த அடர்ந்த காட்டிலே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஓடிக்கொண்டிருந்தவேளை மானின் நண்பர்களால் தடைகள் ஏற்பட்டிருந்த போதும் அவைகளையெல்லாம் வென்று இறுதியில் வாசனையின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தை அறிந்து கொண்ட போதிலும் தன் உயிரை அத்தேடுதலுக்காகவே அர்ப்பணித்திருந்ததை பார்த்தோம். அந்த

மானானவர் ஒரே நோக்கத்துடன் இறுதிவரை செயற்பட்டு மற்ற கஸ்தூரிமான்களுக்கும் வாசனையின் இருப்பிடத்தை தெரிவிக்கும்படி அறிவித்திருந்ததும் ஒரு வாழும்கலையே.

அந்தச் சாதாரண எறும்பும், பிச்சைக்காரனும், இந்தக் கஸ்தூரிமானும் தங்கள் அற்புதமான பங்களிப்பை தங்கள் வாழ்க்கை வரலாறு மூலம் வெளிப்படுத்தி தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டார்கள். இந்த அலங்காரமே அவைகளின் கலைகளாகும்.

நானே எனக்கு நண்பனாகவும் என்னில் அன்புள்ளவனாகவும், கருணையுள்ளவனாகவும் என்னை மன்னித்துக் கொள்பவனாகவும் நாம் முதலில் வாழ வேண்டும். அவ்வாறு இருப்பதற்கு “மரணித்து வாழ்” (DIE ALIVE) என்ற கூற்று சாலப்பொருந்தும்.

மரணிப்பது எதற்காக.

அன்பனே!

புறத்தே நிகழ்வதை கூர்ந்து கவனித்தும் அகத்தே நிகழ்வதை அலட்சியப்படுத்தியும் அதாவது புற நிகழ்வுகளுக்கெல்லாம் வியாக்கியானம் செய்வதுமாக இருக்கின்றவர்களாக இருந்துகொண்டு உதாரணமாக அடுத்தவனைப் பார்ப்பதிலும், கண்காணிப்பதிலும், விமர்சனம் செய்வதில் ஆர்வம் உடையவர்களாகவும் மாறிவிடுகின்றோம். ஒருவர் இல்லாத வேளை அவரைப்பற்றி விமர்சனம் செய்தும், இவருடன் மூன்றாமவர் சேரும்போது நான்காமவரைப் பற்றிய பேச்சு எழுவதையும் ஒரு சாதாரண விடயமாக்கியும், புற உலக கவர்ச்சியால் கவரப்பட்டு அனைத்தையும் உடமையாக்க வேண்டுமென்ற மனோபாவம் வளரும் போது இந்த மாயை உலகத்திலே (Illusionary world) போலிக் கௌரவம், போலி அந்தஸ்து, வேண்டி அதற்காக எதையும் செய்யத் துணியும் போதும், ஒன்றைப் பேசி ஒன்றை செய்யும் போதும், அதாவது சிந்தனை, பேச்சு, செய்கைகளிலே முரண்பாடுகள் காணப்படும் போதும், உன் சகோதரர்களுக்கு ஏதோ துன்பம் கொடுக்கச் சிந்திப்பதும், கொடுப்பதும் நாளாந்த நடவடிக்கைகளாகிவிட்டாலும், உன்னுடைய வாழ்க்கையை அழகுபடுத்த மாட்டாய். ஆகவே இவைகளுக்கெல்லாம் மரணித்து வாழ்.

காலையில் போட்ட விதை மாலையில் அறுவடைக்கு தயாராகி விடுகிற காலகட்டத்திலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். கர்மதத்துவம் பேறுகளை காலதாமதமின்றி அறிவித்துக் கொண்டிருப்பதை எங்கள்

வாழ்க்கை அனுபவங்கள் மூலமாக கவனித்திருந்தும், போட்டி, பொறாமை, வஞ்சித்தல், அபகரிப்பு, ஏமாற்று, போன்ற காரியங்களில் அக்கறைகாட்டி, மற்றவர்களுக்கு வேதனையை கொடுக்க தயக்கம் இல்லாது இருக்கும் நிலையிலும், காம உணர்வு, கோப உணர்வு 'தான்' 'நான்' என்ற அகந்தை உணர்வு, பற்றுணர்வு, பகைமை உணர்வு ஆகிய சரீர உணர்வுகளுக்கு தீனிபோட்டு செழிப்பாக வளர அனுமதிக்கும் போதும் பசுமையான ஆத்ம உணர்வுகள் பின்தள்ளப்படுகின்றன. இந்தச் சூழல், கலைகள் நிரம்பிய வாழ்க்கையை உருவாக்க தடையாக இருக்கின்றது. இந்த உணர்வுகள் தனிப்பட்டவர்களிடம் மட்டுமல்லாது பல குடும்பங்களிலும் உட்புகுந்து மனித உணர்வுகளை வேரோடு சாய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இதனுடைய தாக்கம் குடும்பங்கள் உறவினர்கள், நண்பர்கள் மற்றையோர் மத்தியிலும் நிரந்தரமான வெறுப்பையும் வளர்த்துள்ளது வேதனைக்குரியது. எனவேதான் இவைகளுக்கெல்லாம் மரணித்து வாழும்போது, வாழும்கலை வளர்ச்சியடையும்.

கலைகள் பல. நாட்டியம், நாடகம், சங்கீதம், ஓவியம், பொருட்கள் வடிவமைப்பு என வகைப்படுத்தலாம். இவைகளில் ஏதாவது ஒன்றில் ஒருவர் நன்கு தேர்ச்சி பெறும்போது அக் கலையை தனதாக்கிக் கொள்கின்றார்.

அவ்வண்ணமே நம்முடைய வாழ்க்கையையும் அலங்கரிப்பது கலைகளே. அமைதியாக இருப்பது பெரும்கலை என்றும் கூறப்படுகின்றது (THE GREATEST ART IS TO BE SILENT) அப்பொழுது உதடுகளின் அசைவும் மனத்தின் அசையாமையும் அங்கிருக்கும். மௌனம் பேசும். இங்கே மனம் மௌனத்தின் இனிமையை அனுபவம் செய்கின்றது. அந்த அனுபவத்தில் எங்களுடைய நோக்கம், பார்வை, சிந்தனைகளில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. நல்ல வாழ்க்கைக்கு அவசியமானவைகள் வெளிவர ஆரம்பிக்கின்றன.

அமைதியாக இருக்கும் கலை, வேறுபல கலைகளையும் உருவாக்குகின்றன.

உதாரணமாக,

- மற்றவர்களுடன் தொடர்புறம் கலை
- அடுத்தவர்களை மகிழ்ச்சியூட்டும் கலை
- சிநேகிதர்களை உருவாக்கும் கலை.
- மற்றவர்களுடன் பழகும் கலை

- திருப்தியாகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்கும் கலை
 - ஒருவரை ஏற்றுக்கொள்ளும் கலை.
 - கற்று, கற்றுக்கொடுப்பதுமான கலை
- இவைகள் எல்லாம் எங்களுடைய வாழ்க்கையை அலங்கரிக்கும் கலைகளாகும்.

வாழ்க்கையென்றால் விபத்துக்களை எதிர்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அது எப்போது தீர்மானிக்கப்பட்டவை. எனவே அவைகளைப் பொருட் படுத்தாது தர்மத்தின் பக்கம் நின்று எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்தும், தனக்கும், அடுத்தவருக்கும் துன்பம் விளைவிக்காது தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும்போதும் வாழும்கலை வளர்ச்சியடையும் என்றே நம்புகின்றேன்.

எங்களுடைய வாழ்விலே மற்றவர்களிடம் இருந்தும் அதிகளவு கற்றுக் கொள்கின்றோம். ஆனாலும் எங்களுடைய வாழ்க்கையை சரியான வழியிலே ஓட்டிச்செல்வதற்கு அமைதியான சூழலில் வேண்டிய கலைகளை நாமே உருவாக்கும்போது அதுவே எங்களுடன் நிலைத்து நிற்கும்.

கூத்து முடியுமுன்பே...

அன்பனே கூத்து முடிவுறும் காலம் நெருங்கிக்கொண்டிருப்பதாக தகவல்கள் அடிக்கடி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அந்தத் தகவல்களுக்கு எவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்து அக்கறை உடையவனாக இருக்கின்றாய் என்பதே இன்றைய கேள்வி. காலம் அண்மித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதன் அடையாளமாகவோ என்னவோ தத்துவங்களும் ஒன்றுபட்டு தங்கள் கைவரிசையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாளாந்தம் கவனிக்கின்றோம். உதாரணமாக ஒரு நாட்டிலே அனர்த்தம் ஏற்பட்டால் உலக நாடுகள் அனைத்தும் அக்கறை கொள்கின்றன. ஆனால் ஒரே நேரத்தில் பல நாடுகளில் இயற்கையின் சீற்றத்திற்கு பதிலளிக்கவேண்டி வந்தால் யார் யாருக்கு உதவிக்கரம் நீட்டுவது. இதில் விஷேட அம்சம் என்னவென்றால் இன்று தத்துவங்கள் தனித்து செயல்பட்டு அனர்த்தங்களை உருவாக்குகின்றன. ஆனால் இவைகள் கூட்டாகச் செயற்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டால் நிலை என்னவாவது.

நாம் எப்படி இயற்கைக்கு எதிராக நடந்துகொண்டாலும் கருணை உடையவளாகிய இயற்கை அன்னை அமைதியாகவே செயற்படுவாள். எனவே மனிதன் அதைப் புரிந்து தத்துவங்களோடு இணக்கப்பாட்டைக் காணவேண்டும். அது இயற்கையின் சீற்றம். ஆனால் நீ என்ன செய்யலாம். உதாரணமாக ஒரு பௌதிகக் கூத்தில் நடிப்பவர்கள் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேடங்களைத் தரித்த நாடகம் முடிவடைந்தால் வேடம் களையப்பட்டு மாற்றுடை அணிந்து வீடு செல்வார்கள். இந்த உலக நாடக மேடையிலும் வரவேண்டிய நேரத்திற்கு வந்து எங்களுக்கான பாகத்தை உடல் என்ற உடையால் அலங்கரித்து நடித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். நடிப்பு முடிவடையும்போது போட்ட உடைகள் இங்கேயே களைந்து நிரந்தரமான வீட்டுக்குச் செல்லுவோம்.

எனவே இந்த மகா விளையாட்டரங்கிற்கு வருவதும் விளையாடுவதும் போவதுமாக இருப்பது ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான நிகழ்வாகும். இது எப்பவோ எடுத்த தீர்ப்பு. முழுதும் உண்மை.

நண்பனே இந்த உலக நாடக மேடையிலே நடிப்பவர்கள் என்ன மொழி பேசுவார்கள், எந்த சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எந்தக் கலாசாரப் பின்னணியிலே உள்ளவர்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள்

ஞானிகளா? யோகிகளா? சாதுவா, முனிவரா, பண்டிதனா? பாமரனா, ஏழையா, பணக்காரனா, அகங்காரம் உடையவரா, பணியுடையவரா என்ற பேதம் இல்லாது அனைவரும் இணக்கப்பாட்டுடன் நடித்துக்கொண்டே இருக்கின்றார்கள். நீ இந்த உலக நாடக மேடையிலே உனக்குரிய பாகத்தை நடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு நடிகன். உன்னைப்போன்று உன் சகோதரர்களும் இந்த மேடையிலேயே தங்கள் பாகங்களை நடித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே அடுத்தவருடைய நடிப்பைக் கண்காணித்து உன் நடிப்பை பாழாக்காதே. மேடையில் நிற்கும் உன்னை மற்றவர்களும் கவனிப்பார்கள் என்பதை நினைவில் இருத்திக்கொள். ஒவ்வொருவருடைய பாவமும் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதற்கான ஒரு உவமானம்.

 ஒரு 50 லட்சம் பெறுமதியான வாகனம் ஒன்றை வாங்குகின்றோம். அந்த வாகனத்தின் இயந்திரத்துடன் இருக்கும் வெறும் ஆயிரம் ரூபாய் பெறுமதியான ஒரு ஸ்பார்க் பிளக் (Spark plug) பழுதடைந்து விட்டது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அது சிறிய பொருளாக இருந்தாலும் அந்தப் பொருளின் உதவியின்றி அந்த விலையுயர்ந்த வாகனம் நகர்த்தப்படமுடியாது. அங்கே வாகனத்தில் இயந்திரத்தில் பல உதிரிப்பாகங்கள் இருக்கின்றபோதிலும் ஒரு பாகத்தை எடுத்து இந்த பிளக்குகளாக பொருத்தவும் முடியாது. ஏனெனில் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் அங்கே விசேட தன்மை இருக்கின்றது என்பது புலப்படுகின்றது அல்லவா?

இவ்விதமே,

இந்த மிகப் பெரிய எல்லையற்ற நாடகத்திலே ஒவ்வொருவருடைய பாகமும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. எனவே யார், எவர், உயர்வு, தாழ்வு என்றும் பாகுபாடு காட்டமுடியாது என்பது மிகத் தெளிவாக புரிய வேண்டிய தொன்று.

ஐயனே!

இக்காலகட்டங்களிலே இந்த மாபெரும் நாடகமேடை சற்று ஆட்டங் காண தொடங்கியிருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும். மனிதர்கள் தங்களுக்கே இயல்பான குணாதிசயங்களை இழந்து கொண்டே இருக்கின்றார்கள். மனித மனத்திலே பல குழப்பங்கள், பல முரண்பாடுகள், பல குரோதங்கள், விரோதங்கள், விருப்பமின்மை, வெறுப்புக்கள், பிரிவினைகள், சஞ்சலங்கள் அதிகரித்துள்ளன. அந்நிலையில் உன் பாகத்தையோ மற்றவர்கள் தங்களுக்கான பாகத்தையோ சரிவர நடிக்க முடியாது தடுமாறுகிறார்கள் என்றே தோன்றுகின்றது.

இந்தக் காலகட்டத்திலே பலவீனமான சிந்தனையில் மூழ்கியிருப்பதால் உன்னை நோக்கி பல தடைகள், நிலைமைகள், சூழல்கள் அவ்வப்போது உருவாகலாம். அவைகள் உயிர் அற்றவை, தற்காலிகமான தோற்றங்களே என்று கருதாது அவைகளுக்கு உயிர் கொடுக்கின்றாய். உயிர் கொடுப்பது மட்டுமல்லாது ஆர்வத்துடன் வளர்க்கின்றாய். உதாரணத்திற்கு 'சுமை'யை எடுத்துக் கொள்வோம். உள்ளத்திலே இந்தச்சுமை தொடர்ந்து அதிகரித்தால் உன் பாகத்தை சரிவர நடிக்க முடியுமா? இது வெவ்வேறு வடிவத்திலும் தோன்றி உன்னுடைய மகத்தான 'பாகத்தை' பலவீனப்படுத்திவிடும் என்பதை விழிப்புணர்வில் வைத்திருப்பாயாக.

ஒரு ஊரிலே திடீரென வெள்ளம் ஏற்பட்டதனால், அந்த ஊர்மக்கள் ஆற்றைக் கடந்து அடுத்த ஊர்களுக்கு செல்வதற்காக ஆற்றங்கரையில் ஒன்று கூடினார்கள். அப்பொழுது, அங்கே இரு முனிவர்களும் ஆற்றங்கரையை வந்தடைந்தார்கள்.

ஆற்றங்கரையில் ஒரு வயதான பெண்மணி அக்கரையை அடைவதற்காக ஒரு உதவிவேண்டி காத்திருந்தாள். அவள், முனிவர்களில் ஒருவரை அண்மித்து, தன்னால் நதியைக் கடக்க முடியவில்லை என்றும் அதனால் தன்னை அக்கரையில் சேர்க்குமாறும் பணிவாக வேண்டிக் கொண்டாள். அப்பொழுது முனிவர்களில் ஒருவர் தீவிர சிந்தனையின் பின், தன்னால் அம்மாது கேட்ட உதவியைத் செய்ய முடியவில்லையென்றும் ஒரு பெண்ணைத் தொடுவது தங்களுடைய சந்நியாச தர்மத்திற்கு எதிரானது என்றும் கூறினார். இப்பெண்ணானவள், அதே உதவியை அடுத்த முனிவரிடம் கோரினாள். அவர் ஆபத்து நேரத்தில் இச்சம்பிரதாயங்களைப் பார்க்கக் கூடாது என்று மற்ற முனிவரிடம் கூறிவிட்டு, தானாகவே அப் பெண்மணியை அக்கரை சேர்த்தார். அதன் பின்னர் முனிவர்கள் இருவரும் தங்கள் பயணத்தை தொடர்ந்தனர். இப்பொழுது முதலாவது முனிவருக்கு மனத்தின் நிம்மதி பறந்துவிட்டது. அவர் அந்த நடைப்பயணத்தின்போது, இச்சம்பவத்தைப் பற்றியே சிந்தித்தவண்ணம் சந்தோசத்தை இழந்து நடந்து கொண்டிருந்தார். மிக நீண்டதூரம் சென்றதின் பின் மேலும் மனத்தைத் கட்டுப்படுத்த முடியாது. சக முனிவரிடம் இதைப் பிரஸ்தாபித்து அவரின் செயலைக் கண்டித்தார். எங்கள் தர்மத்திற்கு எதிராகச் செயற்பட்டு விட்டீர்கள் என்றும் குறை கூறினார். பொறுமையுடன் கேட்ட முனிவர் 'முனிவரே, ஆபத்திற்கு பாவம் இல்லை. ஒருவர் ஆணோ, பெண்ணோ, தவிர்க்க முடியாத உதவியைக்

கோரினால் அதைச் செய்வதே தர்மம். அப்பெண்ணோ ஒரு முதாட்டி கதி அற்றவள். எனவே அவள் கேட்ட உதவியை செய்வதே 'தர்மம்' மேலாக நான் அவளை அக்கரையில் சேர்த்ததுமே அனைத்தையும் மறந்துவிட்டேன். ஆனால், நீயோ இவ்வளவு தூரமும் பெரும் சுமையை தாங்கிவந்துள்ளீர். இவ்வாறு அற்ப விடயங்களில் மனத்தை பறி கொடுத்தால் எங்கள் 'தர்மவழியை' மக்கள்முன் எப்படி வைப்பது. அனைத்தையும் துறந்தவர்களாகிய நாங்கள் எப்பொழுதும் 'அப்பாலாய்' (BEYOND) இருக்கவேண்டுமல்லவா? எந்தச் சூழலிலும் நம்மை இழந்து விடாமல், நம்மை நாமே பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் எடுத்துரைத்தார். எனவே பௌதீகமாக சமக்கப்படும் சுமைகளால் பாதிப்புக்குள்ளாவதில்லை. ஆனால் மனத்தில் உருவாக்கிய சுமையை இறக்குவது இலேசான காரியம் அல்ல. நீண்ட நாட்கள் எடுக்கலாம். காலம் கடக்க கடக்க சுமையும் அதிகரிக்கும். இவ்வாறு 'சுமை' அதிகரிக்கும்போது நாடக மேடையிலே நிற்கும் நீ எப்படி உன்பாகத்தை திறம்பட நடிப்பது?

நண்பா!

ஒருவருடைய மனோபாவம் பாதிப்படைந்திருந்தாலும் அவரால் நிச்சயமாக ஒரு நல்ல நடிக்காக இந்த பாரிய மேடையிலே தன் பாகத்தை நிறைவு செய்யமாட்டார்.

ஒரு ஆலயத்தை நிர்மாணிக்கும் பணிக்கு பாறைகள் உடைக்க வேண்டியிருந்ததனால் இரு தொழிலாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஒரு நாள் இவர்கள் தம் பணியை செய்து கொண்டிருக்கும் வேளை ஒரு முதியவர் 'தேடுதலில்' (SEEKER) ஈடுபட்டுள்ளவர், அதாவது இந்த வாழ்க்கையின் அர்த்தம் தான் என்ன? மனிதர்களின் நோக்கம் தான் என்ன? எங்கே ஆரம்பம், எங்கே முடிவு போன்ற தத்துவ விசாரணையில் ஈடுபட்டிருந்தவர், அவ்வழியாகச் செல்லும்வேளை களைப்படைந்து காணப்பட்ட முதலாவது பணியாளரிடம் சென்று, "நண்பனே, நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார். "பார்த்தால் தெரியவில்லையா? இடுப்பொடி இப்பாறைகளை பிளந்து கொண்டிருக்கின்றேன் என்று தன் வெறுப்பை வெளிப்படுத்தினார். இரண்டாவது பணியாளரிடம் சென்று கவனித்தபொழுது அவர் ஆடிப்பாடி தன் வேலையை உற்சாகமாக செய்து கொண்டிருந்தார்.

முதியவர் அவரிடம் நீங்கள் என்ன செய்கின்றீர்கள்? "நான் ஆலயத்தின் திருப்பணிக்காக இப்பாறைகளை பிளந்து கொண்டிருக்கின்றேன். இங்கு

ஒரு ஆலயம் வரப்போகின்றது. இந்த எளிய தொழிலாளியினுடைய இச்சிறிய பங்களிப்பும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் அதற்காக இறைவனுக்கு நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்” என்றார். “எனக்கு வரவேண்டிய ஊதியத்தில் அரைப்பங்கு திருப்பணிக்காகவும் ஒதுக்குவதற்கு ஒப்புதல் கொடுத்துள்ளேன். நான் இப்பொழுது மிக மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கின்றேன். இந்த உயர்ந்த பணிக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது என்பாக்கியமே” என்றார்.

இருவரும் ஒரே பணியைத்தான் செய்து கொண்டிருந்த பொழுதிலும், இருவருடைய நோக்கங்களும், மனோநிலைகளும் மாறுபட்டிருந்தது. எனவே ஒரு உயர்ந்த மனோநிலையை உருவாக்குவது உன் முதல் கடமையாகும். அப்போதுதான் உன்னுடைய நோக்கம், வாழ்க்கையின் அர்த்தம் அதனால் உன்நடிப்பின் திறமையும் வெளிப்படும். நீ ஒரு சூட்சுமமான நடிகன், சூட்சுமமான மேடையிலே, சூட்சுமமாக நடித்துக் கொண்டிருக்கின்றாய். அதனால் சூட்சுமான பாக்கியத்தை சூட்சுமமான வரிடமிருந்து பெற்று அதை உன் உடமையாக்கி, சூட்சுமமாகவே எடுத்துச் செல்வாய் என்பதையும், உன் சூட்சும புத்தியிலே சதா வைத்துக்கொள். கடவுளானவர் ஒரு கருணைக் கடல் என அறிந்துள்ளாய். தன் குழந்தைகளாகிய நம்முடைய வேண்டுகோள்களை நிச்சயமாக நிறைவேற்றுவார். ஒரு பௌதீகத் தந்தையானவர் தன் குழந்தைகளின் விருப்புக்களையெல்லாம் தன்னால் இயன்ற அளவிற்கு மகிழ்ச்சியுடன் நிறைவேற்றவே செய்வார். ஆனால் இவரோ உன் அநாதியான தந்தை இவரிடம் தா! தா! எனக்கு! எனக்கு! என்று கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவருடனான சூட்சும தொடர்பின்மூலம் அறிந்து கொள்வார். உன்னுடைய அப்பாவித்தனத்தை (INNOCENCE) அவர் விரும்புகின்றார். அந்த நிலையினிலே நீ ஒரு நல்ல நடிகனாகவும் ஆகுவாய். ஏனெனில் இதனுடைய பயன் செருக்கொழிந்து ஒரு அர்ப்பணமுடையவனாக உன்னை மாற்றிவிடும். உன்னுடைய பாகமும் பாராட்டுக்குரியதாக இருக்கும்.

௩ வேலைத்தளத்தில் தொழில்புரியும் ஒரு தொழிலாளி தான் வழமையாகச் செய்யும் பிரார்த்தனையை அன்று செய்யவில்லை என உணர்ந்தார். ஏனெனில் பிரார்த்தனைக்குரிய புத்தகத்தை அவர் அன்று எடுத்து வரவில்லை. எனவே பிரார்த்தனை நிறைந்த உள்ளத்துடன் மண்டியிட்டு மிகப் பணிவன்புடன் ஓ பிரபுவே, என்னுடைய பிரார்த்தனைகள் அடங்கிய புத்தகத்தை இன்று எடுத்து வரவில்லை. ஆனால் நீயோ அனைத்தையும் அறிந்தவன் எல்லாம் வல்லவர் எனவே நான் இப்பொழுது

A யில் இருந்து Z மட்டும் எழுத்துக்களை வாசிக்கின்றேன். அனைத்துப் பிரார்த்தனைகளும் இவ்வொழுத்துக்களுக்குள் அடங்கியிருக்கின்றது. எனவே, பிரபுவே, “நான் மறந்துவிட்ட இந்தப் பிரார்த்தனையை இந்த எழுத்துக்களுள் அமைத்து விடுங்கள் என்று மிகப் பணிவன்புடன் வேண்டியுள்ளார். இவ்வாறு பக்தன் கூறியபோது, பிரபுவானவர், “எல்லாப் பிரார்த்தனைகளிலும் இதுவே மிகச் சிறந்த பிரார்த்தனை” என்று மிகவன்புடன் கூறினார். இது ஒரு களங்கமற்ற உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பாகும். எனவே இந்த களங்கமற்ற தன்மையையே இறைவனும் விரும்புகிறார்.

 டேவிட்டும் ஜோனும் நல்ல நண்பர்கள். கடற்கரை ஓரமாக நடந்து செல்கின்றார்கள் இருவருக்கும் இடையே ஏதோ தகராறு, உருவாகியதன் காரணமாக டேவிட் ஜோனை அறைந்து விட்டார். அப்பொழுது யோன் “தன் ஆருயிர் நண்பன் என்னை அறைந்துவிட்டான்” என கடற்கரை மணலில் எழுதினான். பின்னர் ஒருவரை ஒருவர், ஆதரித்து தங்கள் பயணத்தை தொடர்ந்தனர். செல்லும்வேளை மிகப்பெரிய இராட்சத அலை ஒன்று உருவாகி, யோன் கடலுக்குள் இழுக்கப்பட்டு விட்டான். டேவிட்டின் தீவிர முயற்சியால் யோன் காப்பாற்றப்பட்டான். இப்பொழுது யோன், “என் நண்பன் டேவிட் என் உயிரை காப்பாற்றியவர்” என்று கற்பாறையில் செதுக்கினான். அதைக் கவனித்த டேவிட் நண்பனே, நான் உன்னை அடித்த பொழுது மணலில் எழுதினாய். ஆனால் உன்னைக் காப்பாற்றிய பொழுது கற்பாறையில் எழுதுகிறாயே அது ஏன்? அதற்கு நண்பனே, ஒருவர் செய்யும் குறைகளை உடன் மறந்துவிடவேண்டும். ஆதலால் மணலில் எழுதினேன். ஆனால் ஒருவர் செய்யும் நல்லவகைகள் போற்றப்படவும் வேண்டும். மனத்தில் இருத்தப்படவும் வேண்டும். அதனாலேயே கற்பாறையில் செதுக்கினேன் என்றான். எனவே, நீயும், எவராவது உன்னுடன் பாதகமாக நடந்தால், அதை நீரிலோ, மணலிலோ எழுதிவிடு. அவைகள் மறைந்துவிடும். ஆனால், எவராவது, சாதாரண சூழலிலும், ஆபத்தான சூழலிலும், நல்லதைச் செய்தால் அதை மறக்காதே. பதிலாக உன்மனத்தில் பதித்துக்கொள். யோனின் செயல்கள், அவன் தன் பாகத்தை சரியாக நடிக்கின்றான் என்றே காட்டுகின்றது.

மனிதன் தாங்கள் உருவாக்கிய நவீன ஆயுதங்களை வாழும் உயிரினங்களிடையே பரீட்சித்துப் பார்க்கவும் துடிக்கின்றான். அதாவது தான் உருவாக்கியதாலே தன்னை அழித்தொழிக்க மும்முரமாக நிற்கின்றான். ஒரு புது உலகத்தை காண வேண்டுமென்று துடிக்கின்றான் போல்தான்

தென்படுகின்றது. இந்த நிலையிலே மேடை ஆட்டங் காணத்தானே செய்யும். ஏனெனில் நடிகர்களாகிய எங்களுடைய தள்ளாட்டமே மேடையின் ஆட்டம். மேடை சரிகின்றதோ இல்லையோ, நடிகர்களாகிய நாமே மேடையை சரியாக பயன்படுத்த தவறிவிடுகின்றோம். ஆகவே நாமே நம்மைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டிய காலம் மேலும் கிடைக்காது போகலாம். உதாரணமாக ஒருவர் ஒரு தவறு இழைத்து விட்டால் அல்லது தூற்றினால் அவரை தண்டிப்பதன் மூலமோ, எதிர்ப்பதன் மூலமோ அல்லது அவரது பிழையை மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து ஊதிப் பெரிதுபடுத்து வதன்மூலம் தீர்வு காணமாட்டோம். அவர் ஏதோ ஒரு வெறி ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்ததினால் இவ்வாறு நடந்து கொள்கின்றார் என்ற பெரும் தன்மையுடன் அவரை துன்புறுத்தாது விட்டால் அதுவே சுய மன்னிப்பாகும். இல்லாதுவிட்டால் பாதிக்கப்படுவது அனைவருமே என்பதையும் மறவாதே. இதனுடைய முடிவு எவருமே நடிப்பில் கவனம் செலுத்தமாட்டார்கள்.

ஆரம்பம், நடுப்பகுதி, முடிவுப்பகுதி என்ற சுழற்சி முறையிலே கருமங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. இவைகள் அனைத்தும் தீர்மானிக்கப்பட்டவைகள். இந்தக் கூத்து முடிவடைய முன்பு மேடையில் நிற்கும்போதே எங்களைத் தயார்நிலையில் (Eveready) வைத்திருக்க வேண்டும் அல்லவா. இந்தக் குறுகிய காலத்தில் தயார்நிலையை அடைய வேண்டும். அதனால் எங்களுடைய முயற்சிகள் எங்களை திருத்துவதே அல்லாது மற்றவர்களைக் கண்காணிக்கவோ, திருத்துவதற்கோ அல்ல. ஆகவே பல பிறப்புக்களாக எங்களுடன் பயணித்த இந்த தீய சக்திகளை இல்லாதொழிக்க எடுக்கும் முயற்சியே திருத்தம். உன் நடிப்பின் சிறப்பு உன் திருத்தத்திலேயே தங்கியுள்ளது. இக்கூத்து சடுதியாக நின்றவிடக் கூடிய சாத்தியங்கள் அதிகரிக்கின்றன. ஆகவே நாம் எம்மை தயார்ப்படுத்திக் கொள்வோமாக.

அப்பாவித்தனமும் புத்திசாலித்தனமும்.

(Innocence and Intelligence)

பூர்வத்திலே விலைமாது ஒருத்தி இருந்தாள். அவளுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தை மிக அழகாகவும் மிகப் பொலிவாகவும் இருந்தது. அதே நேரம் மிகுந்த புத்திசாலித்தனமாகவும் இருந்தது. அந்தக் குழந்தை மிக உன்னதமான நிலையினை அடையும் என்று தாயானவள் நம்பினாள். அந்தக் குழந்தையும் ஒரு சத்தியத்தை நாடிப் புறப்பட்டதுபோல் மிக உன்னதமாக வளர்ந்து வந்தது.

அக் குழந்தை வளர்ந்துவரும் பொழுதினிலே தானும் ஒரு குருகுலத்தில் சேர்ந்து தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கி இருந்த காரணத்தினாலே அந்தக் குழந்தையும் ஒவ்வொரு குருகுலமாக சுற்றிச்சுற்றி வந்தது. எனினும் எக் குருகுலத்திலும் தஞ்சமடைய இயலாது தத்தளித்துக் கொண்டே வந்தது. காரணம்-அதன் பூர்வீகம். எவ்வாறாயினும் தன் தாயாரிடம் விசாரித்து தன் நிலையினை அறிந்து கொண்டது. அன்னையானவள் தன் குழந்தையை வெகு தூரத்திலுள்ள குருகுலம் ஒன்றிற்கு அனுப்பி வைத்தாள். குழந்தை தனது உண்மை நிலையினை களங்கமற்ற உள்ளத்தால் அப்படியே அந்தக் குருவிடம் எடுத்துக் கூறியது. அந்தக் குருகுல மாணவர்கள் இவனைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடினார்கள். இருந்தும் இவன் மயங்கவில்லை. அவர்களால் இச்சிறுவனை அவர்கள் வீசிய வலையில் மாட்டவும் இயலவில்லை. இவன் உறுதியாக இருந்தான். ஆச்சிரமத்தில் பயிற்சி பெறும் மாணவர்களின் குணங்கள் கேள்விக்குரியதாகவே இருந்திருக்கின்றது, அதாவது அவர்களிடமிருந்த intelligence என்ற மமதையே கேலி செய்யுமளவிற்கு தூண்டியமை புலப்படுகின்றது.

எவ்வாறாயினும்,

அக் குருகுலத்தின் குரு அச்சிறுவனையும் தன்னுடைய குருகுலத்திலே சேர்த்துக் கொண்டு, அவன் கற்கவேண்டிய அனைத்தையும் பாகுபாடின்றி குருகுல ஞானத்தையும், வேறு பயிற்சிகையும் கொடுத்து வந்தார். அந்தக் குழந்தை வெகு விரைவில் எல்லா வேத சாஸ்திரங்களிலும் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்று அந்தக் குருகுலத்தின் குருவிற்கு இணையான ஆற்றலைப் பெற்றது.

ஆனாலும்,

அந்தக் குழந்தையின் தேடுதல் நின்றபாடில்லை. அந்தக் குழந்தை மேலும் தனக்கு கற்றுத்தருமாறு அந்தக் குருவிடம் போராடியது. உடன் அந்தக் குருவானவர் தன்னால் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லை யென்ற நிலையில், மற்றொரு குருகுலத்திற்கு அந்தக் குழந்தையை அனுப்பிவைத்தார். அந்தக் குழந்தையும் கர்ம சிரத்தையோடு அடுத்த குருகுலத்தை நாடிச்சென்றது.

அங்கே,

மேலும் கல்வி, சாஸ்திரங்களிலே தேர்ச்சி பெற்ற மற்றொரு குருநாதர் இருந்தார். அந்தக் குழந்தையையும் தன் குருகுலத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார். அங்கேயும் அக்குழந்தை வெகுவிரைவிலேயே அனைத்துக் கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று ஒரு விற்பனராகத் திகழ்ந்தது. இவ்வளவு பெற்றிருந்தும் வேட்கை தீரவில்லை. மீண்டும் ஆரம்பத்தில் பயிற்சி பெற்ற குருவிடம் சென்றது அக்குழந்தை.

இப்பொழுது,

முதலாவது குருவிடம் சென்ற சமயம் அக்குழந்தையிடமிருந்த அப்பாவித்தனம் காணாமல் போய் விட்டதையும், அது ஒரு புத்திசாலித் தனமான குழந்தையாகமாறி வெகு செருக்கோடு இருந்ததையும் குருவானவர் கவனித்தார். அந்தக் குழந்தையை அவதானித்த குருநாதர் அவன் செருக்கோடு திரும்பியதைக் கண்டு திகிலடைந்தார். அந்தக் குழந்தையானது தன்னுடைய இயல்பு நிலை மாறி அதாவது தேடுதலின் நோக்கம் பூர்த்தி பெறாமல் திரும்பியது கண்டு மிகவும் வருந்தினார். அக்குழந்தை தான் கற்க வேண்டிய அனைத்துக் கலைகளையும் சாஸ்திரங்களையும் கற்று பாண்டித்தியம் பெற்று தனக்கு வேறு எவரும் நிகரில்லை என்ற மமதை குடி கொண்ட நிலையினிலேயே, குருவின் முன்னின்றது.

எனவே,

அவனை மீண்டும் இரண்டாவது குருகுலத்திற்கே அனுப்பி வைத்தார். அங்கிருந்த குரு இக்குழந்தைக்கு கற்றுத் தர தன்னிடம் எந்தத் துறையிலும் ஒன்றுமே இல்லை என்பதையும் பூரணமாக உணர்ந்திருந்தார். காரணம் இக்குழந்தை மற்ற மாணவர்களிடம் இல்லாத ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும் முடியாத அளவிற்கு அதிகமான அறிவும் ஆற்றலும் வளர்ந்திருந்தது. அந்தக் கால கட்டங்களிலே குருகுலங்களில் பசுக்

கூட்டங்கள் நிரம்ப இருந்தன. அதிலே நூறு பசுக்களை அந்தக் குழந்தையிடம் தந்து, அதனை வனங்களுக்கு ஓட்டிச் சென்று ஆயிரம் பசுக்களாக அபிவிருத்தி செய்து, மீண்டும் திருப்பிக் கொண்டுவந்து சேர்க்குமாறு ஆணையிட்டார்.

உடன் அந்த மாணவனும் குருவின் கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு அந்த நூறு பசுக்களையும் அடர்ந்த கானகத்தினூடே ஓட்டிச் சென்றான். அங்கே இவன் கற்றுத்தேர்ந்த வேத சாஸ்திரங்களை, அதிலே இவனுக்கிருந்த பாண்டித்தியத்தையும் கேட்பதற்கு அங்கு யாருமே இல்லை. முதலில் தடுமாறிய அம் மாணவன் தன் குருவின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு அதனில் ஏதோ ஓர் அர்த்தம் இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணி அந்தப் பசுக் கூட்டங்களை வளர்க்கத் தலைப்பட்டான்.

காலங்கள் பல உருண்டோடின. இவன் கற்றறிந்தவற்றை வெளிக் கொணர இயலாத வண்ணம் அந்த வனம் ஐன சஞ்சரமற்று இருந்தது. காலப்போக்கிலே இவன் அந்த வனத்தின் இயற்கையோடு ஐக்கியப்பட்டு ஒரு அமுத்தமான வாழ்க்கைக்கு, ஒரு இயல்பான வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தமாகி வாழத் தலைப்பட்டான். இப்பொழுது இவனுக்குள்ளிருந்த புத்திசாலித்தனம் மறைய ஆரம்பித்தது. அதாவது அறிவின் ஆபார வளர்ச்சி இவனை மமதை கொண்டவனாக மாற்றி இருந்ததை இந்த வனத்தில் உருவாகிய பயிற்சி சற்று கரைய வைத்தது.

ஒரு இனிய பொழுதினிலே ஒரு அசரீரி கேட்டது. 'ஆயிரம் பசுக்களை அபிவிருத்தி செய்தவுடன் உனக்கு ஞானம் பிறக்கும்'. உடனே இவனும் தன்னை அறிந்தவனாக (self realized soul) மாறிவிட்டான். அந்த நிலைக்கு இவனை ஆயத்தப்படுத்தவே புத்திசாலித்தனம் மறைந்தது. அப்பாவித்தனம் ஊற்றெடுத்தது.

இப்பொழுது அந்தக் குழந்தையானது தன்னுடைய Intelligence ஐ விலக்கி, Innocence இலே பூர்த்தியாகி, அந்த மாட்டு மந்தையிலே தானும் ஒரு மாடாக மாறி அவனுக்குக் கேட்ட அந்த அசரீரி மூலமாக தன்னைத்தான் உணர்ந்து, தன்னிலே வெளிச்சமாகி, ஒரு ஆத்ம சாதனையைப் படைத்து, தானும் ஒரு அந்தர்யாமியாக மாறிவிட்டான். அவன் மாறிவிட்ட நிலையிலே மீண்டும் ஆரம்பத்தில் சென்ற குருகுலத்திற்கு வந்தான். அப்பொழுது அங்கிருந்த மாணவர்கள் குருவானவரிடம் அந்த மாணவன் நூறு பசுக்களை ஆயிரம் பசுக்களாக

அபிவிருத்தி செய்து வந்திருக்கிறான் என்ற செய்தியை தெரிவித்தார்கள். உடன் அந்தக் குழு கூறினார் ஆயிரம் பசுக்கள் அல்ல ஆயிரத்தியொரு பசுக்களாக அபிவிருத்தி செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்றார்.

என் இனிய அப்பனே!

நீ புற உலக வாழ்க்கையைத் தேடி அதிலே தேடுதலை உருவாக்கிக் கொண்டு திரியும் பொழுது, அவ்வப்போது உன்னிடம் மாயையினுடைய அகங்காரக் காட்சிகள் பல தென்படும். நீயும் அந்தக் காட்சிகளிலே மயங்கியிருக்கும் வேளைகளில் அகங்காரச் செடி செழிப்புற்று வளர ஆரம்பிக்கும். அப்பொழுது உன்னுடைய INNOCENCE செயலிழந்து போய்விடும். அதனால் உன்னுடைய மனதில் குடிகொண்டிருக்கின்ற INTELLIGENCE மூலமாகவே செயற்பட ஆரம்பிக்கின்ற காரணத்தினாலே உன்னால் அந்த சத்தியத்தினை அடைய முடிவதில்லை.

ஒரு வெள்ளைத் தாளிலே எது வேண்டுமானாலும் எழுதலாம். ஆனால் அந்த வெள்ளைத்தாளில் ஏகப்பட்ட கிறுக்குகள் இருக்குமேயானால் அதில் ஒன்றுமே எழுத முடியாது. நீ அந்த மாணவனைப் போல ஒரு Innocence நிலைக்கு தயாராக வேண்டும். ஆக படித்துப் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள், அவர்களை சுற்றி கூட்டங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அந்தக் கூட்டத்திலே தானும் ஒரு அறிவு ஜீவியாக அடையாளம் காட்டுவானே தவிர, தன்னை ஒரு உணர்ந்த ஆத்மாவாக மாற்ற முடியாது.

இப்பொழுது,

நீ ஒரு அறிவு ஜீவியாக வாழப் போகின்றாயா? அல்லது ஆத்ம உணர்வுடைய முழுமனிதனாக மாறப் போகின்றாயா? ஆம்! நீ நிச்சயமாக மாறத் துடிப்பாய். ஏனெனில் நீ ஒரு ஆத்மன். ஆன்மீகப் பாதையிலே அங்கிங்கு பார்த்து வழக்கி விழாமல் செல்ல விரும்பும் ஒரு சாதகன்.

என் இனிய அப்பனே!

மேற்பந்தியிலேயே அந்தக் குழந்தையானது புத்திசாலிதனத்திற்கும் ஒரு களங்கமற்ற அப்பாவித் தனத்திற்கும் இடையிலே சிக்குண்டு தேடுதலில் தன்னை இழந்து பின்பு தீவிர பயிற்சிகளினால் மீட்டெடுக்கப் பட்டது. ஒரு அற்புதமான உதாரணமாக உனக்கும், எனக்கும், எவருக்குமே ஒரு பாடமாகத் தெரிகின்றது அல்லவா?

இப்பொழுது,

இதற்கு உவமானமான ஒரு கதையைப் பார்ப்போம்.

ஒரு பிரபல்யமான கத்திச்சண்டை வீரர் வீட்டிலே ஒரு எலி வசித்து வந்தது. அது அவருக்கு பெரும் பிரச்சனையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த வீரர் அந்த எலியைப் பிடிப்பதற்கு ஒரு பெண் பூனையைக் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்தார். ஒருவித மமதையுடன்தான் அப்பூனையும் இவர் வீட்டிற்கு வந்தது. அதற்கு அளிக்கப்பட்ட மரியாதை அதாவது எலியைப் பிடிக்க தன்னால் தான் முடியுமென்று எஜமானரை நம்பவைத்தது. இத்துடன் ஒரு தற்பெருமையும் உருவாகிவிட்டது. இந்தப் பெண் பூனை அறையினுள் சென்றபோது அங்கே எலியானவர் இருப்பதைக் கண்ணுற்றார். அப்பொழுது அதிசயிக்கத்தக்க முறையிலே அந்த எலி பூனையைத் தாக்கியது. தாக்குதலுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாத பூனை, வெளியே சென்றுவிட்டால் போதுமென்ற எண்ணத்துடன் வெட்கித்து வெளியேறியது.

அந்த வீரர் ஒரு ஆண் பூனையை வரவழைத்தார். அந்த எலியானது பெண் பூனையை தாக்கியது போலவே இந்த ஆண் பூனையையும் தாக்கி வெளியே தூரத்திவிட்டது. நடந்த சம்பவங்களினால் குழம்பிப்போன பூனைகள் ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டி இந்த விடயத்தை ஆராய்ந்தனர். அவைகளுள் ஒரு முதிர்ச்சியடைந்த விவேகமுடைய பூனை அந்த எலியைப் பிடிப்பதற்கு முன் வந்தது. இந்த கிழட்டுப்பூனையைப் பார்த்ததும் வீரருக்கு அதிசயமாக இருந்தது. இந்த கிழட்டுப்பூனையானது அறையினுள் சென்று அங்கிருந்த பெரும் எலியைக் கண்ணுற்றதும் எலியை மட்டுமே உன்னிப்பாக பார்த்த வண்ணம் எலியை நெருங்கி அதைத் தன்னுடைய வாயால் கவ்விக் கொண்டு மெதுவாக அவ்விடத்தை விட்டு வெளியே வந்தது. அப்பொழுது நண்பர்களாகிய மற்றைய பூனைகள் இந்தக் கிழட்டுப் பூனையிடம் அதனுடைய வெற்றியின் இரகசியத்தை மிக ஆவலுடன் கேட்டனர். பூனையானவர் பதிலளிக்கையில் 'நீங்கள் அனைவரும் அந்த எலியைப் பிடிப்பதற்கு உங்கள் திறமைகளையெல்லாம் உபயோகித்தீர்கள். ஆனால் அந்த எலியிடம் உங்களுடைய திறமையிலும் பார்க்க, அதிகளவு திறமையை தன்னுள் வைத்திருந்தது. ஆனால் நானோ ஒரு அப்பாவி யாகவே (Innocence) அந்த எலியை அணுகினேன். என்னிடத்தில் அந்த எலியைப் பிடிக்க வேண்டுமென்ற ஒரு நோக்கத்தை தவிர, அந்த எலியை தாக்க வேண்டுமென்றதொரு நோக்கத்தையோ விருப்பத்தையோ கொண்டிருக்கவில்லை. நான் இதிலே மிகவும் Innocence ஆகவே நடந்து கொண்டேன்'.

“ஒரு தோற்றத்தையோ விருப்பத்தையோ கொண்டிருக்காதபோது, அவர் மற்றவருக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கமாட்டார். அப்பொழுது ஒரு பெரும் சக்தி எங்களுள் உருவாகும். ‘நான்’ என்பது அங்கிருக்கும் போது அங்கே ஒரு தோற்றம் உருவாகும். எனவே ஒருவருடைய தோற்றம் இன்னொரு தோற்றத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக அமைகின்றது. ‘நான்’ அங்கே இல்லாத பொழுது மற்றவருக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கமாட்டார். அப்பொழுது அங்கே பகைமை உணர்வு இருக்கமாட்டாது. இப்பொழுது யார் யாரைப்பிடிப்பது என்பது என்னுடைய தெய்வீக புத்தி, களங்கமற்ற உள்ளத்திலே தீர்மானம் எடுக்க அனுமதித்தேன். அதுவே என்னுடைய வெற்றியின் இரகசியம் என்றது அந்தப்பூனை”.

அந்தச் சமயம் கத்திச்சண்டை வீரர் கிழட்டுப்பூனைக்கு தலைவணங்கி கூறுகின்றார் ‘உங்களுடைய விவேகம் ஒரு களங்கமற்ற தெய்வீகப் புத்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டதாகவே பார்க்கின்றேன். என்னிடம் வாய்பேச்சு மட்டும் இருக்கின்றது. உங்களிடமோ செயல் முறை இருக்கின்றது. அந்தச் செயல் முறை உங்களிடம் உறைந்துள்ள அப்பாவித்தனமான வாழ்க்கை முறையையும் காட்டுகின்றது. அப்பொழுது அங்கே மமதை இல்லை வீரப்பேச்சு, வெட்டிப்பேச்சு இல்லை. நிகழ்காலத்திலும் வாழப் பழகியுள்ளீர்கள்’ (Live in the presence) என்று பூனைக்குப் புகழாரம் சூட்டினார்.

என் அன்பனே!

முதலில் ‘நான்’ ‘தான்’ என்ற மமதை அகல வேண்டும். அந்த ஆண் பூனையும் பெண்பூனையும் தங்களால் தான் சாதிக்க முடியும் என்ற செருக்கு தலையில் உறைந்துள்ளதால் முயற்சியில் தோல்வி கண்டனர். நாம் கூட ‘இது என்னால் தான் முடியும்’ ‘நான் தான் இதற்கு தீர்வு காண வேண்டும்’ ‘அவர்களுக்கு என்ன தெரியும்’ என்று வார்த்தைக்கு வார்த்தை ‘நான்’ ‘தான்’ என்ற விதையை விதைத்து செடியாக்குகின்றோம். அதாவது ‘நான்’ ‘தான்’ என்ற உணர்வுகள் கண்களுக்குள் ஒட்டிக் கொண்ட தூசி போன்றவை. கண்களுக்குள் தூசியிருக்கும் பொழுது முழு அகிலமுமே குழப்ப நிலையில் இருப்பதைப் போன்ற தோற்றம் அளிக்கும்.

உணர்வுகள் (consciousness) என்ற கண்களுக்குள் ஒட்டிவிடும் தூசியே இந்த ஆணவம். “திறந்த மனப்பாங்கு” (open mind) ஆணவத்தை அர்ப்பணமாக்கி தெய்வீக புத்தியை விருத்தியடைய வழி செய்யும்.

கிழட்டுப்பூனையும் தன் பரந்த புத்தியை செயற்பட வைத்து எலியை வெற்றி கொண்டது. அதனுடைய பக்குவமும், அனுபவமும் சரியான சக்தியை உபயோகிக்க வைத்தது.

நண்பனே!

இன்னொரு சங்கதியும் அறிய வேண்டும். அப்பாவித்தனம் என்னும் பொழுது மக்கள் சாதாரண நிலையிலே ஓர் குழந்தை மாதிரியோ அல்லது விவேகம் குறைந்த நிலையையோ குறிப்பிடுவதில்லை. ஆனால் அது தூய உள்ளமும், கள்ளம் கபடமற்ற திறந்த மனமும் 'நான்' 'தான்' அங்கு இல்லாது, அனைத்தும் உயர்விலும் உயர்வான (Highest Being) பரம்பொருள் ஒருவரே செய்யத் தூண்டுபவர் செய்விப்பவர் எல்லாம் அவரே. ஆனால் நான் ஒரு கருவியாகவே இயங்குகின்றேன் என்ற அந்த உயர் நிலை உருவாகும்.

அங்கே, எளிமை இருக்கும், அமைதி இருக்கும், இதய சுத்தி இருக்கும், பணிவு இருக்கும், வசீகரம் இருக்கும், அனைவரையும் அனைத்துப்போகும் தன்மை இருக்கும், தன்னை இறைவனுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் சக்தி இருக்கும்.

ஒரு அப்பாவியை எவரும் ஏமாற்றலாம். ஆனால் இவரை எவராலும் ஏமாற்ற முடியாது. வசப்படுத்த முடியாது. வஞ்சிக்க முடியாது. இவர் இறைவனுடைய குழந்தை அவருடைய பாராமரிப்பில் உள்ளவர். பதிலாக புத்திசாலித்தனம் (Intelligent) என்னும் பொழுது அகங்கார விதையும் செடியாகி வளருகின்றது. அவர் பாமரராக, பண்டிதராக, ஞானியாக, யோகியாக இருக்கலாம். தன்னை உணராத நிலையிலே சமமான செருக்கும் சேர்ந்தே வளரும்.

என்னுடைய வாழ்க்கையிலே நடந்த ஒரு சுவாரசியமான ஆனால் புரிந்துகொள்ள முடியாத சம்பவம் நினைவிற்கு வருகின்றது. சில வருடங்களுக்கு முன்பு சிங்கப்பூர் சென்றிருந்த சமயம் வழமை போல் ஆன்மீக நிலையத்திற்கு சென்று திரும்புகையில் காலைப்பொழுது, வாகனங்களின் ஓட்டம் அதிகமான நேரம், பாதசாரிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பாதையை தவிர்த்து ஒரு இடைப்பாதை மூலமாக சாலையைக் கடக்க முயற்சித்தேன். ஒரு நியாயமான வெளி தென்பட்டபடியினால் சாலையில் இறங்கி அக்கரைக்கு செல்கின்றேன். சாலையில் நாலு வரிசையில் அதிவேகமாக வாகனங்கள் ஒன்றையொன்று தூரத்துமா போன்ற வேகம் இருந்ததையும் அவதானித்துள்ளேன், நடந்து செல்லும்போது முன்று

வரிசைகளைக் கடந்து நாலாவது வரிசையை கடப்பேனா என்ற சந்தேகம் உதயமாகியது. எவ்வாறாயினும் ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமல் மறுபுறம் சென்றுவிட்டேன். அந்நேரத்தில் சாலையின் ஒரு கரையில் என்னுடைய நடவடிக்கைகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த சகோதரி ஒருவர் அவரும் மறுகரைக்கு வந்ததன் பின்பு இவ்வாறு விவரிக்கின்றார்.

‘பிறதர்’ உங்களை இந்த ரூபத்திலே பார்க்க முடிந்தமைக்கு பாபாவிற்கு நன்றி. நாலாவது வரிசையில் வந்த வாகனம் உங்களை மோதியிருந்தால் இப்பொழுது இங்கே தூக்கி எறியப்பட்ட நிலையில், பல துண்டங்களாகவும் ஆகி இருக்கலாம். உடனே நான் “பாபாவை” அழைத்தேன். இது ஒரு அற்புதமான நிகழ்ச்சி” என்றார்கள்.

எனவே இவ்வளவு வேகமாக வந்த வாகனம் தடுப்பு போடாமல் மோதாமல் அப்பால் எப்படிச் சென்றது? கணநேரத்தில் என்ன நடந்தது என்பது அவருக்கும் புரியவில்லை எனக்கும் ஊகிக்க முடியவில்லை. ஆனால் பெரும் அதிசயமாக இருந்தது.

அன்பே!

சில வேளைகளில் பகவானுடைய காரியங்கள் மனித புத்திக்கு எட்டாத பூடகமான விஷயங்களாக அமைந்து விடுகின்றது. இதிலே எம்முடைய விவேகம் (Intelligence) சாதிப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லை.

 யேசு மோசஸ், ஒரு வயோதிபர் கொல்வ் (GOLF) விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மோசஸ் அடித்த பந்து தடாகத்திற்குள் விழுந்தது. அடுத்து யேசு அடித்த பந்து தடாகத்திற்கு அருகாமையில் விழுந்தது. இவ்வொழுது வயோதிபர் அடித்த பந்து மரத்தில் சிக்கியது. சிக்கியவுடன் பெரும் புயல் உருவாகி பந்து தடாகத்தினுள் விழுந்தது. தவளை பந்தை விழுங்கிவிட்டது. ஊர்ந்து சென்ற பாம்பு ஒன்று தவளையை விழுங்கியது. மரத்தில் இருந்து அவதானித்த கழுகு பாம்பைக் கவ்வியது. கழுகு பறக்கையில் பாம்பின் பிடியைத் தளர்த்தியது. பாம்பு தவளையை வெளியேற்றியது. தவளை பந்தைக் கக்கியது. அந்தப் பந்து சரியாக 18வது துவாரத்தில் (18TH HOLE) உருண்டு சென்று விழுந்தது. இந்தக் கிழவனுடன் கொல்வ் விளையாடக்கூடாது என்று மோசஸ் கூறினார். யார் இந்தக் கிழவர்? யேசுவின் தந்தை யெகோவாவே ஆவார். இவ்வாறு இறைவனும் அநேக சந்தர்ப்பங்களில் அற்புதமான செயல்களை கள்ளங்கபடமற்ற அப்பாவித்தனமானவர்களுக்கு செய்தருளுகின்றார்.

எங்களுடைய பெறுமதி வாய்ந்த எண்ணங்கள் பேச்சுக்கள் செயல்கள் உருவாக்கும் ஆக்கபூர்வமான அதிர்வுகள் புண்ணிய காரியங்களாகி இக்கட்டான நேரங்களில் சூட்சுமமாக உதவிக்கரம் நீட்டுவதும் அனுபவங்களாகும்.

இன்னும் சிலர் புத்திசாலித்தனம் என்ற போர்வைக்குள் தங்களை இருத்தி கிறுக்குத்தனமான புத்தியை உபயோகித்து தங்களையே அழித்துக் கொள்பவர்களாகவும் உள்ளனர். உதாரணமாக தந்தை ஒருவர் மகனின் மது அருந்தும் பழக்கத்தால் மனமுடைந்து இருந்தார். ஒருநாள் நல்லதொரு யோசனை தென்படவே மகன் முழுமையாக இத் தீயபழக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு விடுவான் என்று நம்பினார். இரு வெள்ளைக் கண்ணாடிக் குவளைகளை எடுத்து ஒன்றை நீராலும் மற்றையதை மதுவாலும் நிரப்பினார். ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் புழு ஒன்றை இட்டார். மதுவிற்குள் அகப்பட்ட புழு துடிதுடித்து இறந்துவிட்டது. நீரில் போட்ட புழுவோ மகிழ்ச்சியுடன் நீந்தி குத்துக்கரணம் போட்டது. தந்தை மகனை அழைத்து காட்சியைக் காண்பித்து அவனின் கருத்தைக் கேட்டார்.

மகன் மிக மகிழ்ச்சியுடன் தன் தந்தைக்கு நன்றிகூறி “மது அருந்துவதனால் வயிற்றுள் இருக்கும் பூச்சிகள் கொல்லப்பட்டுவிடும்” என்றான். தந்தை உடனே மயக்கமுற்றார். அனேகர் தங்களது வாழ்நாளில் இப்படியான பிழையான மானோபாவங்கள் உடையவர்களாகி தங்கள் செயல்களினாலே தங்களையே ஏமாற்றியும் அழித்தும் கொள்கிறார்கள். இது வேதனைக்குரியது.

நீ செய்யவேண்டியது என்ன?

உன்னை முழுமையாக இறைவனிடம் ஒப்படைத்து விடு. அப்பொழுது உனக்குத் தேவையானதை அவரே தருவார். இதுவே களங்கமற்ற தன்மைக்கு இட்டுச் செல்லும் மார்க்கமாகும்.

முழுவதும் உண்மை

ஐயனே!

நீ செய்த பூர்வ புண்ணிய பலன்களின் விளைவாகவே, நல்லதொரு ஆத்மீக பாதையைக் கண்டறிந்து அப்பாதையில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றாய். பாதை என்னும் போது அங்கே தடைகள் இருக்கத்தான் செய்யும், ஆன்மீகப்பாதையிலும் அவ்வாறான தடைகள் வரலாம். அவதானித்து தாண்டிச்செல்ல வேண்டும். அதாவது யாத்திரையின்போது தென்படும் அநேக காட்சிகள் இப்பொழுதே கண்களுக்கு குளிர்ச்சியைத் தரலாம். ஆனால் அக்காட்சிகளுடன் கரைந்துவிட்டால் உன் யாத்திரை பின்னடையலாம். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் போதிய பாடங்களைக் கற்பிக்கின்றது. உதாரணமாக நடைபாதையில் ஒருவன் விழுந்துவிட்டாலும் கூட அதிலிருந்து ஒரு பாடத்தைக் கற்கின்றோம். எனவே கற்றவைகளை, மனதில் பதித்து, மீண்டும், மீண்டும் தவறுகள் செய்யாமல் கற்றவைகளை செயல்படுத்தும்போது உன்னிலே ஒரு திருத்தம் காணப்படும்.

எவரையும் எவராலும் மாற்ற முடியாது. 'அன்பு' தானம் செய்யப் படலாம். கருணை காட்டலாம். மன்னித்து மறக்கலாம். ஆனால் உன் எண்ணங்களை அடுத்தவருக்குக் கொடுக்க முடியாது. ஒருவருடைய திருத்தத்திற்கு அவரின் எண்ணங்களின் தன்மையும் காரணமாகின்றது.

மாற்றம் என்றால் என்ன?

தன்னைத் திருத்திக் கொள்வதே மாற்றம். திருத்தம் என்றால் முதலில் உன்னை யார் என்று உணரும்போதே திருத்தம் ஆரம்பமாகின்றது. நீ யாரப்பா என்று எவராவது விசாரணை செய்தால் உன் பெயர், பெற்றோரின் விபரங்கள், இருப்பிடம், விலாசம், தெரிந்தால் மட்டுமே சரியான பதில் அளிப்பாய். அவ்வண்ணமே தன்னை அறிதலே திருத்தத்திற்கான முதல் பாடம். 'தன்னை அறிதல்' என்ற பாடத்திலே தான் பொளதீகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட 'ஆத்மா' என்ற தன் உண்மையான அடையாளத்தைப் பற்றிய ஞானமும் அதன் விழிப்புணர்விலும் இருந்து பொளதீக உடலிலிருந்தும் உடல் சம்பந்தப்பட்ட தொடர்புகளிலிருந்தும் விலகிக்கொள்வதன் மூலம், உள்ளே ஆழத்தில் உறைந்திருக்கும் தன் சுயநிலையையும், சுயமரியாதையையும் கண்டறிந்து, அதற்கு மதிப்புக் கொடுத்து பரந்த நோக்கமும், பரந்த பார்வையையும் உடையவராக, வாழப்பழகிக் கொள்ளும் ஒருமுறையாகும்.

இற்றைக்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு “வாழ்க்கை துக்கம் நிறைந்தது. இத்துக்கத்துக்கு காரணம் ஆசைகள்” (LIFE IS SUFFERING AND THE CAUSE IS CRAVING) என்று சொல்லி வைத்தார் புத்தர். இக்கூற்றை அடிப்படையாக வைத்து ஒரு சமயம் அரசாங்கத்தில் உயர் பதவி வகிக்கும் பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்த சகோதரி ஒருவரிடம் இப்போது மனித மனத்தில் ஆசைகள் தணிந்து விட்டனவா என்று வினவியபொழுது அவர் உரத்துச் சிரித்ததன் மூலம் பதிலிறுத்தார். அன்று “யேசு அயலவனை நேசி” என்றார். ஆம் அயலவனை நேசிக்க முடியுமானால் இந்த உலகத்தையே நேசிக்கலாம். ஆனால் உன்வீட்டு குப்பைபோடும் கலன் அடுத்தவரின் வீட்டு கேற்றுக்கு அருகாமையில் தள்ளப்பட்டாலும் பெரும் பிரச்சினை. அனுபவப்பட்டவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஒற்றுமை பற்றிப் பேசுகின்றோம். ஆனால் அதை உருவாக்க உள்ளங்கள் பொருந்துவதில்லையே.

நண்பனே!

உலகத்தை திருத்த முற்படுவோருக்கு சவர்க்காரக் கட்டியின் நிலைதான் ஏற்படும். சவர்க்காரக்கட்டி நல்ல நோக்கத்துடன்தான் மனிதனின் உடம்பை தேய்கிறது. அவன் அழுக்கைப் போக்கத்தான் தன்னைத் தியாகஞ் செய்கின்றது. ஆனால் மனிதனின் உடம்பிலுள்ள அழுக்கு அகன்றபாடில்ல. நித்தமும் அழுக்குப் படிந்தே வருகின்றது. இந்தச் சவர்க்காரக்கட்டியின் நிலை என்னவாயிற்று? மெல்ல மெல்லமாகத் தேய்ந்து இறுதியில் முற்றாக மறைந்துவிடுகிறது. மற்றவர்களைத் திருத்த முயல்பவர்களுக்கு இந்தச் சவர்க்காரக் கட்டியின் நிலைதான் ஏற்படும்.

காமம் என்னும்போது அதற்குப் பின்னர் இருப்பது பெண்ணாசை. முதலில் ஐம்புலன்களின் ஒன்றாகிய கண்கள் பரிசோதிக்கப்பட்டு கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்படவேண்டும். நாகரீகமான பார்வை ஒரு இரவில் உருவாக்கப்பட இயலாது. சகோதர மனப்பான்மை, சகோதர பார்வை வளர்ச்சியடைய பார்வையில் மாற்றம் ஏற்படும். ஆத்மீகப் பாதையிலே பயணிப்பவருக்கு சுயபரிசோதனை அவசியம். அநாகரீகமான பார்வை களிணாலே பல குடும்பங்களில் கூட எத்தனையோ பிரச்சினைகள் உருவாகியிருக்கின்றன. மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கை பாழாகிப்போய் இருக்கின்றன. குடும்பங்கள் பிரிவிலும் முடிவடைந்திருக்கின்றன. இது ஒரு வேதனைக்கான விசயம். பிரம்மகுமாரிகள், இராஜயோக கல்வி முறையிலே காமம், கோபம், பற்று, பேராசை, அகங்காரம் என்ற வரிசையிலே காமம் முதன்மை பெறுகின்றது. எனவே இதனுடைய தாக்கம் புரிந்து கொள்ளப்படவேண்டியதொன்று.

ஆசைகள் பல வடிவங்களில் வரலாம். ஆசைகள் வளர வளர பேராசையாக மாறிவிடுகின்றது. அதனால் எதிர்மறை விளைவுகளும் அதிகரிக்கின்றன. அன்றுதொட்டே பதிந்துள்ள ஆணவம் உன்னை மயக்கி விடுகின்றது. அது எவ்வளவிற்கு பதிந்துவிடுகின்றதோ அவ்வளவிற்கு அறியாமை வசப்படுகின்றாய். அகங்கார போதை ஏறிவிட்டால் அதைத் தணிப்பது ஒரு சாதாரண வேலையாக இருக்காது. சரி, பிழை, நீதி, அநீதி, நல்லது, கெட்டது கவனிக்கப்படமாட்டாது. அடையவேண்டியதை அடையவே தூண்டும் இடையில் எவர் நின்றாலும் துவசம்செய்து முன்னேறும் வலிமை இதற்கு உண்டு. இந்த அகங்காரச் செடியின் வளர்ச்சியும் அதன் தாக்கத்தையும் இன்னொரு அத்தியாயத்திலே கவனித்திருப்பாய்.

‘ஆனந்த’ வசப்பட்டிருக்கும் மனம் உலகப் பொருட்களைப் பற்றுவ தனால் உண்டாகும் தற்காலிக இன்பத்தை நாடாது. சிலர் விகாரங்களினால் தாக்குண்டோம் என்று கூறி மாயையின்மேல் பழியைப் போடுகின்றார்கள். அப்படி மாயை என்று ஒன்றுமே இல்லை. அது மனப்பிரமை. அல்லது மனத்தில் உருவாகும் ஒரு தோற்றமே மாயை. சொல்லப்பட்ட தீயகுணங்களைத் தனதாக்குவதும் பின் மாயையினால் தாக்குண்டு போனோம் என்று கூறிக்கொள்வதும் நானே.

ஒரு சிறு உதாரணமாக,

 ஒருவருக்கு மனநோய் ஏற்பட்டு விட்டது. பல வைத்தியர்களிடமும் மருத்துவம் நடந்தும் நோய் குணமடையவில்லை. ஆதலால் ஒரு ஆன்மீக வைத்தியரிடம் நோயாளி அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். வைத்தியர் மருந்தைக் கொடுத்து காலையிலும் மாலையிலும் சுடுநீரில் கரைத்து அருந்தும்படி பணித்தார். மருந்துக்கான பத்தியம் என்னவென்று கேட்டபொழுது மருந்து எடுக்கும் போது “குரங்கு” பற்றிய யோசனை மனத்தில் வரக் கூடாது என்றும், தவறினால் மருந்து வேலை செய்யாது என்றும் கூறினார். ஆனால் இந்த நோயாளி மருந்து உட்கொள்ளும்போது “நான் குரங்கு என்று நினைக்கக்கூடாது” என்று சொல்லி குரங்கின் தோற்றத்தை மனத்தில் பதியவைத்து விட்டார்.

 ஒருநாள் கடவுளானவருக்கு மனித ஜாதியையும் படைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கியதால் தேவதைகளை அழைத்து ஆலோசனை கேட்டார். கடவுள்தன் விருப்பத்தையும் தெரிவித்தார். தேவதைகள் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர். மேலும், கடவுள் கூறுகையில்

அவர்கள் உங்களிலும் குறைவான அந்தஸ்திலேயே இருப்பார்கள் என்றும் தெரிவித்தார். இருப்பினும், கன்னி மேரியையே அனைவருக்குமான தலைவியாகவும் நியமிக்க விருப்பம் கொள்கின்றேன் என்றும் கூறிய பொழுது அநேக தேவதைகள் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர். ஆனால் சில தேவதைகள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். எதிர்ப்புக்குரிய காரணம் ஒரு மனிதஜாதி எங்களுக்கு எப்படி அதிபதியாக இருக்க முடியும். இதனை அனுமதிக்கமாட்டோம் என்று கூறினர். கடவுளின் படைப்புக்களான தேவதைகளே எதிர்மறைக் காரணிகளால் தோற்றக்கடிக்கப்பட்டார்கள்.

பாரதம் ஒரு பழைய பூமி. பழம்பெரும் பாரம்பரியங்களை தனது உடமையாக்கி செல்வச்செழிப்போடு இருந்த நாடு. பல யோகிகள், ஞானிகள், துறவிகள் காலத்திற்கு காலம் தோன்றி தவவலிமை பெற்ற நாடு, இது புண்ணிய பூமி என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

அங்கே இற்றைக்கு 5000 வருடங்களுக்கு முன்னர், உன்னதமான மக்கள் தோன்றி வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதற்கு சான்றுகளும் உள்ளன. இன்னொரு அத்தியாயத்திலும் இந்தக் காலத்தைப் பற்றிய விபரங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆம், இந்த காலகட்டம் சத்தியயுகம் அல்லது தங்கயுகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இங்கே மேன்மையான பண்புகளுடன் வாழ்ந்தவர்களே ஆதி சனாதன தேவி தேவதா தர்மத்தை சேர்ந்தவர்கள். இவர்களிடம் தெய்வீக குணங்கள் (DIVINE VIRTUES) நிறைந்திருந்தமையால் தேவர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள். மேலும் இவர்கள் சம்பூர்ண தூய்மை உடையவர்களாகவும், விகாரங்களே இல்லாதவர்களாகவும், ஒரு இராஜரிகமான வாழ்க்கைக்கு அவசியமான 16 கலைகளும் நிரம்பியவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். இந்த நாகரீகமான வாழ்க்கை யமுனா நதிக் கரைகளிலே ஆரம்பமாகியதாகவும் அறியப்படுகின்றது. இவ்வாறு மேன்மையான கோட்பாடுகளை தனதாக்கி 1250 வருடங்கள் கொண்ட சத்திய யுகத்திலே வாழ்ந்துள்ள இம்மக்கள் ஒரு பிறப்பில் 150 வருடங்கள் வரை வாழ்ந்து எட்டுப் பிறப்புக்களை எடுத்தும் உள்ளார்கள். இங்கே இலக்ஷ்மி நாராயணன் என்ற தேவர்களின் இராஜ்ஜியம் எட்டு வம்சங்களாக ஆட்சி புரிந்திருக்கின்றனர், அவர்கள் சக்கரவர்த்தி, சக்கரவர்த்தினி என்ற அந்தஸ்தில் இருந்துள்ளார்கள். அதாவது KING EDWARD I, II, III போன்று இலக்ஷ்மி நாராயணன் I, II, III என்ற வரிசையில் எட்டு இராஜ்ஜியங்கள் இருந்துள்ளன என்றும் அறியப்படுகின்றது. மேலும் இக்காலப் பகுதியை விபரிக்கும்போது, தேவ அந்தஸ்துடன் வாழ்ந்த இம்மக்கள் மிகமிக அந்நியோன்யமாகவும்,

அமைதியாகவும், ஆனந்தமாகவும் வாழ்ந்துள்ளனர். இங்கே சிங்கமும், ஆட்டுக்குட்டியும் தடாகத்தில் மிக அருகாமையில் நின்று நீர்குடித்தன என்றும் அறியப்படுகின்றது. இந்த கன்னிப் பூமியிலே இயற்கையும் தன் செல்வாக்கை காட்டியும் உள்ளது. மரத்தில் இருக்கும் பழங்களிலிருந்து அதன் சாறு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கும் அளவிற்கு இயற்கை வளம் பெருகியிருந்த காலம். அங்கே ஒரு தர்மம், ஒரு மொழி, ஒரே ஆட்சி நிலவிய காலமும் ஆகும். இவ்வுகத்தை தொடர்ந்து திரோதயுகம் அல்லது வெள்ளியுகம் என்றும் பின்னர் துபாவரயுகம் அல்லது செப்புலகம் என்றும், இறுதியாக கலியுகம் அல்லது இரும்புலகம் என்றும், மொத்தமாக 5000 வருடங்களை தனதாக்கியதே ஒரு கல்பம் என்றும் இராஜயோகக் கல்வி மிகத்தெளிவாக தெரிவிக்கின்றது. கலியுகத்தின் விளிம்பிலே சங்கமயுகம் என்ற குறுகிய காலப்பகுதியில் நாம் இருப்பதாகவும் இந்த யுகம் மாற்றத்திற்கான காலம், அதாவது சாதாரண மனிதன் தேவ குணங்களை உடையவனாக மாற்றுவதற்கான காலம் என்றும் அதற்கான ஞானக் கல்வியையும் தியானப் பயிற்சிகளையும் இக்காலப் பகுதியிலேயே கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் பிரம்மகுமாரிகள் இராஜயோக தத்துவம் வலியுறுத்துகின்றது. எனவே இந்த சனாதனதர்மம் அழிந்த நிலையினிலே மீண்டும் அதை நிலைநாட்டுவதற்கு எடுக்கும் முயற்சியே இராஜயோக கல்வியாகும்.

எப்போ முடிந்த காரியம்
ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை
நாம் அறியோம்
முழுவதும் உண்மை

இம் மகாமந்திரங்கள் இற்றைக்கு எண்ணாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பொற்தகட்டில் பதிக்கப்பட்டு புதுடெல்லியில் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கும் மகாவாக்கியங்கள் என்றும் அறிகின்றோம்.

தன்னை அறிந்தால் தவம்வேறி ல்லைத்
தன்னை அறிந்தால் தான்வே றில்லைத்
தன்னை அறியச் சகலமு மில்லைத்
தன்னை அறிந்தவர் தாபத ராமே

- என்றருளிய ஞானியும், யோகியும், தீர்க்கதரிசியுமானவரும் ஈழத்து மகாரிஷியும், எல்லோராலும் அன்புடனும், மதிப்புடனும் அழைக்கப்படுகின்ற 'யோக சுவாமிகள்' ஆகிய மகான் இம் மகாவாக்கியங்களின் உட்பொருளை அனுபவ ஞானமாக, உரையாடல்கள், சந்திப்புக்களின்போது சாதாரண மனிதனும்

விளங்கிக்கொள்ளும் அளவிற்கு விதைத்தவர். அவர் மனிதனில் ஒரு ஆக்கபூர்வமான மாற்றம் உருவாகவேண்டும் என்பதையும் உணர்ந்திருந்தார். அதனால் சுய மாற்றத்திற்கான ஆத்மீக வழிகாட்டல்களையும் அவ்வப்போது தெரிவிக்கத் தவறவில்லை. அதைக் கருத்திற்கொண்டு மீண்டும் சிந்திக் கத்தூண்டும் ஆத்மீகக் கருத்துக்களையும், அருள் மொழிகளையும் உருவாக்கியுள்ளார்.

அவைகளில் சில...

நீ யார்? நீ கடவுளினுடைய குழந்தை கடவுள் யார்? உன்தந்தை சிவனே. எனவே 'சிவத்தியானம் செய்' என்றும் உன் தந்தையைப் பற்றிக்கொள் என்றும், "உனக்கும் எனக்கும் ஒரு வயது இந்தக்கணக்கு தெரிந்தால் எல்லாம் சரி" "நீ கோபித்தாலும் நான் கோபிக்கக் கூடாது" "உன்னிலே ஒரு குறையுமில்லை தன்னை அறியாததே குறை" "எப்பொழுதும் தன்னை அளக்கப் பழகவேண்டும்" நாம் இருவரும் ஆத்மீகச் சகோதரர்கள், எனவே இது நித்தியமான உறவு. மேலும் உனக்கும் எனக்கும் கடவுளுக்குமான சம்பந்தம் அன்றே உருவாகியது அல்லவா? இந்த உறவை எவராலும் பிரிக்க முடியாது என்றும் ஏன் உன்னாலும் என்னாலும் பிரித்துக்கொள்ள முடியாதது மட்டுமல்ல அந்த பரமனாகிய பரமாத்மா பரமதந்தையாலும் பிரிக்கமுடியாத உறவு என்பதையும் அறிவாயாக. எனவே இதுவும் எப்பவோ முடிந்த காரியம். சகோதரர்களாகிய எங்களுக்குள்ளே ஒரு பொல்லாப்பும் இருக்க முடியுமா?

இந்த உலகம் அற்புதமானது. எல்லாம் அப்படியேதான் இருக்கின்றது. நடைபெற வேண்டிய அனைத்தும், அதன் வேகத்தில் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றது. இப்புவனத்தில் விநோதம் ஒன்றுமே இல்லை. ஆனாலும் அகங்கார புத்தியைக் கொண்ட மனிதன் எல்லாம் 'எனது' 'என்னுடையது' 'தான்' என்ற போலி ஆபரணங்களினாலே தன்னை அலங்கரித்து, ஏதோதோ சொல்கின்றான். செய்கின்றான். அதிலும் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை. அவன் அப்படித்தான்

இனியவனே

நடந்து முடிந்ததும், நடந்து கொண்டிருப்பனவும், நடக்க இருப்பனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டவைகளே என்பதை அறிவாயா? இதிலே ஒரு விநோதமுமில்லை. எனவே அமைதியாக இரு, மகிழ்ச்சியுடன் இரு. சும்மா இரு. ஒரு பார்வையாளராக இரு. உதாரணமாக - விஞ்ஞானி ஒருவன் கையடக்கக் கருவியை வைத்துக்கொண்டு, அதற்குள் மேலும்

ஏதோவொன்றைப் புகுத்தி, ஒரு தேசத்தையே அழிக்கக்கூடிய சக்தியிருப்பதாக அறைகூவுவான். இதிலேயும் ஒரு புதினமும் இல்லை. அவன் அதைக் கண்டு பிடித்ததிலும் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை. ஏனெனில் அது அப்படித்தான் நடக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானம் எப்பவோ எடுக்கப்பட்டது. விஞ்ஞானி தான் கண்டு பிடித்தனவற்றினாலேயே தன்னையும், தன்னைச் சுற்றியுள்ள மனிதகுலம் உட்பட அனைத்து ஜீவராசிகளையும் அழித்தொழிக்கும் வல்லமை படைத்தவனாக இருக்கின்றான். இதிலும் ஒரு புதினமும் இல்லை, ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை.

இங்கே ஒரு நொடிப்பொழுதில் நடந்து முடிந்த காரியங்களிலிருந்து என்னத்தைக் கற்றுக் கொண்டாய்? அதற்கு காரணங்கள் கூறமுடியுமா? அது இப்படித்தான் நடக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானம். எப்பவோ முடிவாக்கிய தீர்மானம். காரணங்கள் கூற நாம் யார்? நாம் அறியோம் ஆனால் மமதை கொண்ட மனிதன் தனது அகங்கார புத்தியை வைத்துக் கொண்டு இது இப்படி நடந்திருக்கலாம், அப்படி நடந்திருக்கலாம், ஏன் இப்படி நடந்தது? என்று தனக்குள்ளேயே ஆயிரம் கேள்விகளை, கற்பனை செய்கின்றான். ஆனால் எதற்கும் விடை காணமாட்டான். யாம் அறியோம்.

இப்பொழுது

ஒருவர் உன்னை தகாத வார்த்தைகளால் திட்டுகின்றார். அவர் திட்டவேண்டிய நேரமும் நீ கேட்கவேண்டிய நேரமும் பொருந்தியிருக்கலாம். எனவே அவர் தன்னுடைய பணியைச் செய்கின்றார். நீ கேட்க வேண்டியது, உன்னுடைய கர்மச் சுழற்சியிலே நடந்தேற வேண்டிய காட்சியாகவும் இருக்கலாம்.

இனியவனே

இதயத்தால் இன்னொருவரைத் தாக்காதே. உனக்குள்ளேயே சிலரை உயிர்நீக்கிப் பார்க்காதே. நாம் பூக்களை தூவினால் அவை மாலைகளாக வருகின்றன. விஷம் தடவிய எண்ணத்தை தேன் தடவிய சொற்களால், எப்படியெல்லாம் மறைத்து வாழ்கின்றான் மனிதன்.

வன்முறை என்றால் என்ன?

நீ காலணியை வேகமாக சுவரில் மோதக் கழட்டி எறிவதும் வன்முறையே. பொல்லாலும் கல்லாலும் காயப்படுத்துவது மட்டும் வன்செயல் அல்ல. சொல்லால் காயப்படுத்துவதும் வன்செயலே. நாம் வன்முறைகள் நிறைந்த உலகில் வாழுகின்றோம். சகிப்பின் (TOLARANCE)

(150) ————— அகவாசனை

இருப்பிடத்தை வன்முறை கைப்பற்றிக் கொண்டது. குழந்தைகள் மீது திணிக்கப்படும் பல விசயங்கள் அவர்களின் குழந்தைத்தனத்தை திருடிவிடுகின்ற வன்முறையாகவே இருக்கின்றன. உன்னுடைய வீரம் அடுத்தவனை வெல்லுவதில் இல்லை. மற்றவனை வெல்வது எளிது. தன்னைத்தானே வெல்லுபவனே வீரனாக கருதப்படுகின்றான். புனியுத்தம் என்றால் ஐம்புலன்களை வெற்றி கொண்டு தன்னடக்கமாக இருத்தலே என இஸ்லாமும் கூறுகின்றது.

விதி விதி என்கின்றாயே விதி என்றால் என்ன? விதைக்கப்பட்ட வையே விதி. விதைக்கப்பட்டதையே அறுவடை செய்யலாம். ஒவ்வொரு விநாடியும், உன்னிடம் உற்பத்தியாகும். எண்ணம், வார்த்தை, செயல், உன்னுடைய சொந்த தெரிவுமட்டுமல்ல உன்னுடைய நாளைய தினத்தை தீர்மானிக்கும் விதையும் என்பதையும் மறந்திடாதே. எதுவுமே தற்செயலாக நடப்பதில்லை ஒரு நிலைமை தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைப் புரியும்போது அது நடக்க இருக்கின்றது என்பது தெளிவு. உனக்கு வரும் சோதனைகளும் வேதனைகளும், விதிக்கப்பட்டவைகள் என்று விளங்கிக்கொள்ளும்போது ஒரு மாற்றத்தை உன்னிடத்திலே உருவாக்குவதற்காக தரப்பட்ட சந்தர்ப்பமாக எடுத்துக்கொள் ஏதோ விதிக்கப்பட்டதென்று இருந்து விடாது, அதற்கும்மேலாகச் சென்று நடப்பவை நடக்கட்டும், நான் முன்னேறிச் செல்லுவேன் என்ற உறுதிப் பாட்டுடன் செயல்படு.

“காவோலை விழக் குருத்தோலை சிரித்ததாம்” எனது தாயார் என் சிறு பிராயத்தில் கூறிய வார்த்தை அதையும் நினைவு கூருகின்றேன். குருத்தோலை தனக்கும் இக்கதி ஏற்படும் என்று நினைத்தும் சிரித்து இருக்கலாம் எனவே நீயும் சிரித்துக்கொண்டே இரு.

சிலவேளைகளில் நல்லவர்கள் துவண்டு போவதும் தீயவர்கள் முன்னேறுவதும் இயல்பு. நீ மற்றவர்களைப் பார்க்கும்போது பொதுவாக அவர்களுடைய வெளித்தோற்றத்தையே பார்க்கின்றாய். அவர்களுடைய அந்தஸ்து, செல்வம், வாழ்க்கை வசதிகள், அழகு, உடை, நடை, பாவனை சமூகத்தினால் கொடுக்கப்பட்ட போலி கௌரவங்கள் பட்டங்கள், இவைகளினால் ஒருவரை எடைபோடாதே. ஒருவரையும் பொல்லாப்பும் சொல்லாதே. முடிவாகிய காரியங்களே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

“யாம் அறியோம்” நாம் அறிவோம் என்று வைத்துக்கொண்டாலும் என்னத்தை அறிந்துள்ளோம்? உலகத்தில் காணப்படும் நூல்களை எல்லாம் கற்றுத் தெளிந்தாலும் அறிந்ததுதான் என்ன? நாம் அறிவோம் என்றால் நாம் விரும்பியபடி நம் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள முடியவில்லையே. நம் உடம்பில் ஏற்படும் பிணியை தடுக்க முடியவும் இல்லையே. ஒருவர் தான் ஞானம் அறிந்தவர் அல்லது ஞானத்தில் தேறியவர் என அழைக்கலாம். ஆனால் ஞானம் நிறைந்தவர் (knowledge full) என்று அழைத்துக் கொள்ளலாமா? ஆதலால் அனைத்தையும் அறிந்தவர் அந்த பரம்பொருள், பரமாத்மா பரமசிவனே. ஞானக்கடல் (Ocean of knowledge) என்ற புகழாரம் அவருக்கே உரித்தானது. எனவே நாம் அறியோம். நாம் அவரின் கருவிகளே.

நேற்று, இன்று, நாளை என்ற காலச் சுழற்சிக்குள் அனைத்தும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. நடிக்களாகிய நாங்களும் ஆரம்பம், நடு, முடிவுப்பகுதி என்ற காலகட்டங்களில் இந்த மகா விளையாட்டரங்கிற்கு வருவதும் விளையாடுவதும் போவதுமாகவே இருக்கின்றோம். இவைகள் எல்லாம் எப்பவோ முடிவாகிய காரியங்கள். இதிலே ஒரு விநோதமும் இல்லை. ஏன், எப்படி, எதற்கு என்ற கேள்விகளுக்கும் இடமில்லை. ஏனெனில் முழுதும் உண்மையே.

இந்த அழகான பேட்டி

ஒருவர் கடவுளுடன் ஒரு பேட்டி காண்பதாக ஒரு கனவு கண்டார். இந்த அழகான பேட்டியிலே வாழும் கலையைக் கற்பிக்கின்றார் கடவுள்.

“நான் இப்பொழுது என்னுடைய நிரந்தர இல்லமாகிய சிவலோகம் அல்லது ஆத்மலோகம் அல்லது, பரந்தாமம், அல்லது சாந்திதாமம் அல்லது முத்திதாமம் அல்லது பிரம்மலோகம் அல்லது வைகுந்தம் என்றும் ஒன்றையே பல பெயர்கள் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்ற வீட்டு வாசலில் அதிகாலை 2.30 மணியளவில் நிற்கின்றேன்.

“உள்ளே வா” கடவுள் என்னிடம் கூறினார்.

“என்னைப் பேட்டி காண நீ விரும்புகிறாயா?” குழந்தாய்.

“உங்களுக்கு நேரம் இருக்குமாயின்” நான் சொன்னேன்.

கடவுளின் “புன்னகை” என்னைக் கவரந்தது.

அது ஒரு காந்தசக்தி நிறைந்த புன்னகை

கடவுள் கூறுகிறார்.

இனியவனே “என்னுடைய நேரம் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதது. ஆகவே அனைத்தையும் செய்வதற்கு போதிய நேரம் இருக்கின்றது. என்னிடம் விசாரணை செய்வதற்கு உன்மனத்தில் இருக்கும் கேள்விகள் தான் என்னப்பா?

“உங்களை அதிசயிக்க வைக்கும் இந்த மனித குலத்தைப் பற்றிய ஒரு விசயம் என்ன?”

கடவுள் பதிலளிக்கின்றார்.

“அவர்கள் குழந்தைகளாகவே இருப்பதில் சலிப்படைந்து வளர்ந்து விடவேண்டுமென்றும் அவசரப்படுவார்கள். பின்னர் குழந்தைகளாக வேண்டுமென்றும் துடிப்பார்கள் பணம் சேர்ப்பதில் தங்களுடைய ஆரோக்கியத்தை இழந்துவிட்டு ஆரோக்கியத்தை மீட்பதில் பணத்தை இழந்து விடுகிறார்கள். “தங்களுடைய எதிர்காலத்தை பற்றிய கவலையில், நிகழ்காலத்தில் வாழத் தவறிவிடுகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் நிகழ்காலத்திலும் வாழ்வதில்லை., எதிர்காலத்திலும் வாழ்வதில்லை.” “இப்பொழுது கடவுள் என்னை அனைத்துக் கொள்கின்றார். நாங்கள்

இருவரும் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தோம்” நீண்ட நேரத்தின் பின் உங்களை இன்னுமொரு கேள்வி கேட்கலாமா என்று கேட்டு அக் கேள்வியையும் முன்வைத்தேன்.

“நீங்களே எங்களுடைய அநாதியான பெற்றோர் (Eternal Parent) என்ற வகையில் உங்கள் குழந்தைகள் என்ன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கின்றீர்கள்?”

மீண்டும் அழகான மயக்கும் புன்னகையுடன் பதிலளிக்கின்றார்.

அவர்கள் கற்கவேண்டியது,

“எவராவது அவர்களிடம் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்காது. தங்களுடன் அன்பாக இருந்து கொள்ளவேண்டும்.”

நம்பிக்கையை கட்டி வளர்ப்பதற்கு காலம் எடுக்கின்றது. ஆனால் அதை அழிப்பதற்கு சில விநாடிகள் போதும்.

அவர்கள் வாழும் காலத்தில் வைத்திருப்பவைகள் மதிப்பு வாய்ந்தவைகள் அல்ல, ஆனால் வாழும் காலத்தில் யாரை வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதே அதிக மதிப்புக்குரியது.

அவர்கள் மற்றவர்களுடன் தங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது நல்லதல்ல.

அவர்களிலும் பார்க்க விசேடமானவர்களாகவோ அல்லது குறைவானவர்களாகவோ இருப்பார்கள்.

செல்வந்தர்கள் என்றால் அதிகம் வைத்திருப்பவர்கள் அல்லர். ஆனால் குறைவான தேவைகளுடன் திருப்தியாக இருப்பவர்களே.

அவர்கள் தங்கள் மனோ நிலையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். இல்லாது விட்டால் மனோ நிலைகள் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தும்.

ஆழமான காயங்களை உருவாக்குவதற்கு ஒரு சில விநாடிகளே எடுக்கும். ஆனால் அவைகளை குணப்படுத்துவதற்கு அநேக வருடங்களேனும் எடுக்கலாம்.

சில வேளைகளில் குழப்பமடைகின்றார்கள், அதனால் தங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களை எதிர்ப்பதற்கு உரிமை கிடையாது.

மற்றவர்கள் எப்பொழுதும் மன்னிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. பதிலாக தங்களை தாங்களே மன்னிக்கக் கற்க வேண்டும்.

விதைத்ததையே அறுவடை செய்வார்கள். துன்பம் விதைத்தவரின் அறுவடை துன்பம். அன்பு விதைத்தவர்களின் அறுவடை அன்பு.

உண்மையான சந்தோசம் திருப்தியாக இருப்பதிலேயே உள்ளது.

எல்லோரும் ஒன்றை ஒரே மாதிரிப் பார்ப்பதில்லை. எதையோ ஒன்றை வித்தியாசமாகவே பார்ப்பார்கள். அது அவர்களுடைய இயல்பு. பலன்களை எதிர்பார்க்காமல் செய்யவேண்டியதைச் செய்பவர்கள் வாழ்க்கையில் வெகுதூரம் சென்றுவிடுவார்கள்.

இப்போ கடவுள் கூறுகிறார்.

“குழந்தாய் என்னுடன் பேட்டி வைத்ததிற்கு நான் மிகவும் நன்றி கூறுகின்றேன். மீண்டும் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் சந்திப்போம். இப்பொழுது சென்றுவா. என் இனிய குழந்தாய்” ஏனெனில் நான் இப்பொழுது என் பக்தர்களுடைய அழைப்புக்கு செவிமடுக்கவேண்டும்.

“நன்றி” கூறவேண்டியவன் நான். இருந்தும் அந்தப் பணிவின் இருப்பிடம் எனக்கு நன்றி கூறி என் பதிலுக்கு காத்திராமல் விடைதந்து மறைந்துள்ளார்.

- கடவுள் சொன்னதை பின்பற்றுவோமா?

“இவ்வுலகத்திற்கு தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே இங்கிருக்கின்றாய். - அதனாலேயே நீ பெறுமதிவாய்ந்தவனாகவும் உள்ளாய்.”

